

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 17
22 de maig de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 11, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre els acords amb els agents socials (tram. 310-00082/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre els costos derivats del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00083/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos del 2013 (tram. 310-00080/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el consorci recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou (tram. 310-00081/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'homenatge a la Divisió Azul tributat per la delegada del Govern espanyol (tram. 310-00079/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la decisió de diversos ajuntaments d'ingressar els tributs estatals a l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 310-00072/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la contribució del Pla de màrqueting turístic de l'Agència Catalana de Turisme al desenvolupament del sector (tram. 310-00076/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades i previstes davant les prospeccions d'urani a l'Anoia (tram. 310-00077/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els atacs a la llengua i la cultura catalanes (tram. 310-00078/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre el projecte Barcelona World (tram. 310-00073/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les retallades del Govern de l'Estat en matèria de dependència (tram. 310-00074/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre els treballs del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00075/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la filtració d'un document de la Direcció General de la Policia relatiu a les conclusions a què ha d'arribar la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses (tram. 317-00047/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut de la propera cimera sobre l'educació (tram. 317-00043/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'una banca pública i la recuperació de l'impost de successions (tram. 317-00044/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una consulta pel dret a decidir com a prioritat del Govern (tram. 317-00049/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma educativa impulsada pel ministre Wert (tram. 317-00048/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la intervenció del Govern de la Generalitat davant la caducitat dels convenis col·lectius en aplicació de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00045/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de les balanques fiscals (tram. 317-00046/10) p. 24

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del dia internacional contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 401-00005/10) p. 25

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00015/10) p. 26

Proposició de llei

de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre (debat de totalitat) (tram. 202-00024/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 300-00046/10) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la internacionalització dels sectors agroalimentari, pesquer i forestal (tram. 300-00047/10) p. 47

Proposició de llei

de consultes populars no referendàries i participació ciutadana (debat de totalitat) (tram. 202-00029/10) p. 50

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00006/09, 284-00009/09, 284-00011/09, 284-00012/09, 284-00013/09, 284-00014/09, 284-00015/09 i 284-00021/09) p. 63

Procediment

per a elegir un vocal o una vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00001/10) p. 64

Procediment

per a elegir tretze membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 284-00002/10) p. 64

Procediment

per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00003/10) p. 64

Procediment

per a elegir set vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00004/10) p. 65

Procediment

per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació (tram. 284-00005/10) p. 65

Procediment

per a elegir set membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00006/10) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la transformació de l'Administració pública en estructura d'estat (tram. 300-00045/10) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls d'un contracte programa que garanteixi l'estat del benestar i la recuperació del nivell dels serveis bàsics fonamentals (tram. 300-00043/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'immigració (tram. 300-00048/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de col·lapse provocada per la supressió de places de jutges substituïts (tram. 300-00044/10) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a millorar la situació de la justícia i els centres penitenciaris (tram. 300-00041/10) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre la formació professional (tram. 300-00042/10) p. 87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Sa-lut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agri-cultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00015/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i vo-tació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 83, 73).
3. Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, aprovat pel decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre (tram. 202-00024/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Ca-talunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 39, 20).
4. Proposició de llei de consultes populars no referendà-ries i participació ciutadana (tram. 202-00029/10). Text elaborat per la Ponència. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 50, 6).
5. Procediment per a elegir dos membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00006/09). Grups parlamentaris. Designació.
6. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00009/09). Grups parlamentaris. Designació.
7. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 284-00011/09). Grups parlamentaris. Designació.
8. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00012/09). Grups parlamentaris. Designació.
9. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00013/09). Grups parlamentaris. Designació.
10. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00014/09). Grups parlamentaris. Designació.
11. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00015/09). Grups parlamentaris. Designació.
12. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00021/09). Grups parlamentaris. Designació.
13. Procediment per a elegir un vocal o una vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00001/10). Grups parlamentaris. Designació.
14. Procediment per a elegir tretze membres del Con-sell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 284-00002/10). Grups parlamentaris. Designació.
15. Procediment per a elegir el vicepresident o vicepre-sidenta de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00003/10). Grups parlamentaris. Designació.
16. Procediment per a elegir set vocals del Consell As-sessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimen-tàries (tram. 284-00004/10). Grups parlamentaris. Desig-nació.
17. Procediment per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació (tram. 284-00005/10). Grups parlamentaris. Designació.
18. Procediment per a elegir set membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00006/10). Grups parlamentaris. Designació.
19. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de pre-vençió i extinció d'incendis (tram. 300-00046/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
20. Interpel·lació al Govern sobre la internacionalització dels sectors agroalimentari, pesquer i forestal (tram. 300-00047/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
21. Interpel·lació al Govern sobre la transformació de l'Administració pública en estructura d'estat (tram. 300-00045/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
22. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls d'un contrac-te programa que garanteixi l'estat del benestar i la recu-peració del nivell dels serveis bàsics fonamentals (tram. 300-00043/10). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parla-mentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substan-ciació.
23. Interpel·lació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 300-00048/10). Grup Parlamentari del Partit Popu-lar de Catalunya. Substanciació.
24. Interpel·lació al Govern sobre la situació de col·lapse provocada per la supressió de places de jutges subs-tituts (tram. 300-00044/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
25. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a mi-llorar la situació de la justícia i els centres penitenciaris (tram. 300-00041/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
26. Interpel·lació al Govern sobre la formació professional (tram. 300-00042/10). Marc Vidal i Pou, del Grup Parla-mentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'exercici de l'autogovern del poble aranès (tram. 302-00036/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
28. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs (tram. 302-00037/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reformulació de l'Institut Català de la Salut (tram. 302-00039/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 302-00034/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00035/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atur i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 302-00038/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés per a constituir una banca pública al servei dels interessos col·lectius (tram. 302-00040/10). Grup Mixt. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat ciutadana (tram. 302-00041/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que per a aquesta sessió plenària la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor David Fernández, i que les diputades il·lustres senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat ambdues el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Els faig avinent que ha estat presentada una declaració institucional del Parlament de Catalunya en contra de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, subscripta per tots els grups parlamentaris i que es llegirà després del tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, se substanciaran una o dues interpellacions abans de suspendre la sessió del matí.

Així mateix, el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana, serà substanciat a les quatre, en reprendre la sessió de la tarda.

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els acords amb els agents socials (tram. 310-00082/10)

La primera pregunta és sobre els acords amb els agents socials, i la formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyor conseller, quina valoració fa el Govern de la Generalitat de la seva activitat legislativa en termes de reformes i polítiques per afavorir el creixement econòmic i la creació d'ocupació en el que portem de legislatura?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

M'haurà de disculpar, senyor diputat, perquè la pregunta sobre l'activitat legislativa no coincideix amb el text de la seva pregunta... En qualsevol dels casos, les iniciatives que el Govern porta a terme pel que fa a la revisió de temes importants que han d'emmarcar la necessària preservació de la cohesió social i l'impuls de les polítiques d'ocupació estan en marxa, i complint-se els calendaris previstos i treballant intensament amb alguns grups parlamentaris i amb els agents econòmics i socials.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, presidenta. No dubtava, senyor conseller, de la seva resposta. Creu, senyor conseller, que l'activitat legislativa de l'actual Govern, del qual vostè forma part, en matèria d'ocupació és l'adequada d'acord amb les dades d'atur i crisi econòmica que viu Catalunya?

Senyor conseller, creu que la resposta davant la situació de crisi i d'atur que viu Catalunya és la convocatòria de cimeres?

Senyor conseller, tenen quantificat quants llocs de treball es creen per cada cimera que convoquen?

Senyor conseller, el Govern ERC - Artur Mas s'ha convertit en un govern que pel que sembla no vol treballar, en un govern gandul, en un govern ERC - Artur Mas que ha presentat només un projecte de llei en tota la legislatura. A dia d'avui continuen sense presentar la llei del projecte de pressupostos per a aquest any 2013; continuen sense presentar la llei de mesures fiscals i financeres d'aquest any 2013; continuen sense presentar un pla de xoc contra l'atur i l'atur juvenil; continuen sense presentar cap tipus de pla per acabar amb els impagaments de la Generalitat de Catalunya a farmàcies, tercer sector, proveïdors i creditors, en-

tre d'altres; sense presentar cap llei d'emprenedoria, ni cap reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Ni José Montilla va estar un any sencer sense presentar pressupostos, que sembla que és el camí que vostès segueixen. Al Departament d'Empresa i Ocupació, per exemple, han canviat de conseller, han canviat de cara, però continuen les mateixes polítiques parasitàries i fracassades de l'últim Govern Montilla i de la passada legislatura.

Per això els exigim que rectifiquin, que aparquin les fotografies que tant agraden al senyor Artur Mas i que es posin a governar; no per separatistes ni per desitjos del senyor Oriol Junqueras, sinó pel conjunt de catalans i catalanes, i especialment per les famílies i persones que estan patint la crisi, que, pel que es veu, vostès tenen completament oblidades. Per tant, els exigim que deixin les cimeres, que deixin la parafernàlia, que deixin les fotografies i que es posin, d'una vegada, a treballar i a lluitar per resoldre la greu situació de crisi i atur que viu Catalunya a dia d'avui.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, procuri no esmorzar tan fort abans de les preguntes de control. I vostè no dubtava de la meua resposta, però jo dubto de la seva coherència amb la seva pregunta: «Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre els acords amb els agents socials?» Literalment. Bé, en tot cas, vostè ha fet una pregunta de perdigonada, pròpia del seu estil i del tarannà del seu grup, últimament.

Jo li haig de dir que estem treballant intensament en la revisió de la Llei d'ocupació i del SOC, en la reforma de la formació professional, en la revisió de la Llei de la renda mínima d'inserció, en un projecte de llei d'emprenedoria...

Les exportacions a Catalunya van bé, el turisme estranger a Catalunya va bé, la captació d'inversions a Catalunya va bé... Una part hi deu tenir a veure l'acció del Govern.

En qualsevol dels casos, amb els agents socials i econòmics vàrem tenir una reunió interessant, productiva, en què ens vam posar d'acord en moltes coses, una de les quals, per exemple, és que lluitem tots plegats davant del Govern de l'Estat per flexibilitzar i maximitzar l'objectiu de dèficit que permeti fer uns pressupostos com cal. I, si no s'ha presentat la Llei de pressupostos –ho hem dit, a bastament–, és precisament per aconseguir uns pressupostos com els que necessita Catalunya i com els que pot tenir Catalunya amb els seus esforços fiscals.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, sé que això per a vostè no deu ser argument suficient. El que sí que li hauria agraït és que, en aquesta pregunta, ens hagués ofert una mica de col·laboració: per exemple,

que el Govern que vostè representa a Madrid no retallés el 60 per cent de les polítiques actives a Catalunya; o que no retallés la Llei de la dependència com està fet i afectant milers de famílies; o, en definitiva, que no volgués imposar un model d'agències de col·locació que afavorirà els grans operadors i destruirà la xarxa d'economia social de Catalunya; o que deixés de posar traves a la nostra internacionalització, o que complís amb les infraestructures. També, evidentment, que escoltés el que ahir va presentar el conseller d'Economia: que tenim un dèficit fiscal que ofega evidentment Catalunya, les inversions, el finançament de les administracions i que té repercussions en la manca de finançament també per a les nostres empreses.

I, sobretot, hauríem agraït que hagués fet un gest de solidaritat i de cooperació amb Catalunya i s'hagués compromès a convèncer els seus barons que deixin de fer política absolutament absurda i incoherent, perquè nosaltres demanem a Espanya el que vostès demanen a Europa.

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La pregunta següent és sobre els costos derivats del Consell Assessor per a la Transició Nacional.

Pregunta

al Govern sobre els costos derivats del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00083/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Bon dia, conseller. Quin és el cost de funcionament previst per al Consell Assessor per a la Transició Nacional?, i de quina manera preveu el Govern que aquest consell contribuirà definitivament a resoldre la situació d'emergència social que viu actualment Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el cost és zero, en tant que els membres que formen part del Consell Assessor per a la Transició Nacional no cobren cap dieta ni cap mena d'aportació per part del Govern, de la mateixa manera que passa amb altres consells assessors, fins a un total de cinc en aquests moments en el Govern. Vol dir, una setantena de persones que ajuden i que contribueixen i que assessoren el Govern d'una manera desinteressada.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. La veritat, conseller, és que vostè no en té ni idea, del que ens costarà. O sí, però no ens ho vol dir, perquè forma part de la seva estratègia d'opacitat informativa, d'aquest instrument de pressió que vostè diu que tenim sempre, o que Catalunya, el Govern té contra Espanya.

El seu és un govern que, en lloc de governar, fa cimeres que no serveixen per a res, consells inútils i comissions pel dret a decidir. Posats a decidir, per què no decideixen vostès presentar pressupostos?, o presentar una llei, encara que només sigui una, a favor de la reactivació econòmica?

El que li demanem és que parlin clar als catalans, que deixin d'enganyar, que deixin els eufemismes i conceptes inventats. Vostès no defensen el dret a decidir: el que realment estan fent els independentistes d'Esquerra Republicana, juntament amb els de Convergència i Unió i els del Partit Socialista també, és defensar el dret a separar, el dret a trencar unilateralment una constitució, el dret a aixecar murs polítics i noves fronteres, el dret a dividir, el dret a treure als catalans la ciutadania espanyola i l'europea.

Nosaltres volem que Catalunya continuï sent una comunitat plural; en canvi, vostès aposten pel pensament únic. Per això aquest consell de transició nacional que vostè lidera ja ha decidit el que volen els catalans, ja no li cal la consulta, ja s'han anticipat. És igual que un documental de TV3, on tots pensen igual: no hi ha discrepàncies, tots estan a favor d'aixecar fronteres, sortir d'Espanya i quedar fora d'Europa.

Vostè actua en aquesta operació com un autèntic cavall de Troia d'Esquerra Republicana dins del Govern. I el problema no és que estigui destruint les expectatives electorals de Convergència i Unió, amb aquesta estratègia –ja li va fer perdre vostè vint-i-cinc diputats d'una tacada, en les darreres eleccions–, el problema és que amb la seva caiguda està arrossegant la societat catalana a una crisi econòmica encara més profunda i una divisió entre catalans; entre catalans i la resta dels espanyols, i una divisió interna en el seu propi Govern entre els seguidors radicals de les tesis independentistes d'Esquerra Republicana, encapçalades per vostè, i els que promouen amb la boca petita, això sí, la rectificació o la correcció del rumb de col·lisió i el restabliment de ponts amb el Govern d'Espanya per sortir de la crisi i negociar amb l'Estat un nou model de finançament més just i equilibrat per a Catalunya.

Els catalans tenen dret a saber que la separació és nefasta per a l'interès general de les futures generacions; tenen dret a saber que aquest procés, si no s'atura, genera inestabilitat, més crisi econòmica i social.

Finalment, conseller, això ja no és una pregunta, és una petició: abandoni el camí de la transició cap a la independència i faci un esforç definitiu per concen-

trar-se en la noble tasca de governar per millorar la vida dels catalans...

La presidenta

Senyor diputat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Certament, després d'aquesta intervenció costa... –si m'ho permet, senyor Millo-, dic que, certament, després d'aquesta intervenció, que deu ser molt meritòria, no sé si per al senyor Rajoy o per al senyor Aznar, no li ho sabria dir amb precisió..., però costa, li ho confesso, per part meva, orientar la resposta, no?

En qualsevol cas, jo el que li faré notar és que si a vostè li preocupa tant el cost de les coses, si li preocupa tant, doncs, la situació a Catalunya, bé que ens podria ajudar vostè, a través del grup del qual forma part, a superar situacions que no tenen ni cap ni peus, no? L'explicava ahir mateix el conseller d'Economia, quan situava i analitzava, doncs, això de les balances fiscals, no? I si ara vostè s'entregués al que costen les coses –aquests exercicis que tot sovint fan i que projecten càlculs, no?–, doncs, podria comprovar que durant aquests cinc minuts d'aquest, diguem-ne, edificant debat entre vostè i jo –diguem-ho irònicament: jo crec que hi ha coses més positives per fer–, però, en qualsevol cas, si vostè ho computa, del que representa el dèficit fiscal que patim vostè i jo, tots plegats els aquí presents..., doncs, durant aquests cinc minuts ens han volat 157.000 euros; per exemple, no?

I bé, vostès podrien fer alguna cosa, si més no per atenuar aquesta situació tan absurda que pateix el nostre país, que patim conjuntament, no? I en comptes de fer aquests discursos –que ja es pot imaginar que no compartim i que crec que no comparteix la majoria d'aquesta cambra, em sembla que és prou evident, i la immensa majoria dels ciutadans del nostre país–, doncs, potser a partir d'aquí, d'aquesta anàlisi, de consensuar quin és el diagnòstic a casa nostra, el que patim, mirar de trobar-hi solucions. Això és el que es proposa fer el Govern; de fet, això és el que estem fent. Vostès ja veig que han estudiat tot el que representa les diferents alternatives que hi ha plantejades per part d'aquesta cambra; nosaltres, li ho confesso, no les hem acabat d'estudiar totes, i per això hi ha el Consell Assessor per a la Transició Nacional: per estudiar bé totes les hipòtesis i perquè vostè, quan fa determinades afirmacions, se li pugui contrastar amb dades tan objectives com sigui possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pressupostos del 2013.

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos del 2013 (tram. 310-00080/10)

La formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, vinga, tornem-hi. El Grup Socialista insistirà, sense repòs, en la recuperació dels bons costums en la tasca de govern. Fem un repàs del panorama, ara que a vostès els agrada tant comparar dades. Quinze de les disset comunitats autònomes tenen pressupostos per al 2013. La majoria o tots els ajuntaments importants de Catalunya tenen aprovats pressupostos per al 2013. I, sorpresa –sorpresa–, també Sant Vicenç dels Horts!

Aleshores, la pregunta primer és el suggeriment que Esquerra Republicana i el senyor Junqueras, al contrari del que pensàvem, els pot ajudar a fer els pressupostos. Nosaltres pensàvem que era un impediment, però al veure que té aprovats els pressupostos el seu ajuntament, pensem que els poden ajudar. Però sobretot el que volem saber és per què el que és bo per a Sant Vicenç dels Horts no és bo per a Catalunya? I, dit d'una manera més planera, quan faran el favor –el favor– de presentar els pressupostos en aquesta cambra?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, no el sorprendré; la posició del Govern, ves per on, no ha variat: seguim reclamant per a les comunitats autònomes un terç de l'objectiu de dèficit total assignat a les administracions públiques i no presentarem un pressupost abans que s'estableixi oficialment el nostre objectiu de dèficit. De passada, li diré que Sant Vicenç dels Horts sap el seu objectiu de dèficit –que crec que és zero, no?– i, per tant, ha pogut fer un pressupost.

Nosaltres no sabem el nostre objectiu de dèficit, com no el saben les quinze comunitats autònomes que han fet un pressupost. Per tant, nosaltres serem seriosos i esperarem a tenir un objectiu de dèficit. Quan tinguem un objectiu de dèficit, evidentment ens el mirarem. I espero que sigui un objectiu de dèficit que ens permeti argumentar que és millor tenir un pressupost a no tenir-ne. Realment, crec que espero que aquest sigui el cas.

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, la resposta ha estat una mica espessa. Però, miri, deixi'm que li ho digui clarament, vostès estan destruint una cosa que per als països és fonamental que és la qualitat de les institucions. Presentar pressupostos arreu, a tot el món, és una cosa importantíssima. I vostès, per tercer any consecutiu, no els presenten quan toca, un cent per cent d'efectivitat, i, per tant, fent bona aquella frase que vostès van posar de moda els anys vuitanta: «La feina mal feta» –que és el que estan fent vostès– «no té futur.»

Però, miri, en el minut que em queda, deixi'm que li recordi, des del punt econòmic, què vol dir això. Doncs, vol dir que vostès no estan traçant les prioritats de la crisi a través d'una plasmació pressupostària. Vostès, i això ens preocupa molt, no estan apujant impostos i taxes, que és una cosa que no només Esquerra Republicana sinó també els socialistes reclamàvem.

I, des del punt de vista polític, això sí, aquesta pròrroga està sent molt informativa. Vostès estan complint, a ulls clucs, la part del pacte que tenen amb Esquerra Republicana –en això s'ha de reconèixer que estan honorant l'acord, fins al punt que semblen una sucursal d'Esquerra i no l'adversari polític que els Socialistes admiràvem en Convergència i Unió–, i, en canvi, Esquerra Republicana, doncs, el que està fent és el tremolor de cames clàssic de quan ve la prova de foc.

Però, en definitiva, en qualsevol país modern no presentar pressupostos el primer any de legislatura, professor Mas-Colell, hauria fet caure el Govern, indefectiblement.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

En fi..., una petita precisió, perquè vostè va repetint això que per tercera vegada... Jo li vull recordar que la primera vegada el Govern va començar a principis de gener; difícilment podia presentar l'any 2010, aquest Govern, el pressupost del 2011. I, per cert, aquell, el pas del 2010 al 2011, va ser un exemple ben pràctic de la lliçó teòrica que ens ha donat que la feina mal feta no té futur.

Continuarem, doncs, esperant. Ens agradaria que la decisió del Govern central fos al més aviat possible. Sembla, ens diuen, que el Govern central vol esperar que s'oficialitzi l'objectiu d'Europa aquest de..., en principi, Europa ha fet una previsió de dèficit del 6,5 per a aquest any; el Govern de l'Estat ha anunciat un 6,3. Això suggereix que hi han uns marges. Esperem que tot es clarifiqui al més aviat possible.

Mentrestant, hem adaptat efectivament el decret de pròrroga, a un objectiu subjacent del 0,7, a un objectiu de l'1,2, perquè és el que és segur que segur que està garantit i que, per tant, vindrà la liquiditat...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...corresponent...

La presidenta

...se li ha acabat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

Pregunta

al Govern sobre el consorci recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou (tram. 310-00081/10)

La pregunta següent és sobre el consorci recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou. La formula, la pregunta, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, fins quan serà tan inútil la seva acció –inacció, millor dit– al capdavant del CRT de Vila-seca i Salou, que administra, com vostè sap, les relacions amb la principal indústria turística del nostre país?

Vostè sap que el trencament del consorci es va produir ja fa un any, i que això allunya els inversors turístics, i si no es soluciona farà que sigui molt difícil trobar empresaris que vulguin invertir en un lloc on s'és incapaç de posar d'acord tres administracions: els dos ajuntaments i la Generalitat.

Pensa fer alguna cosa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, han transcorregut els vint anys que preveien els estatuts per al centre de Vila-seca i Salou. El ple desenvolupament del programa d'actuacions previst en el projecte no ha arribat a la seva culminació. I per aquesta raó amb la Llei 5 del 2012, de 20 de març, es va establir que el consorci manté la vigència amb les mateixes condicions fins a l'execució completa del projecte.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. És a dir, no pensa fer res. No han passat vint anys, conseller; n'han passat vint-i-un. Que les desavinences entre els dos ajuntaments allunyen els inversors turístics no li ho dic jo, ho diu una porta-

da del *Diari de Tarragona*. Vostè no se'l deu llegir. Li ho exhibeixo perquè després li ho passin.

Que els desacords facin molt difícil que s'hi inverteixi no ho dic jo, ho diuen els empresaris hotelers de Vila-seca, Salou, Cambrils i la Pineda. També li ho exhibeixo perquè li ho passin després, perquè vostè ja no s'ho llegeix.

Vostè no sap ni el que és el consorci, perquè no hi ha anat mai encara, malgrat que el presideix. Vostè porta el camí de batre tots els rècords, conseller: retalla els serveis als més pobres i retalla els impostos als més benestants; aconsella un pacte fiscal al president de la Generalitat que després es revela impossible; no presenta els pressupostos; se'n va més enllà de l'Atlàntic a buscar crèdit i torna de buit, i ara em diu que no pensa fer res per solucionar un problema que és urgent, i és un problema que tenen amb dos alcaldes que són del seu partit, a més a més, inexplicablement, i vostè no els sap posar d'acord.

Miri, vostè ja ha demostrat que és incapaç de resoldre un problema que és greu a les comarques del sud de Catalunya, però que ho és per a tot el nostre país, per a tot Catalunya. El president l'hauria de rellevar de les seves funcions al capdavant del consorci recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou; però, si no ho fa, li demano, conseller, que consideri la seva dimissió com a president d'aquesta infraestructura i que sigui un altre conseller el que intenti resoldre un problema que no hauria de ser tal.

Per cert, i ja que em queden uns segons, com està la inversió que van prometre vostès en plena campanya electoral anomenada després «Barcelona World»? Ens en pot dir alguna cosa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... No cal que em passi les còpies de la premsa de Tarragona, perquè la segueixo molt bé. Qui no la segueix deu ser vostè, perquè, si la segueix, veurà que jo he estat i he presidit físicament el consorci, el CRT.

Dit això, és evident que és una situació delicada, no és una situació delicada nova, i és una situació en la qual tots –i poso èmfasi en «tots», vostè inclòs– el millor que podríem fer és tractar d'ajudar perquè aquests dos municipis es puguin..., s'arribin a posar d'acord.

Nosaltres hi estem fent tot el que correspon; és a dir, moltes reunions, moltes trucades, molta intermediació. Repeteixo que és delicat, perquè és cert que el conflicte pot amenaçar inversions. I, per tant, ho repeteixo, és important que es pugui arribar a un punt de concòrdia.

Tinc confiança, tinc confiança en el territori, tinc confiança en els dirigents polítics en el territori, i, fins i tot, m'atreveixo a dir, tinc confiança que vostè també contribuirà a crear pau i concòrdia perquè aquest conflicte local no amenaci inversions a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'homenatge a la Divisió Azul tributat per la delegada del Govern espanyol.

Pregunta

al Govern sobre l'homenatge a la Divisió Azul tributat per la delegada del Govern espanyol (tram. 310-00079/10)

La pregunta la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. La senyora Llanos de Luna, delegada del Govern espanyol a Catalunya, va condecorar recentment una associació de nostàlgics i excombatents de la Divisió Azul, aquella divisió militar de voluntaris del bàndol feixista, el bàndol guanyador del cop d'estat allargat en guerra civil, que va anar a lluitar a les ordres i a les files de l'exèrcit nazi, és a dir, de Hitler, és a dir, del Tercer Reich alemany.

La mateixa delegada condecorava dirigents de Plataforma per Catalunya en actes estrambòtics on s'atorgaven medalles de l'Orde de los Caballeros del Antiguo Reino de Aragón.

Més enllà del rebuig a l'actuació de Llanos de Luna, que ja és conegut a través dels mitjans, per part de la majoria de formacions polítiques d'aquest Parlament, a la CUP ens preocupa enormement l'espiral de banalització que en els discursos públics s'està fent del nazisme. I ens preocupa principalment perquè qui fa aquest ús banalitzador és precisament el Govern espanyol, és a dir, les màximes autoritats polítiques, institucionals de l'Estat que ens governa ara per ara.

Quina opinió li mereix al Govern de Catalunya aquest ús reiterat, indegut, al nostre parer, del nazisme per criminalitzar determinats moviments socials i polítics, i l'obra simultània de condecorar, ara sí, fidels partidaris d'aquestes idees i d'aquest període històric?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Miri, senyor diputat, doncs, un cop més, i deixi'm que digui «un cop més», la delegada del Govern ha deixat palesa la inoportunitat dels seus actes, però també ha deixat palesa la manca de sensibilitat envers la majoria dels sentiments dels catalans. I jo crec, a més a més, que avui en dia més que mai el que cal és defensar, el que cal és reivindicar aquells valors de democràcia i aquells valors de diàleg en comptes d'enaltir aquelles actituds bèl·liques i aquelles actituds totalitàries.

La presidenta

Senyor Arrufat, li queda un minut, vint segons..., però se m'ha mogut. (*Rialles.*)

Quim Arrufat Ibáñez

Ens preocupa viure en una societat que utilitza fets històrics de la gravetat del nazisme per a finalitats polítiques i mediàtiques que res tenen a veure amb la gravetat de l'Holocaust. Tots podem caure, en el fragor de les discussions, en l'ús indegut i irresponsable de temes tan sensibles com és la banalització del règim nazi, nacionalsocialista, del genocidi de milions de persones i de la mort de 60 milions de persones en la Segona Guerra Mundial.

Per això li preguntem –però també li ho demanem–: té prevista el Govern una legislació pròpia que condemni la banalització del nazisme i en penalitzi també el seu enaltiment?

Ha pensat bé el Govern l'oportunitat de retallar ara mateix pressupostos, com està fent, al Memorial Democràtic i a les polítiques de recuperació i pervivència de la memòria històrica, en aquest context d'ús, abús i condecoració del nazisme per part de les autoritats espanyoles i d'altres agents polítics?

En un moment de creixement de formacions ultradretanes al conjunt d'Europa, per la CUP els i les catalanes necessitem una línia roja clara que ens separi i ens protegeixi de la banalització de l'ús partidista i de l'enaltiment del nazisme.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Diputat, miri, el Govern condemna totes aquelles actituds que van en aquesta línia. I, a més, defensa el que és la preservació de la seva memòria. Per això també ens ha sorprès aquesta presidència en aquest acte per part de la delegada del Govern, perquè mai –mai– no ha participat en cap acte d'homenatge realitzat pel Memorial Democràtic a les víctimes dels bombardejos durant la Guerra Civil, i, per tant, que no hagi tingut, en aquest sentit, la sensibilitat de participar en els homenatges que des del memorial s'han fet a tants i tants catalans que van morir per l'aviació feixista.

I no s'entén, i en aquest sentit no s'entén per un govern democràtic que facin un homenatge, com li deia abans, a accions i a organitzacions que van lluitar al cantó del feixisme, del nazisme. Encara més quan el compromís de la immensa majoria de governs democràtics i el del Govern de Catalunya és el de promoure la memòria per homenatjar les víctimes de la barbàrie, per explicar allò que va passar i perquè mai més es torni a produir.

Però, més enllà de com de reprobable sigui aquesta actitud o aquesta acció realitzada per la delegada, jo crec

que el que la delegada hauria de fer, també, seria una reflexió profunda sobre el seu paper al capdavant de la delegació, perquè cada cop que incorre en un acte com aquest el que posa de manifest és l'innecessari d'aquesta institució.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la decisió de diversos ajuntaments d'ingressar els tributs estatals a l'Agència Tributària de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre la decisió de diversos ajuntaments d'ingressar els tributs estatals a l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 310-00072/10)

La pregunta la formula l'illustre senyor Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, hablando de golpistas, de aquellos que atentan contra el estado de derecho, ¿cuál es el posicionamiento del Govern respecto a aquellos ayuntamientos que han decidido practicar la desobediencia civil dejando de pagar los tributos al Estado, ingresándolos en la Agencia Tributaria de Cataluña?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, en aquest tema, els principis d'actuació de l'Agència Tributària Catalana són dos; un és: «L'agència no té cap inconvenient a esdevenir amb el temps gestor de la tramitació d'impostos d'instàncies catalanes.» Segon: «S'ha vetllat i es vetllarà perquè sempre el mecanisme de pagament d'impostos estigui dintre de la legalitat vigent.»

La presidenta

Per pregar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Jordi Cañas Pérez

Conseller, ¿en Cataluña todos somos iguales? Pues no. Resulta que, si son alcaldes de Convergència o de Esquerra Republicana, ustedes les dicen: «No, no..., si dejar de pagar impuestos donde corresponde está muy bien, no es un fraude fiscal. Les vamos a acondicionar una estructura de estado para que ustedes puedan pagar.» Ah, si son ciudadanos, como en la ciudad de Barcelona, que deciden practicar la desobediencia civil dejando de pagar las guarderías al Ayuntamiento e ingresándolas en las AMPA delante de un notario, ¿ustedes qué les dicen? Ay, amigo, eso ya es diferente —eso ya es diferente.

Dice el señor Xavier Trias: «No dejaremos de actuar administrativamente sobre una gente que decide no pagar. Esto se convertiría a partir de ahora en que no pagamos nada.» ¡Ah, vaya, hombre! Si son ciudadanos a los que ustedes les suben el 20 por ciento de la guardería, estos, a embargarles la cuenta. Si son alcaldes de su partido, de Esquerra Republicana de Catalunya, los patriotas del fraude fiscal, ustedes lo que deciden es crear una estructura de estado.

Porque, claro, ¿estos ayuntamientos actúan por su cuenta y riesgo? No, actúan dentro de un plan, un plan perfectamente planificado, en este caso, que permite o ampara el fraude fiscal. ¿Ustedes conocen la palabra *pronunciamiento*? Los pronunciamientos se planificaban. Eran golpes de estado encubiertos, ¿eh?, planificados, diseñados, que buscaban suscitar apoyos para realizarse. Y ustedes los hacen en ruedas de prensa. Y ustedes anuncian lo que hacen. Y ustedes anuncian a través del Consell de Transició Nacional o de acuerdos de gobierno la creación de una estructura de estado paralela que vulnera directamente la legalidad. Eso, en una democracia decente es un golpe de estado, encubierto, un poco fino, de Audi A8 o Audi A6, pero fino.

Entonces, ¿qué tenemos que hacer los demócratas frente a aquellos que vulneran la legalidad? Actuar con firmeza, con firmeza democrática contra los enemigos de la democracia, utilizando con firmeza los instrumentos que nos permite el estado de derecho para hacer frente al desafío y al reto al estado de derecho, a la legalidad y al principio de igualdad.

Mire, mientras el señor Montoro mira hacia otro lado y les permite hacer a ustedes lo que les da la gana, algunos actuaremos directamente, iremos a la Agencia Tributaria y le instaremos a que inicie expedientes sancionadores y de investigación frente a aquellos que amparan el fraude fiscal y aquellos que lo cometen.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Un objectiu del Govern en aquest tema és complir la Resolució 737/IX d'aquest Parlament, que diu: «La gestió tributària —exacció, gestió, recaptació, liquidació, revisió, sanció i inspecció— de tots els tributs suportats a Catalunya ha de correspondre a l'Agència Tributària de Catalunya, que n'ha d'ésser l'única administració responsable.»

Aquest és l'objectiu. No és la realitat ara. Ara, actuem sempre dintre de..., l'agència actua sempre dintre de la legalitat, la qual cosa, en particular, implica que, pel que fa a alguns ingressos d'alguns ajuntaments amb relació a tributs gestionats per l'Estat, com l'IRPF o l'IVA —faig tres punts—, primer, que existeixen diverses administracions tributàries i cada una és competent segons lleis en els tributs que gestiona; segon, en cas que es produeixi algun ingrés a la Generalitat, a l'Agència Tributària de Catalunya, l'Agència Tributària de Catalunya comunica la incidència a l'Adminis-

tració tributària competent en aquest cas, que, pel que fa a l'IRPF i a l'IVA, seria l'Agència Espanyola d'Administració Tributària, però també podria ser un altre ajuntament, una diputació, qui sigui, i, en tercer lloc, la Generalitat de Catalunya transfereix immediatament l'import a l'Administració general de l'Estat. Tot això roman estrictament dintre de la legalitat.

Pel que fa a la demanda d'alguns plens d'ajuntaments d'estudiar un mecanisme legal per tal que els ajuntaments ingressin els impostos de l'Estat a la Generalitat...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...li he de dir que això s'està estudiant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la contribució del Pla de màrqueting turístic de l'Agència Catalana de Turisme al desenvolupament del sector.

Pregunta

al Govern sobre la contribució del Pla de màrqueting turístic de l'Agència Catalana de Turisme al desenvolupament del sector (tram. 310-00076/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Cima, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Cima i Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, aquests darrers dies hem estat coneixedors de diferents dades que ens donen una visió esperançadora de l'evolució de la demanda turística pel que fa referència a l'oferta de Catalunya en aquest sector. Dades com la gran afluència de creueristes al port de Barcelona, la creixent activitat de creuers dels ports de Palamós i Roses, l'alta ocupació dels hotels de Girona durant l'última edició de «Temps de Flors», els més de 700.000 visitants que ha registrat el darrer Saló Internacional de l'Automòbil o l'èxit del Campionat de Catalunya de Fórmula 1 a Montmeló, entre molts d'altres, ens indiquen que el sector del turisme català està sent i ha de continuar sent un dels eixos que ens ajudin a superar la situació econòmica actual.

En aquest sentit, som coneixedors dels esforços que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya, i molt especialment la seva conselleria, per potenciar aquest sector, i també som conscients de la gran implicació que s'està oferint des de la participació sectorial.

Per tal que Catalunya pugui fidelitzar els mercats actuals i captar-ne de nous, creiem que és important continuar amb aquesta tasca, identificant les oportunitats de Catalunya en productes turístics, el perfil de demanda receptiva i el comportament mitjà del con-

sumidor; identificar també els factors clau d'èxit dels diferents productes turístics, i també els impactes comunicacionals més eficaços en la decisió de les destinacions per part dels mateixos consumidors. En definitiva, es tracta de continuar posant en valor les grans vivències i experiències turístiques que ofereix actualment Catalunya per tal de poder concentrar millor els nostres esforços en els diferents mercats emissors i assolir així un major grau d'èxit en la seva captació i fidelització.

És per això que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volem demanar-li quines són les principals accions que impulsa el Govern per tal de conservar, fidelitzar i reforçar els mercats actuals i obrir-nos a nous mercats d'una forma selectiva; quins són els eixos estratègics que s'estan treballant perquè el sector turístic català mantingui aquesta posició de lideratge que ha aconseguit a nivell espanyol, i, en definitiva, quina és l'estratègia del Govern de la Generalitat de Catalunya per seguir impulsant aquest sector que és tan prioritari per al país en el marc dels propers anys, i com creu que contribuirà el Pla de màrqueting turístic, recentment aprovat per l'Agència Catalana de Turisme, al desenvolupament d'aquest sector.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Efectivament, el sector del turisme és, des d'una perspectiva econòmica, un dels sectors que ens està permetent resistir i, d'alguna manera, afrontar amb esperança de superació l'actual situació econòmica.

Sense anar més lluny, deixi'm que li digui que els indicadors de l'any passat, sobretot pel que fa a la captació de turisme estranger, es mantenen aquest any i aquest primer trimestre d'una manera molt positiva: un 10 per cent d'increment l'any 2012 i també aquest primer trimestre del 2013 pel que fa a nous turistes estrangers, però el que és més important, un 13, un 14, un 15 per cent d'increment de recursos aportats, i, per tant, més valor afegit, més producte, més capacitat de captar un turisme de major qualitat i de major capacitat adquisitiva.

És des d'aquesta perspectiva que ja fa mesos, més d'un any, el Govern anterior es va proposar efectuar un ambició pla de màrqueting turístic, que, des d'una perspectiva concertada amb el sector, però també amb un coneixement científic i analític, doncs, professionalment molt avançat i superant una mica la perspectiva de la intuïció, ens permetés abordar unes actuacions per millorar encara la promoció turística de Catalunya. L'increment dels ingressos per turisme o la millora de la despesa diària que cada turista pot arribar a deixar a casa nostra, intentar la desestacionalització d'aquesta activitat turística i enfortir la marca Catalunya al costat de les nou marques territorials que configuren la nostra oferta turística forma part d'aquest propòsit ambiciós.

En tot cas, ens orientarem cada vegada més a la demanda, centrada no només a captar nous turistes, sinó a retenir i a fidelitzar; prioritzarem la segmentació de mercats i de categories de producte, perquè hem d'anar cada vegada d'una manera més selectiva a oferir tot allò que Catalunya en aquests moments està desenvolupant, la comercialització com a pas final del procés de promoció, i, d'una manera molt clara, un canvi en les eines promocionals, que, en poc temps, ens ha de portar a fer més del doble de la promoció via canals *online* per sobre dels tradicionals *offline*.

En qualsevol dels casos, aquesta és una tasca molt concertada, que està clarament implicada amb tot el sector del turisme, sector que forma part no només d'una perspectiva econòmica d'una realitat molt important, sinó que també configura el nostre projecte de país. I, per cert, senyor Lucena, sector on estem aplicant d'una manera molt correcta un nou impost: la taxa turística.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures adoptades i previstes davant les prospeccions d'urani a l'Anoia.

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades i previstes davant les prospeccions d'urani a l'Anoia (tram. 310-00077/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Conseller, fa uns mesos, vuit ajuntaments de la comarca de l'Anoia, en concret, els Prats de Rei, Veciana, Calaf, Sant Martí Sèsqueioles, Sant Pere Sallavinera, Pujalt, Calonge de Segarra, Castellfollit del Riubregós, i també la Molsosa, de la comarca veïna del Solsonès, van rebre una notificació de la Direcció General de Qualitat Ambiental sobre la sol·licitud, per part de l'empresa Minera de Río Alagón, SL, per a la investigació d'una possible prospecció d'urani a la zona. Un territori on dos dels principals motors econòmics són l'agricultura i el turisme. Per tant, els recursos naturals ofereixen la possibilitat que això sigui possible, i és de vital importància si tenim present que la comarca de l'Anoia és una de les zones més castigades de Catalunya per la crisi, amb l'índex d'atur més elevat i amb una de les rendes *per capita* més baixes.

La preocupació dels alcaldes i les alcaldesses, alguns dels quals ens acompanyen avui aquí, com dels diputats que vivim i representem la comarca, com també de la població en general, és evident. Ara bé, lamentem que hi hagi alguns partits polítics que l'únic que fan és crear alarma social des del desconeixement i a cop de notícia; i, a més, quan són partits que ni tan sols tenen representació política a la zona i que només se'n recorden de nosaltres quan es miren els diaris. Aquests són els que parlen que hi ha hagut poca transparència, falta de sensibilitat... I volem fer palès que l'última cosa que necessitem els anoïencs i anoien-

ques és que ens vinguin a donar lliçons i a sobre ens vulguin fer creure que no ens en preocupem; al contrari, estem al costat de tots ells, però no des de la demagògia, sinó des de la responsabilitat, fent les coses bé i amb ordre.

És per això, honorable conseller, que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem que ens digués quines són les mesures que ha pres i prendrà el Govern amb relació a les prospeccions d'urani a la comarca de l'Anoia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputada, en primer lloc, unes paraules de felicitació per la seva preocupació constant per aquesta qüestió. (*Rialles.*) Vostè s'ha interessat per aquest tema en reiterades ocasions, com ho ha fet amb la directora general de Polítiques Ambientals, em consta que acompanyant els nou municipis que, realment, es troben en aquesta qüestió.

Jo crec que aquest és un tema que el primer que hem de fer és asserenar la discussió, asserenar l'ànim. Fa pocs dies, el mateix conseller d'Empresa ens recordava, a tots, la importància estratègica per a qualsevol país del món, per a qualsevol economia de qualsevol país del món, del recurs energètic.

En aquest sentit, com sap vostè, ja fa trenta anys, a Calaf es va estudiar la possibilitat d'explorar la viabilitat d'extreure urani. En aquells moments es va considerar que malgrat que ja existia, doncs, no es trobava la manera rendible d'aprofitar-lo, i, en conseqüència, fa trenta anys es va veure inviable.

Han passat molts anys. Ara sorgeix, com vostè ha explicat, de nou, l'oportunitat de fer-ho. Una empresa, Minera del Río Alagón, una filial d'una companyia australiana, ha demanat permís per fer-ho, i, en tot cas, la sensibilitat dels municipis, la sensibilitat que vostè mateixa, diputada, i que algun altre grup parlamentari en forma de preguntes escrita em consta que han fet, doncs, ens obliga a ser especialment gelosos i curiosos.

Recordar que, lamentablement, el Govern de Catalunya només tenim competència en matèria d'autoritzar prospeccions i recerca, i que, per tant, l'activitat pròpiament extractiva no ens correspon al Govern de Catalunya, lamentablement, d'autoritzar; sí que ens correspon, però, garantir que qualsevol prospecció o qualsevol activitat de recerca es faci amb les màximes garanties, des del punt de vista de l'impacte ambiental.

En aquest sentit, sàpiga vostè, doncs, que la Direcció General de Qualitat Ambiental, que depèn del Departament de Territori, ha iniciat tràmits d'audiència amb els nous ajuntaments afectats, també amb els consells comarcals de l'Anoia i del Solsonès; que aquests ajuntaments han mostrat interès en què s'ampliessin els terminis per poder acreditar les raons que en la se-

va opinió fan inviable fer-ho, i que, en la mesura que poguéss haver-hi també, com ho han demostrat els municipis, alguna por d'una possible emanació del gas radó, que, com sap, acompanya sovint aquest gas radioactiu, l'urani, doncs, també hem demanat informe a l'Agència de Protecció de la Salut per valorar possibles afectacions.

En definitiva, concertació amb el territori; però un debat que hem de poder fer serenament, tranquil·lament, perquè aquest és un tema absolutament estratègic per al desenvolupament econòmic de les seves comarques i del conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els atacs a la llengua i la cultura catalanes.

Pregunta

al Govern sobre els atacs a la llengua i la cultura catalanes (tram. 310-00078/10)

La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Mascarell, fa uns dies que vostè presentava a la presidenta d'aquesta cambra l'informe de política lingüística de l'any 2011, en què es reafirma un avenç lent, però segur, pel que fa a l'ús de la llengua catalana.

Alguns exemples que així ho palesen serien, doncs, que, des del 2007, el nombre de persones que té el català com a llengua habitual ha crescut en 430.000; que el cens d'entitats per al foment de l'ús del català ha assolit, ja, les 66 entitats inscrites o que s'han format 10.128 parelles lingüístiques, per citar-ne alguns. Manllevant també unes dades que el molt honorable president va donar en el lliurament de les creus de Sant Jordi, on deia que el català és una llengua atractiva, de prestigi, d'integració i de cohesió, i que es troba en la vint-i-dosena posició pel que fa a les llengües més traduïdes o en el número trenta-quatre de les més utilitzades a internet i en la posició dinovena al Twitter.

Realment, doncs, les dades són encoratjadores, més encara si es té en compte els constants obstacles que la nostra llengua ha de superar. A la majoria dels catalans, però, ens costa d'entendre per quina raó les principals institucions de l'Estat segueixen mantenint posicions tan retrògrades i contràries a la llengua catalana.

Bona part de la ciutadania i, també, el nostre grup parlamentari considerem la llengua com una d'aquelles línies vermelles, i ens preguntem: «Per què aquest interès en crear un problema on no hi és? Per què la llengua catalana no pot ser tractada amb la mateixa normalitat que és emprada? Quina necessitat hi ha de canviar el nom de la llengua històrica a l'Aragó? Per quina raó es castellanyitzen els topònims a les Balears? Per què sempre hi ha un interès en polemitzar al vol-

tant de qualsevol mesura o llei que tingui interès en fomentar l'ús del català?»

Tenim unes sentències, interlocutòries i impugnacions, que sempre intenten minvar el corpus normatiu de l'àmbit jurídic de la llengua catalana. Rebem atacs constants..., quan no és per part del Tribunal Constitucional, és de qualsevol ministeri cap a les nostres institucions i cap a aquest mateix Parlament.

De fet, conseller, pensem que no hi ha res casual, sinó que tot està escrit i que forma part d'una estratègia conjunta, no d'un ministre o d'un altre, sinó del conjunt del Partit Popular, que passa per destruir tot allò que nosaltres estimem, i no només com una falta de respecte, sinó com una voluntat de destrucció.

Per tot això, conseller, interessa conèixer, al nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quin és el capteniment del Govern per fer front a aquesta ofensa i ofensiva en contra de la nostra llengua...

La presidenta

Senyora diputada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Sí, senyora diputada, vostè ha fet una precisa descripció de la realitat i ha posat en primer lloc una cosa que em penso que cal remarcar: el català té prou força interna per seguir avançant des de la fortalesa de les pròpies conviccions de la societat catalana, des de l'acció de les institucions públiques catalanes. Aquesta és la dada positiva, com es reflecteix en l'informe que vàrem entregar a la presidenta del Parlament fa uns quants dies i que em penso que expressa ben bé què és el que succeeix, de fons, amb el català.

Vostè, de tota manera, també ha posat en relleu, doncs, que certament el català té un enemic, un enemic fort i potent, que no sé dir o anomenar de cap altra manera com «l'Estat», «l'Estat espanyol» i aquells partits que, per acció o per defecte, posen pegues al desenvolupament del català. I malauradament és així, no des d'ara, no ara, sinó com un continuu històric que, amb molt poques excepcions, s'ha anat produint al llarg del temps.

I dic que això és una paradoxa perquè l'Estat és qui té l'obligació constitucional, a través de l'article 3 de la Constitució i per la Carta de les Llengües, que va aprovar fa deu o dotze anys, de fer costat i de defensar les llengües que en l'Estat es parlen i es practiquen, com és el cas del català. Paradoxalment, la principal eina que té una llengua per progressar, que són les institucions de l'Estat, doncs, en el cas nostre, no hi fa costat.

Certament, tal com vostè ha dit, les raons d'aquest atac sistemàtic i continu són molt diverses, però jo crec que cal buscar-les en aquest element, en aquesta

incapacitat que té l'Estat, i els partits que en aquests moments el comanden, per fer una proposta positiva amb relació a..., o com s'haurien de practicar les llengües i la diversitat lingüística en el nostre país. I crec certament que utilitzen el català com una cortina de fum davant de la seva incapacitat: incapacitat per fer o per definir unes polítiques que ajudin a tots a la diversitat política, lingüística i cultural del nostre país. I crec certament que el que estan és intentant dividir la societat catalana, justament, per fer-la més fràgil.

Per totes aquestes raons, crec que, davant d'aquesta ofensiva, doncs, bé, no ens queda més remei que seguir lluitant –lluitant– com ho hem fet sempre: a través de la força democràtica que expressa aquest Parlament, a través de la unitat cívica, educativa i política, doncs, que reflecteix i que és capaç de construir la societat catalana, a través de la cooperació amb els germans d'altres comunitats que utilitzen el català –les Balears, València, la Franja...

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La pregunta següent és sobre el projecte Barcelona World.

Pregunta

al Govern sobre el projecte
Barcelona World (tram. 310-00073/10)

La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies. El setembre del 2012, la ciutadania, la gent del Baix estàvem contents perquè es rebia amb alegria l'anunci que l'Eurovegas no s'instal·laria a Catalunya; però, al mateix temps, això palesava un fracàs del seu Govern i anunciava un pla B, un premi de consolació, el projecte Barcelona World: més parc temàtic, més casino, més golf, més hotels, zones residencials que, en aquell moment, només se sustentava en una realitat, que era l'opció de compra per dos anys d'uns terrenys que «la Caixa» tenia a la zona de Port Aventura, terrenys que van ser expropiats en el seu dia als pagesos, un *business* que havien fet el senyor Bañuelos, magnat del totxo –lligat a la bombolla immobiliària–, i el senyor Fainé; i també amb una entelèquia: les esperances i la il·lusió que la gent aconseguiria un lloc de treball. En aquell moment es parlava de quaranta mil..., avui, vuit mesos després, el conseller Vila ens diu que tot això és un projecte que està en fase de concepte.

I jo li pregunto, conseller, quin és el concepte? Què hi ha de fum i què hi ha de realitat en aquest concepte projecte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, en aquests temes, el capteniment del Govern és impulsar i afavorir les propostes i els projectes que suposin inversions importants per a Catalunya, mitjançant la creació o promoció de les condicions necessàries que ens permetin ser competitius en l'àmbit internacional en la captació de projectes d'aquest tipus, d'acord amb els procediments legalment establerts i ponderant, en tot moment, l'interès públic.

Això és particularment cert en una de les nostres indústries que va millor, que és la indústria del turisme; indústria subjecte a una evolució internacional en la seva forma d'operar molt notable, amb molta mobilitat internacional, quasi per definició, i els reptes competitius, fins i tot dintre d'Espanya, molt importants.

La presidenta

Pe repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. Però resulta que, d'aquest projecte, no en coneixem ni l'estructura financera... Això ens fa por, perquè ens recorda temps passats amb Port Aventura, De la Rosa, Prenafeta... Només sabem que un 25 per cent estarà finançat per una companyia que és la reina del joc a Macau.

No en sabem re, de la planificació urbanística. Tornem a tenir una perla del conseller Vila, que diu que quan s'aclearixi, es faran les modificacions urbanístiques que calguin. Que li calgui a qui, als promotors? Què vol dir això? Que farem una llei *ad hoc* com es va fer en el cas de Port Aventura? Que prioritzarem el benefici privat sobre el benefici públic?

No en sabem re, dels impactes ambientals. Segons el conseller Vila, encara s'ha d'estudiar el tema de l'aigua. Dotze mil habitacions. No tenim prou aigua del consorci del CAT. Tornarem a treure aigua de l'Ebre? Què farem amb els residus? Què farem amb la mobilitat?

I tot això es ven als tarragonins com la solució a l'atur, el més alt de Catalunya, 121.700 persones aturades, darrere de les quals hi ha molt de dolor i de patiment, si les promeses que es fan, de llocs de treball, només són un projecte que s'està gestant.

Conseller, jo el que li pregunto..., per arribar a Ítaca és necessari que passem per Macau i per Las Vegas? És necessari que ens enrolem en vaixells pirates o podem arribar-hi d'una altra manera? Podem tenir un altre projecte de país, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Faig constar que nosaltres considerem que Port Aventura ha estat un gran èxit, i que

sense Port Aventura segurament l'atur, al voltant de Tarragona, seria bastant més elevat.

Per tant, considerem que la direcció de potenciar els complexos turístics a un lloc localitzat per a aquests propòsits, que és el centre de Vila-seca i Salou, és un bon projecte i és una bona direcció en què anar.

El projecte Barcelona World va fent el seu camí. El Govern hi està treballant i el projecte s'està desenvolupant.

El propòsit, evidentment, ho repeteixo, és configurar un gran centre turístic que sigui complementari a Port Aventura, que potencii l'oferta de serveis turístics a Catalunya i que també enfronti la competència amb la qual ens enfrontem en aquests temes. Hi ha moltes altres àrees a Europa i a Espanya que desitjarien desviar el turisme que ve cap a Catalunya.

La presidenta

Senyor conseller...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La pregunta següent és sobre les retallades del Govern de l'Estat en matèria de dependència.

Pregunta

al Govern sobre les retallades del Govern de l'Estat en matèria de dependència (tram. 310-00074/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies, molt honorable presidenta. Ahir vàrem conèixer una dada que té molt a veure amb les polítiques socials i amb el patiment que experimenta en aquests moments la nostra població, vàrem conèixer la xifra de 16.543 milions d'euros. Això vol dir que cada català o cada catalana, parli català, parli castellà, es digui Bosch, es digui Cuenca, es digui com es digui, visqui on visqui, té un dèficit de 2.260 euros l'any.

Es tracta d'una quantitat realment impressionant; una quantitat que, a més a més, s'ha donat a conèixer pocs dies després que es donés a conèixer una altra dada que es esfereïdora: fa pocs dies es va fer públic l'avenç de la liquidació del pressupost de l'Estat espanyol corresponent a l'any 2012. I què vàrem descobrir? Doncs, vàrem descobrir que, en plena època de crisi, el Govern espanyol, a través de diferents modificacions de crèdit, ha augmentat en un 28,65 per cent, o sigui 2.800 milions d'euros, el pressupost de defensa. És un autèntic escàndol. Això equival a un 1,4 per cent del sostre de dèficit. Vol dir que, si aquests diners retornessin al nostre país, no s'haurien de fer retallades en polítiques socials.

L'asfíxia té moltes cares i una és aquesta, però també té la cara de les retallades amb les aportacions finalistes que destina el Govern de l'Estat –que destina el Govern de l'Estat– a diferents conceptes que gestiona el Govern de la Generalitat, que han experimen-

tat en els últims dos anys –en els últims dos anys– un 91,9 per cent de retallades; dades referides al tema de la dependència, referides a les aportacions en plans especials destinades a la gent amb discapacitat.

Per posar-los un exemple, que segurament que resultarà molt revelador, el Govern espanyol s'ha gastat darrerament 4.800.000 euros en la remodelació de l'ambaixada d'Amman. Això hauria permès que, en les aportacions finalistes del Govern de l'Estat, no hagués hagut d'experimentar-se cap retallada. Utilitzant terminologia del Partit Popular –utilitzant terminologia del Partit Popular–: en temes identitaris, ambaixades, hi han recursos; en temes que preocupen la gent, no hi han recursos. Aquesta és la política real del Partit Popular.

I nosaltres volem saber, honorable consellera, què té previst fer, davant d'aquestes retallades, el Govern de la Generalitat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè bé sap, la Llei de la dependència va néixer mal orientada i, sobretot –sobretot–, molt mal finançada. De fet –de fet–, els constants incompliments per part del Govern de l'Estat, dels successius governs de l'Estat, com també les contínues retallades que s'han produït en els plans, en les aportacions, com vostè feia referència a la Llei de la dependència, han abocat el Govern de la Generalitat a haver de fer un sobreesforç extraordinari per sostenir les prestacions i els serveis d'aquesta llei. Concretament, gairebé un 75 per cent del pressupost del Departament de Benestar Social i Família es destina a la Llei de la dependència. Però li puc donar una dada també molt gràfica sobre el finançament públic Generalitat-Estat de la llei: l'any 2008 era d'un 66-34; és a dir, 66 per cent a càrrec de la Generalitat, 34 a càrrec del Govern de l'Estat. En l'any 2012 aquesta proporció és encara molt més injusta i encara molt més poc equitativa, un 80-20. Un escàndol, com vostè deia. I alguns encara ens acusen de no pensar prou en les persones, en les seves dificultats i en les famílies.

Per tot això, i davant del coneixement que hem tingut fa algunes setmanes de quin és l'impacte pressupostari del que ells anomenen «estalvi» respecte a la Llei de la dependència a partir de les mesures que va adoptar el Govern de l'Estat el mes de juliol de l'any passat, nosaltres hem lamentat profundament l'alarma social generada amb tantes i tantes persones i les seves famílies a l'hora de comunicar l'impacte pressupostari d'aquelles mesures, moltes de les quals no compartim, per descomptat.

Hem demanat conèixer amb profunditat la concreció d'algunes d'aquelles mesures, perquè hi ha fins a tres reials decrets lleis que aborden qüestions delicades com el copagament o com una revisió de les prestacions, conèixer-les per poder-les discutir i, lògicament, per poder-les negociar.

La presidenta

Senyor diputat..., per preguntar.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies. Nosaltres, consellera, li demanem tres coses en matèria de dependència: la primera és que fem tots els esforços perquè la gent d'aquest país no es ressenti de les retallades del Govern espanyol. La segona és que fem pedagogia; que, si convé, expliquem a tota la gent que està percebent algun ajut o alguna prestació quina és l'autèntica realitat del finançament d'aquesta llei, què hi aporta el Govern de la Generalitat i què hi aporta el Govern de l'Estat. I la tercera cosa, que accelerem la Llei catalana d'autonomia personal i d'atenció a la dependència, perquè aquesta és una autèntica estructura d'estat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, compartim plenament aquests tres aspectes: la necessària pedagogia sobre aquest sobreforç extraordinari, que mai podrà ser il·limitat, per part del Govern de la Generalitat, respecte a les prestacions i els serveis de la Llei de la dependència; la crítica a aquest desequilibri constant, que s'afegeix a molts altres desequilibris, i, evidentment, l'acceleració d'aquesta llei pròpia, d'aquest marc jurídic propi, sobre la Llei d'autonomia personal que estem treballant i que estem accelerant, però lògicament el seu finançament és l'autèntica pedra de la sabata.

I, a partir d'aquí, destacar la importància que donem a aquest fet, el sobreforç que estem fent i que dona compte de l'accent social que té...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...aquest Govern.

Gràcies.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els treballs del Consell Assessor per a la Transició Nacional.

Pregunta

al Govern sobre els treballs del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00075/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí, gràcies, honorable presidenta. Senyor conseller de la Presidència, deixi'm constatar, abans de fer-li les preguntes, uns quants fets, perquè crec que en aquesta cambra hi ha unes quantes ments desmemoriades; fets que són objectius i que crec que ningú pot negar, ni la majoria dels ciutadans de Catalunya. El passat 25 de novembre, gairebé un 85 per cent d'aquests ciutadans, els de Catalunya, van votar a favor del dret a decidir, més enllà fins i tot del seu mateix programa electoral, el de Convergència i Unió. Vostès evidentment van rebre el principal suport en el seu programa electoral d'aquestes eleccions el passat 25 de novembre.

I què deia el seu programa electoral? El seu programa electoral deia que plantejaven una sortida política, plantejaven una sortida econòmica, plantejaven una sortida social al nostre país que passava perquè els nostres ciutadans poguessin votar i poguessin decidir.

Van presentar-se també amb un programa electoral que assumia que la millor manera de sortir d'aquesta crisi permanent en la qual està sotmesa el nostre país és la de construir un estat propi, i utilitzo la seva pròpia terminologia. Vostès van guanyar aquestes eleccions. Vostès van conformar un govern. Tenen un mandat democràtic i cal dir-ho molt alt, tenen un mandat democràtic, estan exercint la democràcia. Això és el joc democràtic encara que no agradi a tothom. Això resulta molt obvi, però resulta també molt necessari anar-ho repetint enmig de tant de soroll que hi ha en aquesta cambra d'impugnacions i de suspensions, enmig de tant de soroll que també hi ha en el país. La democràcia ja l'estan exercint amb aquest mandat democràtic absolutament legítim que recullen de les urnes. Això no són ni anuncis ni són *pronunciamientos estratégicos*; la cosa no va per aquí.

El passat 12 de desembre aquest Govern va rebre el suport parlamentari d'aquest grup al qual represento, atès que havien assumit, precisament, aquest compromís: el de convocar una consulta tan aviat com fos possible; concretament van assumir un compromís de convocar una consulta perquè el poble de Catalunya es pugui pronunciar sobre la possibilitat que Catalunya esdevingui un estat en el marc europeu i que es comprometien, durant aquest any, a treballar tot allò que fes falta, precisament, per fer aquesta consulta amb les màximes garanties.

Bé. Sembla que no hi cap cap pròrroga en aquesta consulta. Les circumstàncies econòmiques, socials i polítiques en el nostre país la imposen cada vegada més, i, per tant, s'ha de treballar amb totes les garanties.

La pregunta és doble, senyor conseller, és respecte a aquest Consell Assessor de la Transició Nacional, quins són els treballs, quins són els propòsits que vostès es proposen tenir-se assessorats per aquest Consell de la Transició Nacional, i, sobretot, senyor conseller, quin és el calendari, perquè ens sembla que el Govern espanyol...

La presidenta

Senyora Rovira...

Marta Rovira i Vergés

...està prenent més decisions de les... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ben cert és el que vostè recordava, ja és sorprenent que ho hàgim d'anar recordant tots plegats el que és per altra part obvi en un context democràtic com el nostre; però, en fi, no està malament de recordar-ho.

En qualsevol cas, respecte al pla de treball del Consell Assessor per a la Transició Nacional, respon, entre d'altres, a una premissa que crec que és important també subratllar, que és que no hi ha consulta si no hi ha informació. No hi ha consulta si no hi ha altres coses, és obvi això, però no hi ha consulta si no hi ha informació disponible. És a dir, si aquells que han de ser consultats no tenen l'opció a escollir, a poder decidir, doncs, respecte a un coneixement aprofundit de tots els plantejaments.

I en aquest sentit respon el pla de treball del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Està centrat, d'acord amb el decret de creació d'aquest òrgan, en tres grans àmbits temàtics.

En primer lloc, estudiar tot allò que afecta la convocatòria de la consulta per tal que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin expressar la seva opinió sobre el futur polític col·lectiu, el nostre futur polític col·lectiu, vies per convocar-la, pregunta o preguntes, data, garanties, conseqüències dels diversos resultats possibles, etcètera. Per tant, un primer bloc centrat en la qüestió de la consulta, que a més a més aquí, quant al tema del calendari, hi ha el compromís, de fet, la petició per part del Govern al consell assessor que ens lliuri un primer informe abans de l'estiu.

En segon lloc, el segon bloc, d'acord amb l'encàrrec fet, és el d'analitzar els grans problemes, els grans reptes que hauria d'assumir el nostre país en constituir-se com un estat propi en el moment de la seva posada en funcionament. Això vol dir, doncs, en essència, analitzar les grans decisions que hauria d'adoptar i les estructures d'estat que encara no disposa en aquests moments l'Administració de la Generalitat i que hauria de tenir en aquest primer moment per tal de poder començar a actuar amb normalitat en el terreny, òbviament, de l'estudi per facilitar precisament aquesta informació de cara a la consulta. Perquè pensem, per altra part, que hi ha altres hipòtesis, que són prou ben conegudes per part de tots els aquí presents i del conjunt del poble de Catalunya.

I el tercer gran bloc temàtic de treball del consell assessor és el relatiu a com explicar el procés a la comunitat internacional, allò que n'hem denominat «la internacionalització del procés».

Aquest és el pla de treball i aquest és el calendari, a tot tardar, a primers de l'any 2014.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la filtració d'un document de la Direcció General de la Policia relatiu a les conclusions a què ha d'arribar la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses (tram. 317-00047/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, a totes i a tots. President, bon dia. La pregunta d'avui, en nom de la CUP, fa referència a la qualitat de país, a la transparència democràtica i al rigor parlamentari en aquesta cambra.

Com vostè sabrà, el passat 16 de maig es va constituir una de les comissions d'estudi d'aquest Parlament sobre models de seguretat i l'ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses. Una comissió que ve avalada fonamentalment gràcies a l'impuls social i a la realitat que nou persones han perdut un ull impunement i aleatòriament a la darrera dècada.

Malauradament, tristament, el 13 de maig passat vam tenir accés a un document de la Direcció General de Policia, datat del 13 de maig, que redactava les conclusions a les quals havia d'arribar aquesta comissió. Redactava cinc conclusions, feia una proposta de compareixents absolutament mancada de pluralitat; per cert, la mateixa proposta de compareixents que va presentar Convergència i Unió amb una aclaparadora absència de veus socials, amb una mena de despotisme democràtic de tot per la gent, però sense la gent. I, sobretot, entrava amb una gramàtica de poder perversa i dolorosa en qualificar Ester Quintana i Nicola Tano, persones cegues per impacte de bala de goma, com a víctimes del desordre públic, quan són víctimes de la violència policial.

La pregunta és si les conclusions d'una comissió d'estudi parlamentari les ha de redactar la policia. Si li sembla bé, quin és el seu parer, que la Direcció General de Seguretat redacti les conclusions tres dies abans que s'instauri una comissió d'estudi que ha de treballar quatre mesos.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo crec que, precisament, en un sistema com el que tenim, cada institució pot tenir la seva opinió. El Parlament haurà de formular la seva opinió a partir de l'estudi d'aquesta comissió i de les seves conclusions, i el Parlament és divers: vostès tindran una opinió, hi haurà altres grups parlamentaris que en tindran una altra, etcètera. Ja veurem, d'aquí a uns mesos, quina és l'opinió que formula el Parlament de Catalunya en relació amb aquesta qüestió, una vegada escoltades totes les veus, que seran molt plurals, per cert, que passaran per aquesta comissió.

Ara, vostè també m'admetrà que el Govern, que no és el Parlament, i que té la responsabilitat de mantenir l'ordre públic a Catalunya –aquesta és una responsabilitat del Govern de Catalunya– doncs, també pot tenir la seva opinió, i aquesta també ha de ser escoltada, no ha de ser menystinguda, també ha de ser escoltada.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. President, no tinc cap mena de dubte al respecte, el problema és que les comissions encara..., les compareixences encara no s'han votat, esperem que es garanteixi, però pensem que és molt preocupant que es suplanti i es substitueixi la tasca d'aquest Parlament, i més encara quan les conclusions presentades per la Direcció General de Policia anul·len el debat social i polític que hi havia a darrera d'aquesta comissió: ni una sola paraula, ni una sola conclusió sobre si s'han de prohibir o no les bales de goma.

Nosaltres pensem que anul·la no només el debat, sinó que també frustra l'esperança que mai més una persona quedi cega per impacte de bala de goma i que mai més un policia en aquest país dispari un projectil que no sap on anirà a parar en una macabra ruleta russa.

La filtració del document és una bona notícia, perquè ara sí que tenim les cartes en laire. Recordem també que el director general de Policia, per honestedat i ètica política, va dir que dimitiria si es demostrava que Ester Quintana havia sigut ferida per una bala de goma. I esperem que aquesta comissió indiciàriament no s'assembli a la de València, del Metro de València, i, com a president, sí que li demano que garanteixi que torni el debat democràtic...

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

...públic, social i obert... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, el debat no ha de tornar perquè ja hi és. Aquest debat ja hi és, ja existeix, i, a més a més, jo estic convençudíssim –i crec que puc, a més a més, comprometre'm plenament en aquest sentit– que hi haurà totes les compareixences que calgui. No depèn de mi això, però, en el que depengui del Govern, vostè tingui la tranquil·litat i la confiança que les veus que s'hagin d'escoltar en aquesta comissió seran escoltades.

Ara, demano que també s'escolti la veu d'aquella gent que tenen experiència de tractar l'ordre públic de manera permanent i que tenen la responsabilitat i que són servidors públics, en una policia democràtica, que no havíem tingut mai, que no havíem tingut durant moltes dècades i que ara tenim.

I, per tant, això també ha de ser escoltat, perquè, si la gent que té més experiència i que conformen una policia democràtica no són escoltats degudament, probablement les conclusions d'aquesta comissió, doncs, no tindran, diguem-ne, la llum o la clarividència que haurien de tenir. Això no vol dir que s'hagi de fer cas estrictament del que diu la policia. No estic dient això. Però aquesta veu ha de ser escoltada com una veu professional, com una veu tècnica i, a més a més, com una veu experimentada.

Perquè, ho torno a dir, vostè diu: «De tant en tant es produeixen fets molt tristos, i, a més a més, que no s'haurien de produir, que és que hi hagi lesions per part de persones com a conseqüència de l'ús de la força que té qualsevol policia del món, democràtica.» Però recordi la quantitat immensa de víctimes que l'actuació de la policia també estalvia. Això també s'ha de dir, també s'ha de tenir present.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut de la propera cimera sobre l'educació (tram. 317-00043/10)

I li formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, aquests dies que tant es parla d'educació arran del projecte de llei del Govern d'Espanya sobre la llei d'educació, vostè ha dit que vol convocar l'enèsima cimera, o trobada, o ja no sé com dir-ne, per parlar d'aquest tema. Jo li pregunto, president, si té vostè intenció de convocar una reunió i, sobretot, un treball posterior per parlar de la qualitat de l'educació, per parlar de

les retallades en l'educació i de la qualitat que hauria de tenir, també, pressupostària, per tornar a recuperar la sisena hora a l'educació pública, per tenir una educació pública de qualitat i trilingüe a Catalunya, o només vol una reunió per blindar-se en un model lingüístic obsolet i retrògrad que ja ha declarat ilegal el Tribunal Constitucional.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

La trobada que jo penso convocar és per parlar de la Llei d'educació que s'està promovent a les Corts espanyoles. I, dintre d'aquesta llei, hi ha tot el tema lingüístic, que afecta Catalunya, però no només això. És una llei que toca altres aspectes, per exemple, el tema dels continguts. I també volem parlar d'això: qui ha de decidir els continguts de l'educació a Catalunya?, el ministre Wert o el Govern de Catalunya, elegit democràticament per aquest Parlament i pels ciutadans? També parlarem d'això.

Dit això, com que vostè diu que aquest model lingüístic i educatiu és una autèntica ruïna, segons vostè, o completament obsolet, doncs, només li faré un apunt: aquest model, que segons vostè és tan obsolet, dona en coneixement de castellà per sobre de la mitjana espanyola –en coneixement de castellà. Mira per on. (*Remor de veus.*) I això vostès algun dia ho hauran d'acceptar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Miri, senyor Mas, tinc a les meves mans un projecte educatiu que es diu «Escola Aula»; és magnífic, de les millors escoles d'Espanya, i està molt per sobre de la mitjana de coneixement de català, de castellà, d'anglès i fins i tot de francès. Aquest projecte, que vostè coneix perfectament, que és l'escola on vostè ha pogut estudiar, i els seus fills, és un model trilingüe, és un model que fa compatible el català amb el castellà i amb l'anglès; és un model d'èxit, no com el que tenim, amb un 30 per cent de fracàs escolar, i és un model extrapolable a l'escola pública i per a tothom, no només per a aquells que ho puguin pagar. A Catalunya avui portar a una escola trilingüe costa 600, 700, 800 euros; els pares que ens estiguin veient ho saben.

Jo li demano, senyor Mas, si és possible que vostès surtin de l'enrocament en la posició de la identitat i pensin en l'educació, pensin en el conjunt de catalans i en els futurs professionals de Catalunya. Aquest és l'objectiu. Jo li proposo: aquest pacte pot ser un pacte de qualitat i no un pacte d'identitat? Podem tenir un pacte per la qualitat de l'educació? I després vostè defensi la independència. Nosaltres, que..., millor junts amb la resta d'Espanya i d'Europa; defensem posici-

ons polítiques al marge d'això, perquè aquí ens ho juguem tot: són els nostres fills, són els nostres alumnes, són els nostres professionals. I, senyor Mas, no deu ser tan nefast aquest model quan vostè ha anat aquí, i els seus fills, legítimament, i jo, la veritat, crec que molts pares ho voldrien també. Podem estendre això a l'educació pública a Catalunya?

Miri, el model Wert no és el nostre. Per què? Perquè és un nyap, perquè no cal demanar cap cosa en democràcia per ser reconegut un dret. El Constitucional ja ha dit que en català i en castellà –i nosaltres proposem en anglès– és possible. No volem anar a cap escola a fer cap llista per apuntar-se a cap lloc. Volem que els drets l'Administració els doni, no que es demanin.

Per tant, senyor Mas, jo li prego que es preocupi per l'educació, que es recuperi la sisena hora a l'escola pública, que no es retalli més en educació i que es preocupi d'una escola de qualitat, pública, trilingüe i per a tothom, i no d'una escola d'identitat ni de formació de l'esperit nacional.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, hi ha dues coses en les quals coincidim i ara li explicaré quines són. El que no li faré és una valoració pública sobre una escola concreta del país, no la hi faré. Si vol, un dia en parlem en privat, i jo li'n donaré la meua opinió. Però, com vostè comprendrà, jo he de parlar d'un sistema educatiu sencer, no d'una escola, ni d'una, ni de cap altra en concret.

Dit això, coincidim en dues coses. La llei Wert és un nyap. Miri per on, coincidim en això: és un autèntic nyap; vostè ho ha dit, nosaltres ho subscriuim. El millor que podrien fer és retirar-la, com, de fet, la majoria a Catalunya ha demanat en més d'una ocasió, inclosa la comunitat educativa.

Segona cosa: el gran repte és una escola i un ensenyament de qualitat, evidentment que sí. Doncs, miri, li'n posaré un exemple: amb menys recursos, amb professors que cobren menys i treballen més –i això vol dir el sacrifici i l'esforç que estan fent–, a Catalunya aquests darrers dos anys s'està corregint la tendència que hi havia a l'alça del fracàs escolar, i en aquest moment anem a la baixa. Això deu ser qualitat, no?

Ara, la pregunta és: per què hem d'oposar això a la identitat? Vostè mai, senyor Rivera, oposaria un sistema d'ensenyament de qualitat si la identitat fos la castellana o l'espanyola. I, en canvi, l'oposa quan la identitat és la catalana. Senyor Rivera, faci-s'ho mirar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació d'una banca pública i la recuperació de l'impost de successions (tram. 317-00044/10)

I la formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Mas, estarem d'acord que crea desafecció quan el Govern espanyol, en forma d'exabrupte, fa un homenatge a la División Azul; crea desafecció quan el que fan és de la immersió lingüística un camp de batalla; creen desafecció quan ataquen un país o ataquen els drets de les dones des del Govern espanyol. Però tinc la impressió que avui al país crea desafecció quan hi ha un govern que no governa, quan hi ha un govern que davant de qualsevol problema convoca una cimera, quan hi ha un govern que diu que prorroga els pressupostos de forma èpica quan, en realitat, el que està fent és acatar –acatar– els objectius de dèficit.

Jo no li vull preguntar sobre això, perquè segurament no ens posarem d'acord, sinó sobre dues coses que vostè va proposar que són bones: banca pública i recuperar l'impost de successions. Vull que em respongui concretament, molt concretament, quan i com pensa aplicar aquestes mesures.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en primer lloc, em sorprèn una mica que vostè critiqui el fet de fer trobades i cimeres. Em fa la impressió que una gent que té ganes de participar, com vostès, i de fomentar la participació, de la qual han sigut responsables en el Govern, haurien de trobar bé que es convoquin, precisament, cimeres de participació. Sempre vostès poden triar ser-hi o no ser-hi. Jo espero que hi siguin sempre i que ens ajudin amb la seva participació.

I, dit això, doncs, són dos temes diferents, els que vostè plantejava. El tema de l'impost de successions es plantejarà en el moment del tràmit pressupostari, com és lògic, i, per tant, s'entén que les properes setmanes, si finalment coneixem l'objectiu de dèficit, com altres possibles modificacions d'impostos a Catalunya que hi pugui haver en base a aquest mateix tràmit pressupostari. I el tema del banc públic vostè sap que està, doncs, en marxa. Primer, el banc públic nosaltres ja el tenim, és l'Institut Català de Finances. Del que es tracta és d'anar transformant aquest institut en un instrument i en una eina més potent que la que tenim en aquest moment.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, portem tantes cimeres com mesos porta el seu Govern –primera.

Segona, miri, jo li preguntava sobre banc públic i ingressos, perquè no podem perdre més temps. Aprovi vostè una llei que faci que tinguem els ingressos de successions ja. I si no ho fan és potser perquè defensen determinats interessos i no els interessos generals. De la mateixa manera que li dic: no, no tenim banc públic, no el tenim. Tenim multitud d'exemples d'empresaris que no accedeixen al crèdit, perquè l'Institut Català de Finances no compleix la seva funció, potser perquè no la pot complir, perquè no és un banc públic, no ho és pas. I, per tant, el que li demanem és que el facin ja, perquè no podem perdre més temps.

Miri, nosaltres tenim la sensació que avui hi ha desafecció per la inacció del seu Govern, i una desafecció perquè vostès sovint no responen. Tot és culpa de Madrid o del Govern anterior. Però la realitat és que no responen davant dels casos de corrupció; no responen quan posen el senyor Pomés davant del Clínic i del Sant Pau, barrejant interessos públics amb privats; no responen quan privatitzen l'aigua d'una forma matussera, i això preocupa i genera desafecció, quan la línia entre el privat i el públic mai ha estat tan prima en el seu Govern.

Per això nosaltres el que creiem és que el seu Govern seria hora que comencés a governar, i el que diem és que no ho estan fent. I el que li diem és que ja –ja–, de forma immediata, em digui quan i com pensa fer realitat el banc públic i quan, sense esperar pressupostos, pensa aprovar els ingressos en matèria de l'impost de successions.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, ja li he dit el quan; una altra cosa és que vostè, doncs, no ho vulgui escoltar, però jo ja li he dit el quan. Li he dit: quan vingui el tràmit pressupostari, que espero que vingui les properes setmanes, una vegada coneguem l'objectiu de dèficit, que és una cosa fonamental per poder fer uns pressupostos seriosos, que no siguin simplement de cara a la galeria, com fan d'altres, doncs, aleshores vindrà. I això, a més a més, està subscrit en un acord de governabilitat, que és vigent per quatre anys i que anirà tenint les seves traduccions, doncs, a mesura que vagin avançant els temes, inclòs el tema d'això que vostè en diu «el banc públic».

Per cert, ja que parla d'inacció, sap quantes operacions ha fet l'Institut Català de Finances aquests últims dos anys? Li parlo de memòria, però no crec que m'equivoqui de gaire: 8.500 en dos anys, moltes més de les que es feien anteriorment. I aquestes 8.500 operacions s'han destinat gairebé totes elles, més del 90 per cent, a autònoms, microempreses, petites empreses

i mitjanes empreses. I s'ha deixat d'utilitzar l'Institut Català de Finances per finançar operacions internes de la Generalitat, que és el que es feia abans. És a dir, ara, en lloc de finançar operacions internes de la Generalitat, que posava en risc el banc públic de Catalunya, es financen operacions d'autònoms, microempreses, petites empreses i mitjanes empreses. Potser que abans de parlar sapiguem exactament, senyor Herrera, de què estem parlant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una consulta pel dret a decidir com a prioritat del Govern (tram. 317-00049/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, la prioritat d'aquesta legislatura per a vostè és realitzar la consulta pel dret a decidir? I pensa vostè, amb la llei que a partir d'avui començarà a portar-se al Parlament de Catalunya, fer la consulta per a la separació de Catalunya de la resta d'Espanya el setembre de l'any vinent?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, la nostra prioritat és complir el programa de govern, que està explicitat, que vostès coneixen perfectament, que té com a objectius donar-li la volta a la situació de recessió econòmica, que té com a objectiu, com a conseqüència d'una major activitat econòmica, crear llocs de treball, que l'atur disminueixi, que el fracàs escolar millori, que la pobresa disminueixi i que, a més a més, d'acord amb el mandat que hem rebut de les eleccions i, per tant, del poble de Catalunya, puguem exercir el nostre dret a decidir. I em temo que el seu objectiu és que aquesta consulta no es faci.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho Pérez

Senyor president, era fàcil: sí o no. No donar tantes voltes, no donar tantes retòriques. Sí, miri, per als que volen el dret a decidir i per fer la consulta, el seu

soci de govern, perquè no és ni cap d'oposició, Esquerra Republicana..., també tenen dret a saber si vostè complirà l'acord que va signar, i els altres, la resta dels catalans, també hi tenim dret. El que no ens mereixem és un govern que enganyi, senyor president. El que no ens mereixem és un govern que porti al Parlament una llei de consultes no referendàries per fer una consulta d'autodeterminació i de separació de Catalunya de la resta d'Espanya, que és el que vostè vol fer, a través d'aquesta llei de consultes.

I jo li dic: permetrà també als catalans que preguntin amb consultes –perquè és tan democràtic, el dret a decidir– si estan d'acord en les retallades?, si estan d'acord que vostè no faci pressupostos?, si estan d'acord que els apugin els impostos? Oi que no ho farà? Per a vostè, aquest dret a decidir és una trampa, i, a més, vostè ja l'ha decidit, perquè està creant estructures d'estat. Vostè ha creat el Consell de la Transició Nacional per, ja, començar a parlar que Catalunya necessita una constitució, estan parlant de crear un exèrcit de 25.000 nous professionals, que costarà... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., document del Centre Estratègic d'Estudis, i parla d'això. I el seu soci de Govern diu que, si no, agafarem l'exèrcit de França.

Escolti, senyor president, aquí el que necessitem... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí..., la tenim aquí, la ponència. Si no se l'han llegida vostès, els la recomano, perquè són els seus socis. Escolti'm, senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, si us plau... –un moment, senyora Sánchez-Camacho. (*Pausa.*)

Alicia Sánchez-Camacho Pérez

El que li demano..., és que Catalunya ja és un estat, és Espanya, i els catalans no ens mereixem que vostè vulgui suprimir les estructures de l'Estat que tots formem.

Li diria a la vicepresidenta: «Escolti, la delegada del Govern té moltes més competències que les que vostè té; entre elles, dirigir set-mil professionals al servei dels cossos de seguretat.» I li demanaria més respecte per aquesta qüestió.

Però la prioritat d'aquí, senyor president, és que es compleixin les lleis, que vostè garanteixi una educació de qualitat i una educació trilingüe, que vostè garanteixi el compliment de les estructures d'estat i que no sigui deslleial amb qui l'està ajudant, a vostè, que és l'únic banc que l'està ajudant, i és el banc que es diu «Govern d'Espanya». (*Remor de veus.*) Aquesta és la seva deslleialtat... (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., senyors, vostès..., encara que el senyor Mas-Colell se'n vagi als Estats Units, no ha tret cap... –cap– recursos per a Catalunya. Aquí només hi ha un govern seriós, respectuós i lleial.

Dediqui's a negociar el finançament, oblidi's de separar els catalans i oblidi's...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...de dividir a través del dret a decidir.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, quan la sento parlar amb aquesta vehemència i amb aquesta insistència, amb aquest convenciment, del Govern espanyol, de vegades penso que té aspiracions de ser la delegada del Govern espanyol a Catalunya. *(Rialles.)* Perquè parla més en nom del Govern espanyol que del Partit Popular. I, que jo sàpiga, vostè, encara avui, no és ni delegada del Govern ni ministra del Govern espanyol: és la presidenta del Partit Popular a Catalunya. I entenc que s'hauria d'expressar en aquests termes.

I la segona cosa que ens sobta és que vostè sempre ens diu que la seva gran prioritat serà l'economia, l'atur, etcètera, i que sempre ens parla de la consulta del dret de decidir; sempre ens parla d'això. Avui mateix només ha parlat d'això. I jo li faig una pregunta a vostè, que potser vostè no em podrà contestar, però serà retòrica, no? Vostè complirà les lleis que s'aprovin en aquest Parlament? –Sí. Aquest Parlament té dret a aprovar una llei de consultes? –No té dret a aprovar una llei de consultes. *(Remor de veus. Veus de «Molt bé!»)* Ara ja hem arribat al final del camí. És a dir, el Parlament de Catalunya, democràticament escollit, amb una majoria parlamentària molt sòlida a favor d'aquest concepte, no té dret –ho diu la senyora Sánchez-Camacho, afirmant-ho d'aquesta manera– a fer una llei de consultes. *(Remor de veus.)* Doncs, aquest és el gran problema, senyora Sánchez-Camacho... *(remor de veus)*, que vostès consideren que aquest Parlament és un parlament de fireta, i que és un parlament que no té res a veure amb el mandat popular després de les eleccions que hi va haver a Catalunya.

Vostès llegeixin el resultat d'aquestes eleccions, que va ser molt divers. Vostès tenen una part de representació d'aquest país –ningú els l'ha negada–, aquesta part de representació té tot el dret del món a expressar aquestes opinions que vostè expressa i a estar en contra d'una llei de consultes; però hi ha molta altra gent, senyora Sánchez-Camacho, que també té dret que hi hagi una llei de consultes, i que té dret que hi hagi una consulta i que vol exercir el seu dret a decidir. A aquesta gent també se l'ha de respectar. Entre altres coses, primer, perquè són gent..., perquè són persones, i segon, perquè, a més a més, són una majoria molt important del mateix país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política. *(Remor de veus.)*

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma educativa impulsada pel ministre Wert (tram. 317-00048/10)

I la formula l'illustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista. *(Persisteix la remor de veus.)*

Senyores diputades, senyors diputats, prego silenci...

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, 22 de maig, i encara no tenim pressupost. Per cert –per cert–, m'agraden molt aquestes baralles que es tenen vostès amb el Partit Popular, i resulta que el pressupost que tenim vigent, amb una retallada de 3.000 milions d'euros, aproximadament, és el pressupost que van votar conjuntament Convergència i Unió i el Partit Popular.

Però, dit això, un dels àmbits que té una major dificultat per aquestes retallades és l'àmbit educatiu. Nosaltres pensem que l'educació ha d'estar en el centre de les preocupacions d'un govern, en aquest cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya. I vostè sap, senyor president, que coincidim en l'àmbit de la llengua, en la immersió lingüística, encara que hi hagin forces polítiques en aquesta cambra que ens vulguin dividir per la llengua. Però m'agradaria conèixer la seva opinió sobre la reforma presentada pel ministre Wert, del Partit Popular.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, la meua opinió l'he expressada abans: és un nyap inaplicable. Em sembla que això ho resumeix molt bé.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor Mas, és veritat: és un nyap inaplicable. Però sembla que coincideixen més del que sembla. Sembla que, encara que vostès van votar la llei d'educació de Catalunya, les prioritats d'aquest Govern són prioritats que van molt clarament en contra de l'escola pública i de qualitat: quan vostès han de retallar centres i quan han de retallar grups, els retallen sempre en l'escola pública. Vostès volen tancar set escoles i setanta-tres grups de P3, amb l'excusa que no hi ha suficient ma-

triculació. I quan s'obre la matriculació, aquesta excusa, evidentment, es veu que no era una excusa real, sinó que aquests estudis estaven absolutament equivocats, eren absolutament erronis. Hi ha una manca de planificació. Vostès han anunciat que augmentaran els barracons per la petició que hi ha, per la demanda que hi ha en l'educació secundària; i aquest és un tema que podien haver planificat perfectament, perquè són alumnes que vénen de la primària.

L'escola pública està patint una sèrie de retallades, i les pateixen també els professionals que estan treballant en aquesta escola pública: menys sou, menys salari, més hores lectives, més alumnes a les seves aules... I, malgrat tot, vostès continuen aportant 24 milions d'euros a les escoles que divideixen, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista de gènere. Per tant..., i, per cert, no hem escoltat la seva opinió sobre les classes de religió i la seva incorporació en la mitjana del currículum dels alumnes. Per tant, vostès tenen el mateix model educatiu del Partit Popular, el que passa és que vostès retallen en català i el Partit Popular retalla en castellà.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Sí, i el president Hollande retalla en francès. Cadascú retalla allà on no té més remei, perquè estic segur que al president de França no li agradaria retallar però ho fa, encara que sigui en francès, i a nosaltres tampoc ens agradaria retallar, encara que ho hàgim de fer, parlant en català.

Dit això, senyor Navarro, aquest Govern té les mateixes escoles concertades que tenien vostès quan governaven. Prou de demagògia. Van estar set anys governant i van concertar exactament les mateixes escoles que estan concertades ara. Per tant, on està el problema? Quan vostès van tenir oportunitat de no concertar-les, per què no ho varen fer? Totes elles... Ho podien haver fet. Crec que s'haurien equivocat, però ho podien haver fet i no ho varen fer; i van tenir set anys, són uns quants anys per prendre una decisió d'aquestes. Ara, passats aquests set anys, que vostès van governar i van concertar exactament les mateixes escoles, tornen a reclamar allò que vostès reclamaven abans d'arribar a aquell govern. Hi van estar set anys, se'n van oblidar i ara tornen exactament a la mateixa música i a la mateixa demagògia. No cola, senyor Navarro –no cola–; aquest és el problema.

I, dit això, permeti'm que li faci una altra reflexió. Vostè creu que en el moment en què tenim l'agressió que tenim, amb aquesta llei educativa, a nivell de país, és el moment de plantejar temes que puguin semblar que ens hem d'anar a barallar en un tema en què en el fons estem d'acord, vostès i nosaltres? No toca, senyor Navarro, crec jo. Entre altres coses, perquè aquest grup quan estava a l'oposició –vostès governant– va pactar la Llei d'Educació de Catalunya. I ho va fer, amb altres grups de la cambra, sent president de la Generalitat el

senyor José Montilla, perquè va posar els interessos del país per davant dels interessos legítims que tenia en aquell moment aquest grup polític. Va entendre que l'educació havia de ser un tema de consens i no de baralla. I, per tant, jo li demano que en les properes setmanes fem pinya –i la podem fer, i vostè ho sap perfectament– per defensar un model que està amenaçat des de molts punts de vista, però que tots nosaltres volem salvar i volem salvar bé.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la intervenció del Govern de la Generalitat davant la caducitat dels convenis col·lectius en aplicació de la reforma laboral del Govern de l'Estat (tram. 317-00045/10)

La formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, una de les múltiples eines que necessitem com a país per afrontar la greu crisi econòmica és tant diàleg econòmic i social com sigui possible, tanta concertació social com sigui possible.

En aquest sentit, les properes setmanes, a principis de juliol i després, també, al mes de desembre, per aplicació de la darrera reforma laboral, hi hauran molts treballadors que veuran com caduquen els convenis col·lectius als quals estaven adscrits, perquè la llei preveu que si no hi ha un acord previ abans d'un any de l'expiració del conveni, doncs el conveni decau; i molts d'aquests treballadors quedaran emparats només per l'Estatut dels treballadors, amb molts menys drets laborals dels que tenen en aquests moments i amb la possibilitat que el seu marc legal de referència, per exemple, en l'àmbit salarial, sigui el salari mínim interprofessional.

Som conscients que hi ha un esforç –segur– per part almenys dels sindicats, i potser també, o amb tota certesa, també per part d'una part de la patronal, i, al mateix temps, també, és evident que aquesta és una amenaça a la seguretat, a la tranquil·litat; és una incertesa que condiciona l'actitud, la situació de molts treballadors del nostre país. I, de fet, també –de fet, també– és una amenaça per a les mateixes empreses, que necessiten..., que necessitaran en el futur... –encara que ara potser algunes no ho percebin així, però–, que necessitaran en el futur i els convindrà en el futur, tindre un marc de negociació estable, un marc de negociació general; perquè, si no, es multiplicaran els escenaris de negociació i augmentaran els costos de negociació, d'informació i de control, no només per part dels treballadors, sinó també per part dels empresaris.

En aquest sentit –i atenent, també, que aquesta reforma laboral no va ser aprovada només pel Partit Popular, i que també va tindre el suport de Convergència i Unió–, ens sembla especialment oportú que davant de totes aquestes reflexions el Govern de Catalunya hi intervingui, posi la seva voluntat d'intermediació entre les parts, i volem tenir coneixement de quina és l'actitud del Govern en aquest escenari, convençuts com estem que és molt important que el Govern s'hi impliqui.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, el Govern està implicat en aquest tema; hi està implicat fins on pot estar-ho, que desgraciadament no és molt. També li diré que la reforma laboral que es va fer a nivell de l'Estat espanyol no és la reforma laboral que hauríem fet a Catalunya si n'haguéssim tingut plenes competències. Però allà hi ha el que hi ha. I aleshores, allà pots optar per intentar influir i que les coses vagin una mica millor o no influir i que les coses vagin una mica pitjor. Cadascú tria el seu camí; en aquell cas, Convergència i Unió devia triar aquest.

Dit això, en què podem intervenir en aquest moment com a Govern, tenint en compte que les nostres competències són molt limitades, no? Podem intervenir bàsicament en el tema de la mediació. I aquí estem molt actius –molt actius–: a través del Departament d'Empresa i Ocupació, tenim trobades sovintejades però, a més a més, un oferiment permanent, en el sentit d'asseure sectors que poden estar en conflicte –que, per cert, no són tots: hi ha molts convenis que, malgrat aquesta nova llei, s'estan signant en aquest moment o estan a punt de signatura–; n'hi ha alguns que són especialment problemàtics, i aquí és on el Govern intenta, doncs, actuar a través d'aquesta feina de mediació, que evidentment seguirem fent en aquestes properes setmanes, fins que arribi el mes de juliol, que és quan, com vostè deia, doncs, cauen aquestes clàusules de l'anomenada «ultraactivitat». A partir d'aquell moment veurem quants convenis d'aquests, si és que en queda algun, queden encara per signar o si finalment s'han resolt tots, com desitjaríem.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Molt breument. Senzillament, recordar que Catalunya, al costat de molts elements, de molts símptomes preocupants per a la seva economia, té alguns símptomes esperançadors: en captació d'inversió estrangera, en el creixement de les exportacions, en l'increment de la productivitat de diversos dels nostres sectors..., i que en tots aquests elements els sindicats hi han tingut un paper de molta responsabilitat, que estem con-

vençuts, també, que el Govern serà capaç de tenir i que tindrà, al costat dels sindicats i de les patronals del nostre país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, els sindicats tenen un paper, i el seguiran tenint, molt significatiu, fins i tot decisiu, en totes aquestes negociacions. Això és ben cert, no? També voldria fer una reflexió en el sentit següent. Vostè ara deia algunes coses que sembla que funcionen bé en la nostra economia, i és cert. Tot el que està orientat cap a l'exterior funciona raonablement bé; pot funcionar encara millor, i d'aquí que hàgim de mantenir els esforços en aquesta línia. Però no oblidem una cosa, que és molt important, no? –i això també crec que els sindicats ho tenen present–, que és que en aquest país, en els propers anys, els únics que podran crear ocupació seran precisament l'entramat de petita i mitjana empresa. Perquè la gran empresa difícilment en crearà –alguns en crearan i altres en destruiran–, i les administracions públiques, dissortadament, no en podrem crear gaire, d'ocupació pública; més aviat estem en el signe contrari. Per tant, on queda la reserva de possibles llocs de treball? Petita i mitjana empresa. I crec que això els sindicats ho saben i exerciran responsablement en aquest sentit.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de les balances fiscals (tram. 317-00046/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, entre les diferents adversitats a què hem de fer front per assolir els reptes que tenim plantejats en aquesta legislatura –aixecar econòmicament el país i mantenir els pilars bàsics de l'estat del benestar– n'hi ha, d'adversitats, a què poc o molt han de fer front la majoria d'administracions a nivell europeu. Però n'hi ha, d'adversitats, que sols ens passen d'una manera molt particular a Catalunya. I entre elles destaca molt el dèficit fiscal que patim: la diferència entre allò a què contribueixen els catalans i allò que per part de l'Estat retorna a Catalunya.

Ahir el conseller d'Economia presentava les dades de les balances fiscals corresponents a l'any 2010, i se-

guim, lamentablement, amb la mateixa tònica de sempre: més del que equival a un 8 per cent de la riquesa que genera aquest país se'n va a l'Estat i no torna, i això fa més de vint-i-cinc anys que es repeteix –no per molt conegut s'ha de relativitzar, i m'ha sorprès que avui ningú hi hagi fet referència quan han fet referència a molts temes que suposen més despesa–, i això vol dir molts, massa diners que es podrien dedicar a polítiques socials, a reactivació econòmica, a donar resposta als patiments de molta gent, i que no els hi podem destinar senzillament perquè algú, l'Estat, se'ls queda i no tornen. També vol dir això que, valent-nos per nosaltres mateixos, els catalans, doncs, no hauríem de passar justament pel que passem.

Amb el debat que hi ha aquests dies sembla que per alguns això de l'asimetria és inacceptable si es tracta de repartir els objectius de dèficit; en canvi, això sí, l'asimetria és del tot convenient i acceptada si del que es tracta és de pagar, llavors l'asimetria és bona per a tothom, perquè qui paga és Catalunya. Tots aquells que diuen que Catalunya ha de complir el mateix objectiu de dèficit que tothom, el dia que ells paguin a l'Estat un 8 per cent del seu PIB, llavors tindran un mínim d'autoritat per donar lliçons, però mentre no paguin i rebin diners potser estarien millor intentant, com deia algú, confondre's amb el paisatge i no fent segons quines declaracions.

Massa diners: 16.000 milions d'euros l'any, 45 milions d'euros cada dia que generem els catalans i que no els podem dedicar als catalans, a les seves necessitats, a les seves potencialitats, a les seves oportunitats.

És per tot això, president, que li preguntem quina valoració política en fa el seu Govern, un any més, de les balances fiscals un cop han estat publicades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, en efecte, i d'acord amb mandants que hi ha des del punt de vista legal, s'han presentat un cop més aquestes balances fiscals. Per cert, com que veig que alguns diuen que s'utilitzen només les metodologies que ens convenen pels resultats, vull recordar que s'utilitzen les mateixes metodologies que en l'època anterior, per tant, les mateixes que el conseller Castells, per entendre'ns –les mateixes, eh?–: si aquelles eren bones, aquestes també ho poden ser; que estan fetes per gent professional i tècnica, i que, per tant, no són balances fiscals fetes directament per un govern, sinó per gent experimentada en aquest sentit, que fa molts anys que calculen balances fiscals, i que seguim la tònica de sempre, i la tònica de sempre és que el dèficit fiscal de Catalunya amb la resta de l'Estat, per tant, la diferència entre el que paguem per impostos tots els catalans i el que rebem a canvi per tots els conceptes, aquesta diferència segueix sent una diferència molt desfavorable en el conjunt del nostre país, tants com 16.500 milions d'euros en un sol

any, l'any 2010. Imaginin-s'ho quan parlem de retallades: un sol terç menys d'aquest dèficit fiscal, que serien aproximadament 5.500 milions d'euros, haurien evitat totes les retallades que s'han fet a Catalunya en els últims dos, tres anys; no n'hi hauria hagut ni una, només amb un terç menys de dèficit fiscal d'un sol any. Per cert, el 2010, a més a més, ja hi havia el nou model de finançament que va pactar el Govern presidit per José Montilla amb el Govern presidit pel senyor Zapatero. I malgrat aquell nou acord de finançament, resulta que el dèficit fiscal de Catalunya era, de mitjana, el mateix que havia sigut sempre en tota aquesta sèrie històrica de més de vint-i-cinc anys.

Conclusió final: seguim estant on érem; aquest tema, des que hi ha democràcia a Espanya, no s'ha resolt; és escandalós que es protesti per determinades coses, com aquest tema del repartiment dels dèficits, i no es tingui en compte això, i a més a més, dit clarament, si Catalunya pogués resoldre aquest tema, podria ajudar l'economia a tirar endavant, podria ajudar a crear llocs de treball, no hi hauria hagut retallades i podríem seguir fent inversions en infraestructures.

El problema està aquí o està fora d'aquí? Alguns el volen portar aquí, però el problema de veritat està en aquest dèficit fiscal, i això és estructural, desgraciadament.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del dia internacional contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 401-00005/10)

I demano al secretari primer, il·lustre senyor Miquel Iceta, que doni lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya en contra de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

El secretari primer

«El 17 de maig, dia internacional contra l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, les institucions, les entitats cíviques i els homes i dones d'arreu del món commemoren la data en què, el 1990, l'Organització Mundial de la Salut va eliminar l'homosexualitat de la llista de trastorns sexuals.

»El Parlament de Catalunya s'adhereix a aquesta jornada i expressa, un cop més, la necessitat de continuar treballant contra tota mena de discriminacions, especialment per raó d'orientació afectiva i sexual, i la necessitat i la voluntat de continuar avançant en la consolidació de la defensa i el respecte dels drets de les persones.

»En aquest sentit, els representants del poble de Catalunya, des de les administracions públiques, al costat de les persones i les entitats cíviques, tenen la responsabilitat de recordar i reivindicar el camí recorregut –en el qual Catalunya és un referent capdavanter

en l'àmbit internacional— i, també, el camí que cal recórrer encara per a afrontar tantes situacions de desconeixement, de discriminació i de violència contra les lesbianes, els gais, els transsexuals i els bisexuals.

»Per això, hom espera poder dotar Catalunya, en un futur ben pròxim, d'un marc legal que reforci els drets del col·lectiu de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals, i que permeti afrontar les manifestacions i situacions de discriminació que pateix.

»Catalunya demostrarà així, una vegada més i malgrat les grans dificultats del context de crisi, que és un país obert, plural, avançat i compromès amb el reconeixement i el respecte a les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

»Nous països es van incorporant progressivament a aquest camí. Alguns ho han fet ben recentment —Uruguai i França—, d'altres, com Nova Zelanda, són en vies de fer-ho, amb la força política i moral dels països socialment cohesionats.

»El Parlament de Catalunya afirma que el reconeixement de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals va lligat amb els conceptes de llibertat i de democràcia, i és també un indicador del grau de maduresa cívica i democràtica d'un país i del grau de qualitat humana dels seus ciutadans.

»Catalunya vol preservar i ampliar aquests valors, especialment davant els reptes de futur que té com a país, en un món cada cop més obert, més proper i més plural, en el qual tothom participa activament.

»Per això, en aquesta diada internacional contra l'homofòbia, el Parlament fa una crida a la consciència i als valors humans de les persones de Catalunya i d'arreu del món per a continuar avançant en la llibertat i en la igualtat de les persones —contra tot rebuig, prejudici, hostilitat o discriminació—, valors que, com els de llibertat, respecte i solidaritat, encarna la jornada que avui es commemora.

»Parlament de Catalunya, 22 de maig de 2013.»

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00015/10)

El secretari segon, l'illustre senyor Pere Calbó, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Marta Pascal, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

Prego al secretari segon que procedeixi a la seva lectura.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 14 de maig del 2013, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per la diputada Marta Pascal i Capdevila relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Marta Pascal i Capdevila.

»Palau del Parlament, 14 de maig de 2013.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei

de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre (debat de totalitat) (tram. 202-00024/10)

I passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Pere Calbó i Roca.

(Pausa llarga.)

El vicepresident segon

Si els sembla, començarem el debat sobre aquesta proposició de llei. *(Remor de veus.)* Els demano silenci, si us plau... *(Pausa.)*

Endavant, senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. La Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya que presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular cerca assolir tres objectius: el primer, l'aprimament i la racionalització de l'Administració pública, tot assolint un estalvi econòmic per la definició dels consells comarcals com a òrgans de gestió. El segon objectiu és, i ho direm clarament, la supressió de l'estructura política innecessària dels consells comarcals: tota aquella estructura política que no

s'adreçi a la gestió dels serveis públics és suprimible, i la nostra proposta avança d'una forma clara i decidida a assolir aquest objectiu. I, finalment, com a tercer gran objectiu de la nostra proposta, volem la redefinició dels consells comarcals com a ens de gestió, i exclusivament com a ens de gestió, dels serveis públics municipals. En definitiva, volem uns consells comarcals com uns ens al servei dels ajuntaments i dels seus ciutadans.

En aquests moments, de profunda revisió de les estructures de les administracions públiques –revisió que és imprescindible i que no podem demorar més–, cal fer un reconeixement a la tasca dels consells comarcals. Els consells comarcals en l'actualitat gestionen importants serveis públics que incideixen en la vida quotidiana dels ciutadans, i aquesta és una realitat avui dia a Catalunya que no es pot fer desaparèixer: la gestió del transport escolar, la prestació de serveis socials bàsics, la recollida dels residus o l'assessorament en matèria de consum són exemples clars d'aquesta vocació de servei.

Un dels problemes fonamentals dels consells comarcals, al nostre entendre, ha estat que el Govern de la Generalitat, ni quan ha governat Convergència i Unió ni quan ha governat el tripartit, hi ha cregut. Només cal recordar com neixen aquests ens locals: neixen impulsats per un govern de la Generalitat de Convergència i Unió com a contrafort a l'important poder municipal que llavors ostentava el Partit Socialista. A més, tant els governs de Convergència i Unió com el tripartit en la Generalitat els imposen una estructura política sobredimensionada i els doten de poques eines per a la prestació dels serveis als municipis: molta estructura política, moltes limitacions per gestionar serveis públics. Aquesta és la realitat, avui, dels nostres consells comarcals.

La necessitat de millorar la gestió dels serveis públics, prestant-los de forma més eficaç i reduint aquells costos que no incideixin en la qualitat del servei, comporta que revisem l'organització de les nostres administracions públiques. Aquesta anàlisi ens fa cloure que els actuals consells comarcals han d'esdevenir uns ens que millorin la seva gestió en la prestació dels serveis públics. Aquesta nova organització pot prescindir de l'actual estructura política, i redefinir-la en una estructura pensada en la prestació dels serveis públics: simplificació administrativa, racionalització de la despesa, major implicació dels ajuntaments que en reben els serveis pel que fa al seu disseny i la prestació dels serveis són els principis orientadors que impulsen l'objecte d'aquesta proposició de llei.

L'objecte de la proposició de llei no opta per la supressió total dels consells comarcals, creiem que seria un error plantejar-ho en aquests termes, sinó que opta per la supressió de la pràctica totalitat de l'actual estructura política i es dota de la mínima imprescindible per a la prestació dels serveis públics.

En la proposta que presentem el Partit Popular es modifiquen cinc articles de la llei, s'incorporen dues disposicions addicionals que estableixen un règim transitori en funció de les modificacions que es proposen

aprovar. Atesa la previsió de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de la comarca com a ens local amb personal jurídica pròpia, es manté la naturalesa d'ens locals, però abordant una profunda transformació.

Es pretén transformar els consells comarcals, com he dit abans, únicament com a ens de gestió dels serveis públics municipals tot aprimant de forma substancial l'Administració pública –i ho diem clarament, aquest és un objectiu irrenunciable– i generant, per tant, estatalvi econòmic. Volem uns consells comarcals que tinguin per funció prestar els serveis públics dels ajuntaments assolint economies d'escala i una major eficiència i eficàcia; dit en altres paraules, volem millors serveis públics a un preu menor. Es pretén suprimir l'estructura política dels consells comarcals, i, en aquest sentit, proposem suprimir un total de 782 consellers comarcals dels 1.053 actuals. Això representaria, si s'aprovés la proposta, suprimir el 74,2 per cent dels consellers comarcals, i nosaltres proposem que això sigui d'aplicació, ja, en les properes eleccions municipals de l'any 2015.

I com determinem aquesta supressió? No és aleatòria, la proposem de la següent manera. Aquells consells comarcals que actualment tenen un ple format per 39 consellers comarcals, en suprimim 28 i en quedarien 11; això afectaria, en l'actualitat, 3 consells comarcals. Aquells consells comarcals que tenen actualment els seus plens conformats per 33 consellers comarcals, en suprimiríem 24 i en quedarien 9; això actualment afecta 14 consells comarcals. Aquells consells comarcals que el seu ple està format per 25 consellers comarcals, en suprimiríem 18 i només en quedarien 7; això afectaria 4 consells comarcals actualment. Aquells consells comarcals que actualment tenen 19 consellers, en suprimiríem 14 i només en quedarien 5; això afectaria 19 consells comarcals. I, finalment, aquells consells comarcals que tenen 13 consellers, en suprimiríem 8 i en quedarien 5; afecta actualment un únic consell comarcal.

Alguns grups parlamentaris poden trobar aquesta proposta com a molt radical. De fet, la vicepresidenta, si em permet, mentre jo feia aquestes afirmacions em feia que no amb el cap. Jo li demanaria que em pogués respondre les següents preguntes. Ja sé que no pot, però ho faig d'una forma retòrica, com abans també ha fet el president de la Generalitat; sé que no pot, però, davant de les persones que pensen que això és molt radical, que no és possible, permeti'm unes preguntes com a element de reflexió. Per exemple, té sentit un consell comarcal que el seu ple està format per 33 consellers a una comarca que agrupa sis municipis? Això ens dona una mitjana de 5,5 consellers comarcals per municipi. Té raó de ser?

Una altra pregunta, també a nivell de reflexió: té raó de ser un consell comarcal que el seu ple està format per 19 consellers per a una comarca que agrupa tres municipis, dels quals un municipi té 2.500 habitants, l'altre en té 1.000 i l'altre té 660 habitants, respectivament? Té sentit, avui dia, una estructura administrativa d'aquest tipus? Té sentit un consell comarcal que estigui format per 19 consellers, el seu ple, per a una comarca que agrupa quinze municipis on només un d'aquests

municipis supera els mil habitants? Té sentit aquesta estructura administrativa?

Nosaltres creiem que així no podem continuar i que cal una transformació i una revisió d'aquestes estructures administratives, perquè aquesta és la realitat dels nostres consells comarcals. De la mateixa manera que inicialment reconeixíem la seva tasca en la prestació de serveis públics i que presten actualment serveis públics importats per als ciutadans d'aquestes comarques, i aquí jo feia aquest reconeixement, al mateix temps diem que s'ha mantingut una estructura que, a dia d'avui, és inservible, poc eficaç i que cal modificar. I, per tant, sí, volem modificar de forma radical la realitat dels nostres consells comarcals.

Hem dit que aquesta seria la nostra proposta respecte a la supressió de consellers comarcals, però no ens quedem aquí. Nosaltres també proposem en la nostra proposició suprimir els vicepresidents dels consells comarcals. Es proposa suprimir els grups comarcals. També proposem suprimir les subvencions que donen els consells comarcals als grups comarcals, és a dir, als partits polítics que estan representants en els consells comarcals, i proposem que aquestes subvencions es suprimeixin de soca-rel. També proposem suprimir els consellers amb règim de dedicació exclusiva, sigui total o sigui parcial. La nostra proposta és no permetre percebre un sou de l'estructura política dels consells comarcals. Per tant, l'única retribució possible, sense caure en populisme, seria una indemnització per assistència als òrgans col·legials establerts. Però, respecte als òrgans col·legials també fem propostes, a les quals m'hi referiré més endavant, on taxem clarament de quins òrgans han de dotar-se els consells comarcals i quin òrgans, doncs, no seria necessària la seva constitució. I, finalment, també proposem suprimir els càrrecs de confiança política o eventuais en els consells comarcals. Propostes radicals, propostes per donar resposta a la millora de la nostra Administració.

L'únic càrrec que nosaltres proposem mantenir és la figura del gerent, perquè entenem que és la figura que va adreçada realment a una millor gestió dels serveis públics municipals. I aquí cal recordar que, fins als règim que tenim avui, cada consell comarcal és el que determina el seu nombre de vicepresidents, de càrrecs de confiança i de retribucions. I això el que ha comportat és una realitat molt diferent en funció de la comarca o el consell comarcal al qual ens referim.

Per tant, aquest conjunt de propostes o modificacions legislatives que nosaltres els acabem de referir, nosaltres proposem que siguin aplicables al cap d'un mes d'haver aprovat, si s'aprovés, aquesta modificació legislativa, aquesta modificació de la llei. Per tant, no haurien de demorar més que un mes l'aprovació de la llei, ja podríem suprimir els vicepresidents, els grups comarcals, les subvencions als grups comarcals, els consellers amb dedicació exclusiva total o parcial i els càrrecs de confiança política o eventuais.

Parlàvem, com deia abans, en la nostra proposició, que transformàvem els consells comarcals en ens de gestió dels serveis municipals i que suprimíem l'estructura política dels consells comarcals. Però no ens quedem

aquí amb els nostres objectius, la nostra proposició, que presenta el Partit Popular, vol impulsar mesures per racionalitzar els diferents nivells administratius. I avui el que fem és reiterar aquella modificació legislativa, la nostra modificació legislativa, la proposta que el Partit Popular ja va proposar amb motiu de l'aprovació de la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, l'any 2010. I segur que la vicepresidenta se'n recordarà, que és una proposta amb la qual, per cert, ens vam quedar sols, i ara veiem, després de tres anys perduts, que el Govern, a través de la seva vicepresidenta, almenys en les seves manifestacions públiques, torna a coincidir amb aquesta proposta, que no és una altra que el Consell Comarcal del Barcelonès es suprimeixi i s'integri a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Això es podia haver fet l'any 2010 i, malauradament, la majoria d'aquesta cambra no va voler fer-ho i ho hauríem pogut fer, i el Partit Popular ho reclamava l'any 2010. Ho hauríem pogut fer, hauria sigut molt fàcil i no hauríem perdut tres anys com ara hem perdut.

Per tant, com deia abans, també, amb aquesta voluntat de racionalitzar els diferents nivells administratius i en l'àmbit de la racionalització d'aquests diferents nivells administratius, la nostra proposició què proposa? És taxar quins òrgans –i aquesta seria una novetat important– constitueixen els consells comarcals. És a dir, per nosaltres, els consells comarcals estarien formats pel ple, la presidència, el consell d'alcaldes –òrgan molt important–, la comissió especial de comptes –òrgan importantíssim per al control econòmic i financer dels consells comarcals–, les comissions informatives i el gerent. I ja està, no cal crear més òrgans en l'àmbit del consell comarcal.

Nosaltres també volem mantenir l'actual sistema de designació dels consellers comarcals en funció dels vots dels ciutadans i el nombre de regidors, però especialment en funció del vot dels ciutadans. Creiem que és importantíssim que el vot dels ciutadans tingui una translació, en aquest cas, no cent per cent directa, però en gran part directa, a l'hora d'escollir els seus representants en l'àmbit del consell comarca.

Miri, francament, aquest darrer minut, un breu comentari. Ens ha sobtat molt també el nombre d'esmenes a la totalitat presentades, un total de quatre. No és habitual, nombre important. I concretament, quan parlem d'esmenes a la totalitat parlem d'aquells grups que no volen que es tramiti aquesta proposta, que no estan d'acord que això pugui tirar endavant, i concretament, han estat els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, el Partit Socialista, Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Aquests partits no estan d'acord que aquestes propostes puguin tirar endavant.

Miri, quan es tracta de simplificar l'Administració, racionalitzar els diferents nivells administratius, suprimir estructures i càrrecs polítics fent una aposta pels consells comarcals, transformant-los perquè esdevinguin la millor eina al servei dels municipis i dels seus ciutadans, el Partit Popular és l'únic que presenta propostes en aquest Parlament, i els altres no hi estan a favor, hi estan en contra. Quan es tracta d'evitar que canviïn les coses, que es reformi l'Administració, el tripartit i Convergència i Unió ràpidament coincideixen

xen. És una llàstima, i per això els demanaria que reconsideressin la seva presentació en la seva esmena a la totalitat i la poguessin retirar per poder tramitar aquesta modificació legislativa.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Com ha dit el senyor Calbó, s'han presentat quatre esmenes a la totalitat. I, en primer terme, té la paraula la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Senyor Calbó, ara li explicaré, perquè està clar que no ho ha entès –de fet, encara no li ho hem explicat–, perquè hem presentat esmena a la totalitat, que no és, precisament, pels motius que vostè interpretava. L'hem presentada perquè creiem que aquest tema cal debatre'l en el marc de la futura llei de governs locals de Catalunya; un debat que tindrem aviat, esperem que al més aviat possible, en aquesta cambra. I estem parlant d'un tema d'organització territorial d'un territori tan divers com és Catalunya, que no es pot tractar amb un únic criteri o mesura, que no es pot fer sense un procés previ de consulta amb els governs locals, les associacions municipalistes, els mateixos consells comarcals, i que no es pot fer com un bolet, sense parlar de tota l'Administració local i de tots els nivells d'administració local. Per tant, no pertoca que estiguem parlant d'aquest tema, no pertoca que prosperi al seva proposició de llei; ja en parlarem dins del que pertoca, que és la Llei de governs locals.

Dit això, també els admetre que, si anessin de veres amb les propostes que fan, podríem arribar a parlar d'alguns aspectes que plantejien, nosaltres podríem admetre a parlar d'una certa racionalització de l'estructura política dels consells comarcals sempre que es garanteixi que continuen sent administracions públiques, democràtiques, plurals –perquè el pluralisme, senyor Calbó, crec que encara no és innecessari– i que tenen l'estructura i el finançament necessaris per seguir prestant els serveis públics mancomunats de molts municipis de Catalunya.

Podríem, també, entrar a parlar d'ordenar, de racionalitzar la relació dels òrgans de mancomunicació i de govern metropolitans amb els consells comarcals, que, realment, hi ha marge per millorar, sempre que no sigui... –i aquí no li ho dic respecte a la seva proposta, sinó respecte a l'avantprojecte de llei de governs locals que ha fet el Govern de la Generalitat–, sempre que no sigui tal com es vol fer amb aquest avantprojecte, de moment, eliminant identitats, comarques, com és el Baix Llobregat, o laminant-ne d'altres, com són el Vallès Occidental o el Maresme, sinó que sigui realment per ordenar, per racionalitzar, per millorar la relació, les competències dels òrgans metropolitans amb els consells comarcals.

Però li deia, senyor Calbó, en podríem parlar, d'aquestes coses, si creguéssim que van de veres, però no ens els creiem gaire, perquè, mentre no ens diguin el con-

trari, vostès, Partit Popular de Catalunya, també són o el seu model també és el del Govern del senyor Rajoy, un govern que la seva proposta a l'hora de parlar de governs locals és de modificar la Llei de bases de règim local, aquest ARSAL, en un model que pretén eliminar la participació, eliminar la democràcia, eliminar la proximitat, l'autonomia local; una llei que, amb l'excusa de l'estabilitat pressupostària, l'únic que vol fer és aprimar els ajuntaments, el món local, els seus serveis públics, retallar-ne les competències, recentralitzar, donar més paper a les diputacions i a la privatització de la gestió dels serveis, que acabarà sent la conseqüència evident del que és pretén fer amb l'ARSAL. Mentre vostès no ens diguin el contrari, entenem que aquest és el seu model. I la proposta que avui plantejegen el Partit Popular de Catalunya al Parlament, si ens la llegim detingudament, també traspua aquesta flaire, la mateixa flaire que l'ALRSAL. I és que vostès mateixos diuen, a l'exposició de motius, que el que cal és aprimar l'Administració pública. Ja hi trobem el paral·lisme, la mateixa voluntat que el Govern Rajoy amb l'ARSAL. Objectiu: aprimar l'Administració pública.

També ens queda clar amb la seva proposta que el que volen és –li ho deia abans– reduir la pluralitat de la política, de la gestió política, dels òrgans de govern polítics, dels consells comarcals. Perquè –i vostè mateix ho deia– «plantejarem consells...», plantejegen vostès consells comarcals amb un plenari de cinc, set, nou persones en el plenari. Ja em dirà vostè com fem l'espai per als partits petits en un plenari de 5 persones, 7 persones, 9 persones. Això va en detriment de la pluralitat política de partits, però també de la pluralitat territorial de municipis dins d'una mateixa comarca, que estaran representats o no en aquell consell comarcal.

I també ens queda clar que vostès, amb aquesta proposta, per molt que ho diguin de paraula, en realitat no estan posant en valor la feina important que fan els consells comarcals, especialment en molts territoris de Catalunya, on fan la gestió mancomunada de competències tan importants per a la ciutadania de molts municipis com el transport escolar, els serveis socials, els residus, etcètera. Ni estan plantejant, amb aquesta proposta, el problema principal, real, que han tingut fins ara els consells comarcals, que és que mai s'han definit clarament les seves competències i, sobretot, que mai s'han garantit clarament els recursos per poder exercir les competències que se'ls delegaven.

Tot plegat, a més, ens ho justifiquen només, o bàsicament, amb el criteri economicista: estalvi, menys despesa. Estan segurs que és per aquí per on hem d'estalviar? I li ho dic, parlem-ne, eh? En podem parlar quan toqui, en la Llei de governs locals, sobre com reduir, però amb cap, les estructures polítiques dels consells comarcals. Però vostès han fet el càlcul, més enllà de quants consellers i conselleres deixarien els plenaries dels consells, quin estalvi real comportaria això? Saben què cobren els consellers i les conselleres comarcals en els consells comarcals de Catalunya? Diguin aquesta dada: realment, quin estalvi comportaria aquesta proposta que fan?

Sobretot, diguin-la comparada amb el que es podria estalviar si en comptes d'anar per aquí ho féssim estal-

viant, eliminant altres administracions, que, en aquest cas, a més, tenen força menys competències i afecten força menys els serveis que reclama la ciutadania. Per exemple, li poso un exemple: per què no plantegen eliminar ministeris que ja estan buits de competències? El de Cultura, que té un pressupost més alt que totes les conselleries de Cultura sumades dels diversos governs autonòmics i no té competències, estan totes transferides. Per què no plantegen eliminar les delegacions o les subdelegacions del Govern, que darrerament ja hem vist per a què ens serveixen, amb la senyora Llanos de Luna? Estan segurs que no estalviariem molt més per aquí que no pas eliminant, laminant absolutament, deixant en un 20 per cent, un 30 per cent els plenaris dels consells comarcals? No. Vostès posen el punt de mira en els consells comarcals, curiosament, una realitat pròpia de Catalunya.

La seva proposta no és neutra. La seva proposta, més enllà d'aquesta demonització de la política, de les administracions públiques, aquesta demagògia dels sous, de les estructures polítiques, la seva proposta té intenció, la intencionalitat que hi ha darrere de l'ARSAL espanyola: eliminar els consells, enfortir les diputacions, afeblir també els ajuntaments –la proximitat–, promoure la privatització de la gestió dels serveis de proximitat a la ciutadania. I, en cap cas, ni amb l'ARSAL ni amb la proposta que ens fan i ens porten avui vostès aquí, al Parlament, detectem que els valors siguin els que, per nosaltres, han de guiar qualsevol planteig de reforma de l'Administració, que és garantir serveis públics eficients i de qualitat per a la ciutadania, prestació de serveis i control democràtic dels òrgans que presten aquests serveis.

Hi insistim. Convençudes, convençuts d'aquestes esmena a la totalitat que els plantegem, perquè creiem que aquest debat no pertoca així, hauria de ser dins la Llei de governs locals, i que quin sentit té plantejar-se el paper dels consells comarcals i l'estructura que necessiten per fer aquest paper, per fer la seva funció, sense fer-ho dins d'un planteig global del paper dels ajuntaments, dels consells de vegueries i de les diputacions.

Fer aquest debat com un bolet, com els deia, només parlant dels consells comarcals, és populisme; fer-ho només amb l'argument economicista és populisme, és fer bullir l'olla per posar en qüestió les administracions públiques i no per ordenar, per millorar l'eficiència dels serveis per a la ciutadania. És com si vostès ens plantegessin avui mateix que hem de tocar un graó d'una escala, fer-lo amb un material més econòmic, sense plantejar-se si això ens farà poder pujar o baixar aquesta escala a continuació. No pertoca.

Per tant, esperem que hi hagi un suport majoritari a l'esmena o a les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. La segona esmena a la totalitat l'ha presentada el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per exposar-la, té ara la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, president. En tot cas, senyor Calbó, la seva darrera intervenció m'ha recordat l'acudit aquell d'aquella persona que va en contra direcció per l'autopista, posa la ràdio i diuen: «Hi ha un senyor que va en contra direcció.» I diu: «No, mil.» Plantegin-s'ho, perquè quatre grups parlamentaris, que representen una àmplia majoria en aquesta cambra parlamentària, presenten esmena a la totalitat. I estic segur que molts dels arguments que donarem cadascun dels esmenants s'aniran repetint. Vol dir que, potser, en comptes de demanar-nos, a nosaltres, que ens plantegem la retirada de les nostres esmenes, potser el que es plantegi vostè és la retirada del text.

Jo, en tot cas, li donaré un seguit d'arguments pels quals el nostre grup parlamentari va tenir a bé presentar aquesta esmena a la totalitat. Perquè entenem, doncs, que, primer de tot, no corresponia. Hi ha un tema d'oportunitat política. Entenem que en el marc actual, en el qual el Govern de la Generalitat s'ha compromès i està treballant –en tenim consciència– un text, un nou text sobre la Llei de governs locals en el qual s'aborda, precisament, un dels temes que es toca és la reforma del mapa comarcal, de les estructures comarcals; ens sembla que és en aquest marc en el qual hem de tenir en compte aquest debat. Fer aquest debat com una cosa solta, sense tenir en compte el conjunt, ens sembla que és un error, perquè podem arreglar una cosa i en podem espatllar unes altres. Per tant, entenem, des del nostre punt de vista, des del nostre modest punt de vista, que el debat s'ha d'afrontar des d'una visió global.

Tenim clar quin és l'objectiu final de qualsevol Administració, ja siguin els mateixos ajuntaments, ja siguin els consells comarcals, ja siguin altres administracions supralocals. En definitiva, del que es tracta és que puguem donar un bon servei a la ciutadania d'aquest país. Aquesta ha de ser la motivació última de qualsevol Administració pública: donar servei, donar el millor servei als ciutadans.

Per tant, des del nostre punt de vista, això s'ha de fer abordant la totalitat i la globalitat, diguem-ne, dels ens administratius que existeixen a Catalunya. Coincidim, senyor Calbó, li podem dir que hi coincidim, amb el que vostè apuntava en les tres línies, els tres objectius: el tema de l'aprimament, la supressió de l'estructura política i la redefinició dels consells comarcals. Però en sembla que això és el que està tractant en aquests moments. Hi ha algun tema del qual discrepem, des del nostre grup parlamentari, que, en tot cas, també li faré avinent amb posterioritat.

Un altre element: vostè apuntava que els consells comarcals no se'ls ha cregut ningú. Segurament el problema que hem tingut amb els consells comarcals ha estat un problema de finançament. I un problema de finançament dels mateixos consells comarcals que ha vingut limitat per la legislació espanyola. (*Pere Calbó i Roca fa gestos de desaprovació.*) No, senyor Calbó, no em faci que no. El problema de finançament dels consells comarcals ha vingut per les limitacions que ens imposa la Constitució espanyola a l'hora de

finançar els ens locals, a banda, diguem-ne, del mal finançament que avui dia tenen tots els ens locals. I, per tant, aquest és l'element important que també traspua en tot el procés de l'estructura territorial del país: el finançament d'aquests ens; i passa per als ens locals, per als ens supralocals.

Dir-li que coincidim... Vostè li plantejava un seguit de preguntes a la consellera que, en tot cas, com que tampoc no té oportunitat de contestar..., però segurament hi podem coincidir, perquè hem parlat a bastament d'aquest tema. Certament, no pot ser que en comarques amb tres municipis hi hagin 19 consellers comarcals, però per això volem fer una reforma i en aquest sentit anem. Li donem tota la raó, però, en tot cas, insistim que és un tema d'oportunitat política.

Deixi'm entrar en algunes concrecions que vostè apunta en la seva exposició de motius i es desprèn del diferent text. Miri, per nosaltres la proposta que vostès fan és oportunista i populista; no popular, populista. Vostès plantegen un tema de supressió de polítics, d'assessors..., però, ai las!, vostès, si no ho recordo malament, deuen tenir majoria..., tenen majoria absoluta al Govern de l'Estat. Una majoria absoluta que els hauria de permetre aprovar regulacions, els hauria de permetre aprovar legislació en alguns àmbits, i em sembla que tenen intenció de fer-ho.

Però és que, si no em falla la memòria, ara aproximadament deu fer un any –aproximadament– que el Govern de l'Estat va dir que presentava una modificació gran, molt gran, del món local. I de moment, d'aquest projecte de, llei l'únic que n'hem anat veient són esbossos llançats a la premsa, n'hem vist informacions, però el que és segur és que aquest projecte de llei no ha tingut entrada on hauria d'haver tingut entrada, que era en el Congrés dels Diputats. I, per les informacions que anem tenint, l'ARSAL està tenint una forta oposició no diguem de la mateixa oposició, que també, sinó dels mateixos membres del Partit Popular.

Per tant, ens estranya també que, a més a més, en el mateix projecte de l'ARSAL, ja aquí vostès, doncs, plantegen la desaparició dels càrrecs eventuais, que podem estar d'acord que ha d'haver-hi segurament una certa regulació; però que, en tot cas, entenem que ha de ser cada ens local qui decideixi quina estructura vol tenir, perquè, si no, d'altra manera, ens sembla que estaríem atacant l'autonomia local. Vostès ens proposen aquí suprimir tot això, però vostès, en el projecte de l'ARSAL, dels càrrecs eventuais, dels càrrecs..., no proposen res. Siguin coherents, si us plau. Si vostès en demanen la supressió absoluta suposo que també ho haurien d'estar plantejant també per al tema de l'ARSAL. Nosaltres el que els diem és que no intentin donar lliçons a aquest Parlament, sinó que apliquin-ho. Vostès tenen majoria a les cambres de l'Estat. Per tant, vostès allà, on actuen amb total impunitat en altres temes, també, capacitat per actuar i aplicar la llei, els principis que vostès diuen defensar tan bon punt ha expressat i que tan bé ha expressat en la seva intervenció.

M'he llegit el projecte que vostès presenten, la proposició de llei que vostès presenten. Miri, m'ha agradat una cosa, però jo li proposaria alguna modifica-

ció a veure si és possible que l'acceptin. Vostès diuen: «Cal aprimar l'Administració pública en tots aquells àmbits que no incideixen en la prestació de serveis públics.» Jo li ho compro, però li faig una petita esmena, a veure què l'hi sembla. Jo li diria: «Cal aprimar l'Administració pública en tots aquells àmbits que no incideixen en la prestació de serveis públics, i especialment eliminar aquells càrrecs que amb les seves declaracions, requeriments als ajuntaments i homenatges a la Divisió Azul dificulten el dia a dia de les administracions locals.» Què li sembla? Ens carreguem també aquesta administració que és supèrflua? Quines funcions fa la delegada del Govern, a banda de posar en tensió el mapa polític local de Catalunya? Perquè no hem vist cap preocupació, no hem vist cap actuació de la delegada del Govern que tendeixi a la preocupació per als municipis.

Volen suprimir càrrecs? Volen suprimir administracions supèrflues? Comencin per la delegada del Govern. Donin exemple, vostès en tenen la capacitat. No vinguin aquí a donar-nos lliçons. Executin. Vostès tenen la capacitat de fer-ho; doncs, executin i eliminin aquelles delegacions del Govern de Catalunya, perquè no tenen cap mena de sentit. Vostès defensen que la Generalitat és estat, almenys això ho he sentit a dir en diverses ocasions; per tant, si el Govern de la Generalitat és estat, per què cal una delegació del Govern de l'Estat a Catalunya? Per què hi ha més de mil funcionaris de l'Administració de l'Estat a Catalunya? Els dels CNI no els comptem, eh?, els deixem a banda, perquè a més a més no estan situats ben bé a la Delegació del Govern, tot i que segueixen regint i rebent ordres d'allà mateix, però és igual; en tot cas, aquests no els comptabilitzem. Liquidin, aprimin les administracions en allò que sigui superflu. Vostès tenen aquesta capacitat; els demanem que ho facin, que facin això i replantegin tota la planta ministerial i que tots aquells ministeris que actualment no tenen competències, perquè han estat traspasades a les diferents comunitats autònomes, també es dediquin a eliminar-los.

Alguna altra cosa que li diré que no ens acaba d'agradar tampoc del seu plantejament... Vostès plantegen que «cal cercar el menor cost possible dels serveis». Miri, jo li diria que el que cal és que els serveis siguin eficients. No podem plantejar els serveis públics només amb un criteri de costos econòmics. Primer, perquè són serveis públics, i precisament els serveis públics han d'anar destinats a donar cobertura a uns serveis que són necessaris a la població. Que han de ser eficients? Sí, al màxim. Ara, el que no podem és utilitzar criteris empresarials de cost-benefici, perquè això no és el que ha de procurar qualsevol administració pública, sinó que en tot cas al que ha tendir és a la màxima eficiència dels recursos públics que donin el màxim servei a la ciutadania. I, per tant, des d'aquest punt de vista, no coincidim gens amb el que seria el seu plantejament, almenys el que està escrit en la proposta.

Pensem, hi insistim, que la proposta que vostès presenten és extemporània, o està fora de moment, està fora de lloc en aquests moments, tenint en compte que hi ha la voluntat de modificació de tot el marc legal dels àmbits locals. Per tant, jo hi insisteixo, vostè ens ha

demanat a la resta de grups parlamentaris que retirésim l'esmena, ja li avanço que per part nostra no retirarem aquesta esmena; en tot cas, veient aquestes quatre esmenes que s'han presentat a la seva proposta, segurament el que fóra més raonable fóra que la retirés. No ens trobem després tampoc amb titulars a la premsa, que segurament –potser– és el que busquen vostès amb aquesta proposta: trobar un titular a la premsa que el Partit Popular proposa l'aprimament de l'Administració, i la resta de partits polítics, que som dolents, dolents, dolents, no tenim cap mena d'interès a aprimar l'Administració.

Per tant, si això no és el que busquen, si vostès el que busquen realment és que això s'executi i es dugui a terme, el que sí que els demanem..., retirin la proposta i parlem-ne. A mi em sembla que el Govern de la Generalitat, amb la vicepresidenta al capdavant, segurament que gustosament tindrà l'ocasió de parlar amb tots els grups parlamentaris per parlar d'aquest tema. Per tant, retirin-la, retirin aquesta proposta; si vostès no busquen el titular, retirin la proposta.

Ara bé, molt em penso, molt ens temem que vostès el que busquen és un titular que pugui sortir demà a la premsa dient: «Nosaltres hem presentat...» Bé, si vostès presenten això, presentin també les diferents propostes a Madrid. A nosaltres ens sembla que aquesta proposta l'únic que busca és això, i, per tant, més enllà del que es digui en l'exposició de motius, l'únic que busca és el vot en contra d'un seguit de grups parlamentaris i que vostès tinguin el seu titular.

Més enllà, li diria..., vostè proposa alguna cosa que no m'ha quedat..., o que entenem que no acaba d'encaixar amb el que vostè proposa. Vostè diu que..., o la proposta diu que els consells comarcals han de ser una mancomunació de serveis; per tant, segurament el que cal també és canviar el sistema representatiu dels mateixos consells comarcals. Nosaltres creiem que aquests consells comarcals han d'esdevenir veritables consells d'alcaldes que es dediquin a gestionar el dia a dia de la interacció, la mancomunació de serveis. Per tant, el sistema que nosaltres proposem per gestionar aquests consells comarcals ha de ser a través de la figura d'un consell d'alcaldes, un consell d'alcaldes on les decisions es prenguin gairebé de manera unànime; per tant, arribar al màxim d'acords per part de tots els integrants o amb un ampli acord dels integrants d'aquest consell d'alcaldes, amb la qual cosa evitaríem algunes qüestions com vostè plantejava, i aquesta ha de ser la manera. No calen consells o consellers comarcals externs. En la proposta que nosaltres els fem ara, amb aquest sistema de consell d'alcaldes, moltes de les qüestions que vostès plantejaven, el tema de retribucions i tot això, tot això s'arregla també, perquè se soluciona i canvia, i, per tant, entrem en una fórmula nova, en una nova dinàmica dels consells comarcals, que quedarien..., recollint molts dels plantejaments que vostès fan. I, en definitiva, ens sembla que ara no toca.

També, i si em permet la broma –i espero que no s'ho prengui malament–, ja en acabar la meva intervenció, li diria que, a banda d'aprimar l'Administració, sap com s'estalvien molts costos, també, de l'Administració pública? No repartint sobres a aquells que

gestionen l'Administració pública. Per tant... (*Veus de fons.*) Em sembla que no dic res que no sigui constatable i hagi passat. Per tant, això sí que estalviaria molts costos a l'Administració pública, que algú es dediqués a no adjudicar contractes a canvi de sucosos 3 per cents i algunes altres comissions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, aquest matí, probablement cap a dos quarts de nou, el Pep, de Tuixent, ha agafat el taxi de l'Horaci per baixar fins a la Seu, utilitzant el transport a la demanda que ofereix el Consell Comarcal de l'Alt Urgell. Ahir a la tarda la Dolors, de Vila-rodon, que està passant uns mals moments familiars, va estar amb una tècnica del Servei d'Atenció a la Dona de l'Alt Camp, servei gestionat pel consell comarcal. La Cinta aquesta tarda anirà a veure la Noèlia; la Cinta pateix TDA, i la Noèlia és la tècnica del Servei d'Atenció a la Infància de l'EAIA del Baix Ebre. El Marc, que és un emprenedor de la Conca de Barberà, té despatx a Conca Activa, que és un espai que el consell comarcal ha habilitat per als emprenedors, i està content perquè avui està a punt de signar un contracte amb un client important. La Lola, de Planoles, aquest cap de setmana amb la seva família ha anat a adoptar la Tana, un creuat de mastí del Pirineu que té set mesos, al refugi d'animals del Ripollès. La Laura, de Colera, ha trobat pis per anar a viure amb la seva parella a través del Servei d'Habitatge Jove de l'Alt Empordà. L'Ibrahim, que està convençut que tindrà més oportunitats de trobar feina al nostre país si aprèn el català, fa des del setembre els cursos de català al Consorci de Normalització Lingüística de l'Alt Penedès. El Joel, que és de la Vall de Boí, com cada dia avui ha agafat el transport per anar a l'Institut del Pont de Suert i poder estudiar. La Sara, de Cervià de les Garrigues, que ha participat en els cursos de formació ocupacional que es fan a l'Oficina Jove del consell comarcal, avui ha fet una entrevista de feina per anar a treballar a un hospital d'Arbeca. El Paco, de Sant Celoni, ha rebut avui la visita de la Laia, que l'ajuda amb la compra dos dies per setmana, amb el Servei d'Atenció Domiciliària dels Serveis Socials del Consell Comarcal del Vallès Oriental. La Maria i el Jordi, que són afectats per les preferents de Bankia i, prèviament, de Caixa Laietana, han estat avui amb la Blanca, la seva tècnica de referència de l'Oficina d'Atenció al Consumidor del Consell Comarcal del Maresme. El Hans i la Mary, de Baviera, han descobert aquest matí el millor museu de papallones del sud d'Europa a Pujalt, al Pallars Sobirà, gràcies a les indicacions fetes per la tècnica de turisme del consell comarcal, amb oficina a Sort. I mentre estàvem fent aquesta intervenció probablement el Francesc, de Palol de Revardit, ha estirat la cadena del vàter i les depuradores gestionades pel Consell Comarcal del Pla de l'Estany han gestionat aquesta aigua.

Explico tot això, perquè moltes vegades, des de determinades opcions polítiques, de mentalitat estatalista probablement, no s'explica massa bé o no es vol explicar massa bé què fan els serveis dels consells comarcals del nostre país. Els consells comarcals de Catalunya, a banda de ser institucions pròpies, reconegudes també pel nostre Estatut, fan una feina intensa de servei a les persones que viuen a qualsevol lloc del territori de Catalunya, però especialment en aquells territoris amb menys població, amb menys capacitat de tenir serveis de grans ciutats, com sí que hi ha, per exemple, a Barcelona. Massa vegades es diu «els consells comarcals no serveixen per a res», i això és fals, absolutament fals. S'ha explicat amb aquest exemple que els he posat, i podria estar tot el dia explicant-los exemples molt clars i molt evidents de tasques, de feines, de serveis que els consells comarcals presten a tots els ciutadans al nostre país, hi insisteixo, a aquells que viuen també més lluny de les grans ciutats i de les grans capitals.

El pressupost total dels consells comarcals a Catalunya és de 600 milions d'euros, i algú es pensa que eliminant els consells comarcals –que no és el que diu la proposta, però jo crec que sura una mica aquesta intenció no només en l'opció del Partit Popular, sinó en d'altres que també es manifesten habitualment en aquesta cambra, en aquesta direcció–, algú pot pensar que l'estalvi que produïríem en el nostre país és de 600 milions d'euros. Això és radicalment fals –radicalment fals–, perquè algú hauria de fer el transport a la demanda, algú hauria d'atendre els infants des de l'EAIA, algú hauria de fer acció de promoció econòmica, algú hauria d'atendre els animals al refugi d'animals, algú hauria de fer cursos de català des del Consorci de Normalització Lingüística, algú hauria d'ajudar els joves a trobar pis a través de les borses d'habitatge, algú hauria d'atendre els consumidors que tenen els seus drets vulnerats, algú hauria també de gestionar les depuradores del nostre país. I tot això ho fan els consells comarcals de Catalunya.

Per tant, ja n'hi ha prou de dir –en molts casos s'ha dit des d'aquesta tribuna– que els consells comarcals no serveixen per a res. Perquè no només fan aquesta acció avui: durant molts anys els consells comarcals d'aquest país han ajudat els petits municipis a tirar endavant, amb serveis de secretaria assistida, ajudant a asfaltar camins per arribar fins als nuclis habitats, a portar la llum, a portar l'aigua i el telèfon –i el telèfon. Ja sé que potser a alguns els queda molt lluny aquesta realitat, però és una realitat també que existeix en el nostre país.

Fixin-se bé: 600 milions d'euros de pressupost als consells comarcals. Sap quin és, sabeu quin és o saben quin és, senyors diputats i diputades, el percentatge d'aquests 600 milions d'euros que van a serveis finalistes, és a dir, a beques, a manteniment de refugi d'animals, a serveis d'atenció a la dona, a serveis d'atenció a la infància, etcètera, és a dir, descomptant el que costa pagar la llum, pagar l'aigua, pagar determinats treballadors dels consells comarcals, i també algun sou d'algun polític, que no és la majoria ni molt menys? Doncs, el 96 per cent dels recursos dels consells comarcals van a serveis finalistes. Si els eliminéssim,

aquest 96 per cent els hauria de gestionar algú altre. O què fariem?, que la gent es quedés sense beques?, que la gent es quedés sense transport escolar o sense poder baixar a la capital de la comarca a comprar i a fer gestions? Potser és aquest, el model de país que alguns defensen?

És per això que nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè creiem que està basada en un fet que és fals, i és pensar que els consells comarcals són el gran mal del dèficit i del deute públic i de la mala gestió d'aquest país. I això no només és fals, sinó que a més a més té mala fe.

Jo crec que aquesta actitud cap als consells comarcals..., que evidentment a través de la Llei de governs locals, doncs, faran una evolució. Portem ja trenta anys de consells comarcals, i, per tant, això fa també que sigui necessari que s'evolucioni i es doni més pes al consell d'alcaldes i, d'alguna manera, es busqui una major representativitat. Amb tot això, nosaltres hi estem d'acord. Però aquesta actitud cap als consells comarcals, si em permeten, és una actitud..., allò que dèiem al pati quan érem petits, no?, «d'abusica», d'abusanos: ens posem amb el petit, intentem a veure si eliminem el petit, perquè a més a més, de retruc, com que és una estructura pròpia institucional de Catalunya, doncs, així ja ho tindrem fet. Doncs, no –doncs, no.

S'ha dit prèviament per part d'alguns diputats que han intervingut: per què no eliminen el Ministerio de Cultura, si el que volen realment és estalviar? Per què no tanquen la Delegació del Govern o les subdelegacions del Govern si el que volen realment és estalviar en l'Administració pública? Per què no deixen de comprar tants tancs i tants avions per fer guerra si el que volen és eliminar l'Administració pública?, més que eliminar, racionalitzar l'Administració pública...? Ho entenen, que la feina que fan els consells comarcals és per a la gent? –és per a la gent? Doncs, aquest és el nostre posicionament.

Nosaltres creiem que, més que reduir els consells comarcals, que és el que vostès expliciten en la seva proposta de resolució o en la seva proposta de llei, el que volen fer vostès és eliminar una institució pròpia de Catalunya. I, sincerament, nosaltres aquí no hi estarem mai d'acord. Per això hem presentat una esmena a la totalitat i per això treballarem a fons amb la Llei de governs locals, per a defensar, des de la racionalitat i des de l'austeritat, la bona feina i la gran feina que estan fent els consells comarcals al nostre país, de servei a la gent i als seus territoris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, estem davant d'una proposta que ens fa el Partit Popular per fer una modificació, en aquest cas,

del text refós d'organització comarcal de Catalunya en un moment en què, com s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, és un debat que, si més no, està fora de lloc o es parteix o es planteja de forma clarament parcial, perquè tot just en sessions plenàries anteriors hem tingut debats dels diferents grups amb relació a la reforma de la Llei de governs locals i, per tant, ja sabem que aquesta està en elaboració i que entrarà en tràmit en seu parlamentària el juliol i que, per tant, hauria de ser aquí, en tot cas, on es plantejés aquest debat.

Però, més enllà d'això, crec que amb la seva proposta no deixar d'haver-hi certa intenció d'amagar el que veritablement..., o despistar l'atenció del que veritablement ens ha de preocupar a les administracions locals: als alcaldes, a les alcaldesses, als regidors, a les regidores, que és..., i fins i tot té nom de catàstrofe natural, l'ARSAL, l'avantprojecte de llei de sostenibilitat i racionalització de l'Administració pública, perquè és un veritable tsunami, perquè lapida les competències del món municipal i, a més a més, envaeix les competències de la Generalitat de Catalunya a l'hora de regular aquestes competències que han de tenir els governs locals.

Però és que, alhora, el més curiós és que en el moment en què vostès presenten una reforma en la qual es justifiquen, des del punt de vista de la greu crisi econòmica, en la qual parlen de convertir els consells comarcals en òrgans únicament de gestió de serveis públics dels municipis, és que això ja ho són. Evidentment que hi ha una representació proporcional política en el consell d'alcaldes, fins i tot, ens podríem posar d'acord amb l'aportació que vostès fan aquí de suprimir la permanent, perquè ja tenim un consell d'alcaldes que funciona, i, per tant, ha de ser representatiu. I ha de ser representatiu dels territoris grans i també dels territoris petits, però és que el problema real és de manca de liquiditat i de finançament per fer la gestió que els ajuntaments deleguen precisament per aconseguir economies d'escala o gestionar millor en els consells comarcals, com bé exposava en la seva intervenció el senyor Albert Batalla.

Perquè el problema és que els diners no arriben per poder gestionar aquesta realitat. I és que crec que darrere d'aquesta proposta..., torno a reivindicar que el que vostès volen fer és desviar l'atenció del debat..., que durant aquesta setmana, i sobretot el dia d'ahir, doncs, va omplir els mitjans de comunicació.

Ahir es va reunir la Comissió Nacional d'Administració Local i, per cert, els membres de la FEMP no tenien les modificacions per escrit que s'havien produït, fins i tot, acceptant algunes de les esmenes que s'havien fet. Algun mitjà de comunicació sí que les tenia. I això va passar ahir. Però és que, a més a més, ahir ens despertàvem amb *El País*, amb la notícia de dir que *el ministerio calcula que 5.927 ayuntamientos son ineficientes*. I, precisament –i precisament–, ahir mateix es deia: «La información que se ha trasladado es una información sobre unos datos que difieren sustancialmente de la realidad.» I això ho deia el senyor Íñigo de la Serna, president de la FEMP i alcalde de Santander.

Perquè el que a mi m'agradaria saber, i ho torno a repetir, que, tot i que no és del debat, que suscita, en aquest cas, la proposta de reforma que vostès plantejegen, permeti'm que el faci, perquè és el que toca. I si vostès el que han volgut és desviar l'atenció del debat real, que és l'ARSAL, i que perjudica clarament els ajuntaments, jo avui el faré aquí, arran de l'oportunitat que vostès m'han brindat, amb aquesta reforma parcial i de pedaços dels consells comarcals.

Que, per cert, el ministre Montoro no en parla, dels consells comarcals. Parla del fet que aquells ajuntaments que siguin menors de vint mil habitants, si no són eficients d'acord amb la paraula màgica que es diu «cost estàndard» –que m'agradaria que expliquin què vol dir «cost estàndard» i què vol dir «servei eficient o ineficient» quan parlem de servei públic..., perquè vostès, si només tenen en compte els serveis públics en clau de costos, probablement, el que s'estan oblidant de mesurar és el benefici que es redistribueix amb els serveis públics, el benefici social. I, per tant, si hem de mesurar els serveis públics quant a costos estàndards i diem que hi ha municipis petits que són ineficients, perquè els costos són més grans que els dels municipis grans..., què ha passat amb l'Ajuntament de Madrid? Que del 4 per cent del deute total dels ajuntaments del conjunt de l'Estat espanyol, en té gairebé el doble.

O és que només volem beneficiar les grans empreses que puguin concórrer a aquests grans contractes centralitzats a les diputacions? Perquè dels consells comarcals, l'ARSAL no en parla. Per tant, aquest debat, sota el nostre punt de vista, no és seriós.

I no és seriós perquè –i ja s'ha dit també en d'altres intervencions– hi ha un interès, que s'amaga, que és la privatització d'aquells serveis que no siguin rendibles, des del punt de vista econòmic. I tot allò que no sigui rendible, des del punt de vista econòmic, i que només es pugui mesurar en termes de benefici social, pot acabar essent caritat. I nosaltres ens oposem clarament al fet que sigui caritat allò que ha de formar part dels serveis públics, que el conjunt d'administracions públiques han de prestar, però especialment també, en aquest cas, els ajuntaments i les administracions locals, advocant per la proximitat, advocant pel servei que es presta, tenint en compte aquelles necessitats que tenen els ciutadans i les ciutadanes.

Per tant, considerem que aquesta proposta que vostès avui ens fan, exclusivament centrada en la reorganització comarcal, està fora de lloc, perquè el debat s'ha de donar dintre del marc de reforma de la Llei de governs locals, per una banda, i que, per altra banda, defuig l'estudi del veritable problema que se'ns plantejarà als governs locals i a la Generalitat de Catalunya amb relació a la normativa que vostès pretenen aprovar des de Madrid.

Hi ha un altre aspecte, que també m'agradaria destacar amb relació a aquesta..., a la informació que ha sortit durant aquests dies a la premsa i que hem tingut l'oportunitat de mal conèixer, a través dels nostres representants a la Federació de Municipis, a la Federació Espanyola de Municipis, i és que parlen que el finançament ha d'estar clarament relacionat amb la competència,

i que vostès es plantegen que amb aquesta reforma, la reforma de l'ARSAL, tindrem un estalvi total de 7.129 milions d'euros. I amb el desglossament que fan de l'estalvi diuen que 2.232 milions serà el resultat de la clarificació de les competències, entre les pròpies i les impròpies. I jo em pregunto: és un problema de competències pròpies o impròpies o és un problema d'aquelles competències que, a dia d'avui, assumeixen les administracions locals sense el finançament necessari però que són serveis que els ciutadans i les ciutadanes necessiten? I més en moments, com vostès en diuen, de greu crisi econòmica? Vostès creuen realment que podran estalviar 2.232 de clarificació de competències?

Miri, li posaré un exemple: Consell Comarcal del Vallès Oriental. Competències de les beques menjador, delegades en el consell comarcal. Sap quin és el problema? Que no hi haurà beques, perquè no hi ha diners per pagar-les. I aquest no és un problema de clarificació de competències, ni de qui té la competència pròpia o qui no té la competència. Aquest és un problema de liquiditat, que és el que afecta, a dia d'avui, a la majoria d'administracions locals.

Per altra banda, diuen que estalviaran –i aquesta xifra encara és molt més gran– 3.282 milions evitant les duplicitats. Això és mentida. Perquè no s'escumbren els carrers dues vegades al dia i no hi ha nanos a cap ciutat, ni de Catalunya ni del conjunt de l'Estat espanyol, que siguin becats dues vegades per una beca menjador; ni s'encenen dos cops els llums al dia a cap poble ni ciutat del conjunt de l'Estat espanyol ni de Catalunya, ni les encén pel matí el consell comarcal i després les encén l'ajuntament... En tot cas, el que cal és prioritzar i sumar esforços i recursos per gestionar millor. I aquí estem tots d'acord amb la racionalització de les administracions públiques: fem-les més eficients, però eficients quant a la qualitat del servei que es presta, no aprofitar la redefinició de les competències per, a través de la modificació dels articles de l'antiga Llei de bases de règim local, deixar els ajuntaments sense competències en educació, en sanitat, en promoció de l'ocupació, i en d'altres temes que són fonamentals per garantir que els ciutadans, en moments de crisi econòmica, rebin una bona atenció treballant de forma coordinada amb la comunitat autònoma o amb el consell comarcal quan són municipis especialment petits.

I d'això no se'n parla, evidentment, en la proposta que vostès fan, perquè es centren, exclusivament, en el fet dels consells comarcals. I fan una reforma parcialitzada en el moment en què hem de parlar del debat real que és que, des del Govern espanyol, s'intenta criminalitzar els ajuntaments i els ens locals del conjunt de deutes o ineficiències acumulades per l'Administració pública. I això és només qüestió de comparar xifres i comparar dades: 4 per cent del deute, 13 per cent del dèficit, que és el deute interanual, perquè nosaltres estem obligats a aprovar els pressupostos amb equilibri.

I, per tant, davant d'aquesta situació el que encara ens arriba a empenyar molt més és que, darrera d'aquesta reforma, el que realment s'amaga són competències repartides, incompetència quant a la no-prestació, perquè no tindrem els recursos per prestar-les, les administracions locals no seran les competents i, per tant,

ens trobarem amb un munt de ciutadans i ciutadanes desatesos en moments de dificultats econòmiques.

Perquè els serveis de la dependència poden acabar sent rendibles econòmicament, però no hi podran accedir determinats ciutadans o ciutadanes. I què passarà amb els serveis socials, que també deixaran de ser competència dels ajuntaments, segons l'ARSAL? Què passarà amb els serveis socials, perquè els serveis socials mai poden ser eficients, des d'un punt de vista de costos econòmics? Perquè el benefici social mai es pot mesurar en termes de costos. Per tant, passaran a l'apartat de la caritat. Però vostès hauran fet una impecable reforma de racionalització de l'Administració pública lapidant l'autonomia, en aquest cas, de Catalunya per gestionar el seu món local i evidentment dels ajuntaments.

Però, a més a més, hi ha un factor molt important que s'amaga darrera de l'ARSAL que és el risc de fractura social quan desapareixeran aquells serveis que quedaran indefinits perquè no seran competència de ningú. I mentre..., decidim si l'ajuntament és eficient per prestar-los o no ho és, i les comunitats autònomes arriben o no arriben, ens trobarem amb un munt de ciutadans desatesos en els moments més complicats.

I després hi ha un altre aspecte, que també és molt preocupant, i que no em puc estar, en aquest sentit, de reproduir les paraules que recollia en l'article d'ahir, en *El País*, que es deia el següent, per part d'Hisenda: «La labor política...» –amb relació a aquells municipis que queden clarament desvinculats de les seves competències, d'aquelles competències que tenien atorgades, diu– «la labor política seguirà mantenint-se perquè tendran que ser los interlocutores con las diputaciones y vigilar la calidad de los servicios.» Això es deia des d'Hisenda amb relació als alcaldes i als regidors.

I permetin-me que els digui una cosa: els alcaldes i els regidors mai poden ser vigilants de les diputacions. Els alcaldes i els regidors i les regidores no podran ser mai inspectors de les diputacions per veure com es presten els serveis, perquè són escollits democràticament pels ciutadans i les ciutadanes en el conjunt del país, perquè es presenten en les eleccions amb uns programes polítics però d'acció, que beneficien la ciutadania amb tot un conjunt de polítiques públiques que no es poden convertir, encara que siguin els alcaldes o les alcaldesses o els regidors o les regidores de municipis petits, en inspectors de les diputacions o en vigilants dels serveis públics que presten altres administracions públiques, perquè a ells se'ls considera ineficients per poder-los prestar. Perquè, a part de les ineficiències que tenen aquests ajuntaments, són resultat de la manca de liquiditat i de la manca de pagament per part d'altres administracions públiques.

És per tot això que nosaltres hem fet aquesta esmena a la totalitat, com he dit, perquè no toca fer un debat, ara mateix, fragmentat i parcial d'una realitat molt més complicada que es deriva de l'agressió que suposa l'ARSAL a l'autonomia local, a les competències locals i, en definitiva, als serveis que han de rebre els veïns i veïnes dels nostres pobles i les nostres viles i les nostres ciutats en moments de crisi econòmica.

Gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta... Sí, senyor Sanglas, jo m'ho he preguntat: «Per què presenten aquestes esmenes a la totalitat?» I després d'escoltar-lo, escolti, doncs, arribo a una conclusió: vostès no estan per la simplificació de l'Administració; vostès no estan per racionalitzar els diferents nivells administratius; vostès no estan per suprimir estructures, els reis de les agències i càrrecs polítics; vostès no estan fent una aposta pels consells comarcals transformant-los perquè esdevinguin la millor eina al servei dels municipis; vostès no estan en aquesta ona, no hi estan. Vostès en què estan? A tractar d'evitar que canviïn les coses, a tractar d'evitar que es reformi l'Administració. En això el tripartit i Convergència i Unió, doncs, coincideixen; ho hem vist avui en un exercici molt clar.

Home, també hem assistit, si em permeten l'expressió, a dos exercicis d'antiparlamentarisme brutals. Jo em referiré en primer lloc a la representant del Partit Socialista, que al que jo arribo a conclusió és que no s'ha llegit la proposició de llei que nosaltres presentem, perquè no ha parlat de la proposició de llei, s'ha teletransportat al Congrés dels Diputats i ha volgut fer, reproduir un debat que tenen al Congrés dels Diputats.

Es creu vostè l'autogovern? Jo estic plantejant una modificació d'una llei en l'exercici de l'autogovern i que és tan legítima com la que vostè pot manifestar o..., no, vostè no ha plantejat, perquè no l'ha presentat. Però vostè feia referència a un debat en referència a una moció. Nosaltres estem plantejant una reforma legislativa clara, concreta, i que s'hi pot estar d'acord o no, però vostè ni una paraula de la nostra proposta. Vostè ha vingut aquí a parlar de *su libro*, vostè ha vingut aquí a parlar com si estigués al Congrés dels Diputats.

I en el mateix cas el portaveu de Convergència i Unió. El problema de portar els discursos fets i no escoltar prèviament a qui està parlant, porta, doncs, que no es tingui en compte que jo en la meua intervenció he fet un reconeixement als serveis públics que presta el consell comarcal. I vostè ha començat com si no ho hagués fet.

I vostè ha fet un..., vostè s'ha avançat en la seva intervenció, perquè aquesta era la intervenció que vostè segurament farà quan, en el seu cas, el Grup de Ciutadans presenti la seva proposta de supressió de càrrecs de consells comarcals. Perquè vostè feia més referència a aquella proposta que a la nostra. No, no, no, no, perquè no té res a veure amb el que vostè ha dit; fa referència a la supressió. Nosaltres no hem parlat en cap cas de la supressió dels consells comarcals. El problema de portar els discursos fets i no escoltar qui ho planteja porta a això, que fan debats absolutament desconnectats, absolutament.

Mirin, en definitiva, ens diuen «hi estem d'acord, però ara no toca», «hi estem d'acord, però hi votarem en contra». A això al meu poble se'n diu «incoherèn-

cia». Si vostè hi està d'acord, es vota a favor; si vostè hi està en contra, hi vota en contra. Què faran? Votaran en contra de la proposta presentant una esmena a la totalitat? Doncs, no estan a favor del que plantejem. Si és legítim, però digui-ho i assumeixi-ho, i no faci volar coloms. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Si vostès hi estan en contra i mantenen l'esmena a la totalitat és que estan en contra del que proposem. I aquesta és la realitat.

Respecte a la reforma de l'Administració local, no es preocupin, la tirarem endavant, perquè el país ho necessita, evidentment, perquè no ens ho podem permetre, i hem de tirar endavant aquesta reforma de l'Administració local i després de la resta d'administracions. I aquest procés de reforma a què s'ha compromès el Govern d'Espanya el tirarem endavant. I hi ha moltes resistències, i això li ho reconec, moltes, les mateixes que hi han aquí quan es presenten propostes de reforma de l'Administració, com ara mateix, quatre esmenes a la totalitat. Les mateixes resistències, les mateixes, brutals, les mateixes. I, a més, dient-nos a alguns grups parlamentaris quan toca i quan no toca parlar de les coses. Això és participació? Ara vostè ens dirà quan podem parlar i quan no podem parlar? Li asseguro que no. Perquè la iniciativa del nostre grup parlamentari va en aquesta línia.

I a més per una altra qüestió... (*Veus de fons.*) No... –no, no–, miri, li ho explico... No, vostè no em dirà quan puc parlar jo de les coses, això ja li ho asseguro. Però, miri, jo li ho explico. Escolti, hi ha un compromís del Govern. Sap en què consistia aquest compromís del Govern? Que el mes de setembre de 2012 tindriem un text d'aquest famós projecte de llei de governs locals. Mes de setembre de 2012. Vostè el té? Jo tampoc. Han passat deu mesos. Un incompliment del Govern.

Vostè segurament ha adquirit la condició de diputat, com la senyora Parlon, ara. Nosaltres tenim una certa experiència, i és que han incomplert aquests compromisos. Nosaltres vam tindre a la seu de la conselleria de la vicepresidència una reunió per parlar d'aquestes qüestions –una, no és una frase feta, no, una reunió per parlar d'aquestes qüestions–, on va haver-hi aquest compromís incomplert. I aquesta reunió es va convertir més a criticar el Govern d'Espanya que a explicar-nos el Govern què pensava fer i quines mesures concretes pensava tirar endavant, perquè era el compromís que una comissió d'experts es reuniria i ens facilitaria el mes de setembre un text. Jo hi era, a aquesta reunió. Per tant, li puc parlar d'una forma molt clara.

Sap què passa? Ens hem cansat d'esperar. Hem donat marge al Govern. No rigui, senyora vicepresidenta, perquè, clar, quan un incompleix els compromisos, si a sobre se'n riu, home, no queda gaire bé. Perquè vostè ho sap, perquè vostè hi era, perquè vostè s'hi va comprometre. Jo estic reproduint el que vaig viure. Per tant, no rigui. Almenys, quan un incompleix, doncs, intenta donar alguna explicació més o menys raonable, però no riu –no riu.

Dit això, parlem de més coses. Escolti... (*veus de fons.*) no? Digui'm? Perdó, no l'he sentit. No, no... Vol dir alguna cosa? (*Veus de fons.*) Ah, bé. Però ho dic per-

què riu, i vostè és la que ha incomplert; per això em semblava fer-li aquesta apreciació. (*Remor de veus.*) Perdó? Disculpin? És que em sembla molt seriós que s'incomplèixi un compromís per part del Govern, perdoni... (*persisteix la remor de veus*), i tinc tot el dret de denunciar-ho en aquesta tribuna.

La presidenta

Un moment, senyor...

Pere Calbó i Roca

I vostès no em faran callar...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

I vostès no em faran callar... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Calbó, si us plau! Senyor Calbó, un moment...

Pere Calbó i Roca

Escolti, que no em faran callar...

La presidenta

Senyor Calbó, un moment, perdoni.

Pere Calbó i Roca

Sí, sí, m'espero, presidenta –m'espero.

La presidenta

Escoltin, està parlant el senyor Calbó... D'acord? (*Pausa.*)

Pere Calbó i Roca

Gràcies –gràcies. Escolti, no em parlen del projecte de llei. Ara és un concepte nou: les intencions ocultes que vostès s'imaginin que hi ha en aquest projecte de llei. És molt simple tot plegat: és un projecte de llei, una modificació legislativa, hi estan d'acord o no hi estan d'acord, com en algunes coses estan d'acord o en altres no estan d'acord. No busquin intencions ocultes que només formen part del seu imaginari, perquè això els justifica no parlar de la modificació legal i fer un discurs absolutament al marge de la realitat.

Miri, algunes qüestions també, algunes qüestions que vull fer, perquè, per cert, en la defensa dels serveis que presta el consell comarcal, que nosaltres ho hem reconegut en la nostra intervenció, el que no ha contestat el representant de Convergència i Unió és com pot ser que una comarca amb tres municipis tingui un consell comarcal format per dinou consellers comar-

cals, en la qual un municipi té aproximadament 2.500 habitants, l'altre en té al voltant de 1.000 i l'altre en té al voltant de 660. Escolti, i això és el que no em contesta el representant de Convergència i Unió (*veus de fons*) –no parlo de vostè, senyor Sanglas, parlo del representant de Convergència i Unió– a l'hora de la seva intervenció.

Algunes qüestions més. El que passa és que em costa; si em van tallant, costa una mica.

Miri, jo sí que li demano que retiri una cosa. Vostè ha fet una insinuació que no s'ha demostrat i que és falsa, vostè ha insinuat, i a més ho ha barrejat, que el meu partit a canvi de contractacions cobrava comissions. Això és una cosa que ningú ha demostrat. I, per tant, li demano que ho retiri.

I la referència al 3 per cent, li ho recordo, senyor Sanglas, que aquí s'ha confós, no va atribuïda al meu partit; la referència al 3 per cent li recordo que va ser quan un president de la Generalitat es va referir a un cap de l'oposició en aquesta seu i li va dir quin era el seu problema. I jo aquí em quedo; no és del Partit Popular. I vostè ha fet una referència al 3 per cent. I, per tant, aquí podria parlar del cas Palau, etcètera.

Per tant, jo li demano que retiri allò que no està demostrat, que vostè ha insinuat que nosaltres donàvem contractes en l'àmbit públic a canvi de comissions. Ho ha insinuat. I li demano que ho retiri, i si no... (*Veus de fons.*) Li demano que ho retiri; vostè, és el que ha volgut insinuar.

Torno a entrar, escolti, miri, respecte als ministeris que tenen buit de competències. Si ho tenen molt fàcil: llegeixin els pressupostos i veuran quins programes gestionen aquests ministeris i quins programes es financen. És molt fàcil, si és molt senzill. Perquè vostès el que han demostrat aquí és un desconeixement de l'Administració general de l'Estat, a Catalunya, entre altres coses.

Vostè diu: «És que no es fa res aquí.» No, no, sí que es presten serveis; la diferència és que vostès quan estaven al tripartit els intentaven amagar: ens amagaven els policies, per exemple, ens els amagaven. Escolti, que no es vegin. Vostès saben que es presten serveis des de l'Administració general de l'Estat en les competències que estan exercint, i presten servei als ciutadans de Catalunya. I per això hi ha funcionaris de l'Estat aquí que presten els seus serveis. I per això hi ha una subdelegació del Govern. I per això dirigeix aquests serveis. I per això hi ha una delegació del Govern que dirigeix aquests serveis. I vostès o ho saben perfectament o tenen un desconeixement tan brutal que és pitjor. Miri, jo prefereixo aquell que ho sap i ho amaga que aquell que ho desconeix, perquè el que ho desconeix és més inconscient, i els inconscients són molt perillosos, si em permet l'expressió. Per tant, parlem de les coses, no intentem fer una Catalunya virtual, que no existeix; existeixen clarament uns serveis que s'estan prestant, i per això existeix la delegació.

I vull acabar amb una qüestió. Escolti, ja està bé d'utilitzar la delegada del Govern en un campanya orques-

trada en què participa el Govern i en què participen els grups parlamentaris com a element de desgast al Govern d'Espanya. Ja està bé. Denunciem aquesta campanya d'*acoso y derribo* a la delegada del Govern, perfectament orquestrada entre el Govern i determinats grups parlamentaris. Ja està bé. Perquè dir que la delegada del Govern no ajuda els ajuntaments de Catalunya és desconèixer la seva tasca a Catalunya. És desconèixer-la o voler-la amagar.

Nosaltres denunciem des d'aquesta tribuna pública aquesta campanya de desprestigi del Govern d'Espanya que consisteix a intentar «matxacar» políticament la delegada del Govern. I aquí diem «prou». I d'això participa el Govern de la Generalitat i hi participen vostès. I ja n'hi ha prou, perquè nosaltres continuarem prestant els serveis que depenen del Govern d'Espanya a Catalunya, perquè és la nostra responsabilitat i la nostra obligació des de la delegació del Govern. I ja n'hi ha prou de «matxacar» la delegada del Govern. Nosaltres diem «prou». I dediquin-se a controlar el Govern i a exercir les seves competències.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora vicepresidenta, no em negaran que aquest és un plenari bastant curiós, en el moment de la sessió de control ens hem assabentat que les retallades es poden fer en diversos idiomes: en català, en castellà o en francès, però no sempre es fan amb intel·ligència.

I la segona és que hem descobert una estrella, la senyora Parlon, que ha esdevingut una gran candidata a les properes generals, una dura contrincant de la senyora Chacón a l'hora de defensar els interessos del Partit Socialista al Congrés dels Diputats. Jo no sé si és que s'ha equivocat de cambra o és que estava en campanya electoral, però de moment això és el que trobem.

Aquesta, segons diu el dossier del Parlament, és l'onzena sessió plenària d'una de les pitjors etapes de crisi econòmica que viu el conjunt de Catalunya, Espanya i Europa. I què ens trobem? Doncs que, com deia abans, no sempre les retallades es fan amb intel·ligència. I aquesta és la quarta vegada que intentem que el Govern de Catalunya esmeni allò que va crear en un moment donat i que ha esdevingut una estructura elefantàsica, i que es nega a fer-ho, atès el nombre d'esmenes presentades pels grups parlamentaris.

És una nova oportunitat perduda d'oferir un gest als ciutadans de Catalunya que veritablement sigui exemplar, sigui exemplar a l'hora de disminuir aquesta Administració pública costosa, obsoleta i sobredimensionada que paguem entre tots, senyor Batalla, digui vostè el que digui. A Catalunya, amb un dèficit galopant, un deute que amb sort pagaran els nostres nés,

continuem mantenint sis nivells d'administració, senyor Batalla, sis: Estat, Generalitat, entitats metropolitanes a Barcelona i a Tarragona, quaranta-un consells comarcals i 947 ajuntaments, que mantenen 7 milions i mig de catalans amb els seus diners –amb els seus diners–, senyor Batalla, en una situació de greu crisi econòmica, com li deia, quan tots els ulls estan posats en la política, en els polítics i en les seves decisions; quan totes les veus reclamen una racionalització de l'Administració pública com a mesura d'estalvi, totes les veus polítiques; quan tots, i dic «tots», els partits polítics s'han pronunciat a favor de la supressió dels consells comarcals.

Miri, li faré una lectura d'algunes notícies de diaris. Començaré per la primera: el senyor Navarro, senyora Parlon, en una tradicional conferència que celebrava cada any com a alcalde de Terrassa, el 2010, va proposar la dissolució dels consells comarcals com a mesura d'estalvi i convertir-los en reunions d'alcaldes sense estructura administrativa. I vostès avui presenten esmena a la totalitat. D'això se'n diu «coherència».

El senyor Puigercós. Tornem-hi, senyor Sanglas. El senyor Puigercós –quan era cap de files d'ERC, clar, ara ja l'han fet fora– en una entrevista atorgada a TV3 va proposar la supressió dels consells comarcals, després de sortir del Govern, clar, mentre estava en el Govern no, i després de proposar també la creació d'una altra, que és les vegueries, que ha estat aturada per il·legal; per estalviar recursos i eliminar estructures que són sobreres va proposar mancomunitats de municipis i suprimir els consells comarcals, per tal de garantir interessos estrictament tècnics. I vostè? Esmena a la totalitat. D'això se'n diu «coherència».

El Govern de Convergència i Unió, senyor Batalla, després d'aquesta lloa filosòfica que ens ha fet de les competències dels consells comarcals... El senyor Josep Antoni Duran i Lleida, en unes declaracions a 8TV diu: «El Govern estudia la necessitat d'aplicar el principi d'asimetria en aquells territoris on els consells comarcals no són necessaris, i compte, perquè, si no el suprimim, aquesta supressió ens pot venir impulsada de fora» –Josep Antoni Duran i Lleida. Clar, va oblidar ràpidament que aquestes competències en matèria d'organització territorial pertanyien a la Generalitat; com que està sempre en aquest context, que no sabem si puja o baixa... Fins i tot l'informe Roca, senyor Batalla: l'informe Roca de l'any 2000 ja parlava de la necessitat de fusionar ajuntaments com a mesura de racionalització i com un servei d'estalvi. I la mateixa vicepresidenta, en un article escrit a *La Vanguardia*, afirmava que aquest model local era insostenible i demanava redefinir l'Administració pública local catalana, per garantir l'eficàcia en els serveis i un finançament adequat als serveis que presten. Coherència; esmena a la totalitat.

Per tot això, el que plantejem avui, el que ens plantegen des del Partit Popular, diu que és una proposta radical. Jo no la trobo radical, senyor Calbó, perquè vostè parla de revisar, reorganitzar, transformar, aprimar... No, no, nosaltres volem suprimir, nosaltres el que volem és suprimir; això sí que és una proposta radical, suprimir. Per Ciutadans aquesta proposta, que

a més a més ja l'hem entrat en el Parlament de Catalunya, el que demanem és suprimir els consells comarcals de Catalunya, regulats en el text refós de la Llei 8 de 2003, de l'organització comarcal de Catalunya. I això s'ha fet en altres comunitats autònomes, i el que ens preguntem és per què no es pot fer aquí.

Doncs, miri, els en faré un recordatori. El que impedeix suprimir els consells comarcals de Catalunya és que són estructures polítiques de pur clientelisme polític. Els consells comarcals van néixer com un contrapoder de Convergència i Unió a les diputacions i als ajuntaments que en aquell moment estaven controlats el Partit Socialista. Doncs, miri, fins i tot això ha canviat. Ha passat el temps i el Partit Socialista no controla el món municipal i Convergència i Unió perden cada dia més suport social, i en les últimes eleccions, un grapat de diputats. Per tant, ja no cal mantenir aquesta estructura de clientelisme polític.

Ens costa 600.000 milions d'euros (*remor de veus i rialles*) i funciona..., perdó, 600 milions d'euros i funciona com a una estructura clientelar i com una agència de col·locació. Sis-cents milions d'euros –perdó, les matemàtiques i jo mai hem estat amics–, amb aquests diners es podria pagar la meitat del deute farmacèutic. Avui manté, el Govern, amb les farmàcies un deute de 320 milions d'euros; 600 milions que costen els consells comarcals, doncs, podrien pagar pràcticament tot el deute farmacèutic.

Però si analitzem les xifres d'alguns consells comarcals, com per exemple feien esment alguns dels intervinents, hi han alguns consells comarcals que destinen 116 milions d'euros a despeses de personal, com per exemple el Consell Comarcal del Maresme. I, clar, quan vostès es refereixen a les competències que tenen els consells comarcals, sempre fan referència a les bones, no?: al transport escolar, a les beques menjador, al reciclatge de residus, a l'atenció a les persones, però, clar, si analitzem el pressupost del Consell Comarcal del Maresme, trobem competències tan curioses com per exemple un servei de meteorologia, o per exemple el servei de l'Agència Comarcal de l'Energia, que si no ho recordo malament el servei d'energia és competència de l'Estat, o el servei, per exemple, d'inspecció industrial, i tot això amb la seva corresponent despesa. No sé si això són competències del consell comarcal, però a mi em sembla, en principi, que no i que tot això en ho podríem estalviar, senyor Batalla, digui'm vostè el que digui.

En comptes de retallar els sous dels servidors públics, del que es tracta és de suprimir estructures polítiques obsoletes, innecessàries, costosíssimes i ineficaces, que dupliquen competències i que poden fer perfectament els ajuntaments o les mancomunitats de serveis, com es fan a altres indrets d'Espanya. Tinc la impressió que avui perdem una nova oportunitat de prendre decisions que els ciutadans ens reclamen diàriament. Avui vivim un nou capítol del no pel no, de com aquest Govern i els socis a l'oposició es neguen ni tan sols a parlar o a debatre d'aquesta qüestió relativa a la supressió dels consells comarcals. Malgrat que per als ciutadans aquesta és una iniciativa que debatem diàriament, que és..., la proposta que se'ns fa per part del

partit polític del Partit Popular és clarament insuficient, perquè del que es tracta és de mantenir l'estructura i simplement reordenar-la, revisar-la i organitzar-la, però mantenir l'estructura política, sis nivells d'administracions, aquesta proposta tampoc servirà per massa.

Però, malgrat això, com que compartim la intenció i entenem que és imperiosa la necessitat de racionalitzar aquesta Administració per tal de fer-la més eficaç, més eficient, i sobretot finançar-la adequadament..., l'Administració local necessita una reforma, i nosaltres la posem al servei i a l'abast dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta... (*Adreçant-se a Carina Mejías Sánchez.*) És teu, el boli? Després te'l pujo –expert recollidor de bolis. (*Remor de veus.*)

Senyor Calbó, no estem a favor de la proposta, hi votarem en contra. I en altres –i després entraré, del blanc i negre, en els matisos– hi ha arguments en els quals podem coincidir àmpliament amb algunes reflexions de la Candidatura d'Unitat Popular. Però molt ràpidament, perquè gairebé s'ha dit tot, a parer de la CUP l'excusa és bona, l'argument és bo, però l'objectiu és massa maldestre, apolític i antic.

Sí que voldríem fer dues reflexions prèvies, que és que la reforma és molt coherent amb els seus plantejaments polítics, amb altres que impulsen i que, a parer del nostre grup, reviu un cert patró ideològic tardo-franquista, en la mesura que és una rêmora de la lami-nació autonòmica, no?

Ho veiem també en consonància amb altres propostes que malauradament vénen des del poder estatal, en moltes altres dimensions: la LOMCE de Wert, la Llei de l'avortament, la Llei de costes, les reformes laborals... I ho veiem també com un debat que s'obre al final d'un cicle polític, que és el que estem vivint, i que, per tant, es debat encara entre un tancament descentralitzador i espanyolitzant, molt FAES, o les possibilitats de la màxima democràcia política per al nostre poble.

L'altra, també com a prèvia: venint, la CUP, òbviament, de l'espai municipalista, i on la nostra aposta política fonamentalment continua sent el municipalisme, la funció dels consells comarcals, malgrat que també segurament coincidirem amb la història, en com es van construir, malgrat que la divisió comarcal prové de la República i malgrat quin ha estat la seva evolució i quines pràctiques o dinàmiques fraudulentoses o viciesades han acumulat durant trenta-quatre anys, que hi són, sens dubte, l'objectiu dels consells comarcals és ordenar els municipis d'una comarca per mancomunar esforços i donar resposta comuna a serveis integrals –s'han dit aquí–, com el transport escolar, la recaptació i la gestió energètica, la recollida d'escombraries i un llarg etcètera.

Jo penso que entre la proposta que vindrà, entenc que més endavant, de Ciutadans, de suprimir-los, i aquesta altra no hi ha massa diferència. Suprimir les coses..., es pot fer de moltes coses; la proposta del PP és minimitzar-los, folkloritzar-los, reduir-los a la mínima expressió i buidar-los de contingut. Per nosaltres també, com a força municipalista, significa ni més ni menys que buidar la democràcia més propera al ciutadà, o que hauria de ser més propera al teixit social i associatiu, i avançar cap a una preocupant tecnocràcia.

Alguns aposten per reduir i per allunyar la democràcia, i nosaltres, per aprofundir-la, estendre-la i apropar-la. I en el nostre esquema de l'estructura territorial és obvi que per nosaltres la base de tot és el municipi, una estructura comarcal i, òbviament, les vegueries amb una tradició, hi insistim, republicana.

L'argument, l'argumentari utilitzat és bo i és compartit: la racionalització, la cultura de l'austeritat –que no les polítiques d'austeritat, que són coses molt diferents–, però la realitat dels objectius polítics, doncs, ho desmenteix. Jo penso que la proposta..., o la CUP pensa que la proposta no és res més que una rèplica sismica de l'avantprojecte de llei *para la racionalización y sostenibilidad de la Administración local* que es va presentar el 15 de febrer i que va, preocupantment, a una piràmide invertida: molt poder a dalt i poc poder a baix. És a dir, elimina, redueix i «jivaritza» la democràcia.

Ens ha sorprès també, entre altres reflexions que voldríem compartir..., hi ha coses que compartim, com l'article 5 en el seu punt 4, quan parlen d'evitar la duplicat, no?, en la retribució, quan això està passant: li passa a un senyor que es diu García Albiol i és alcalde de Badalona, que cobra de dos llocs, malgrat que està prohibit –sempre fem lleis..., una trampa–; no només el senyor García Albiol –ara m'hi referiré–, però em sembla que és una mica de doble moral aplicar-ho en els consells comarcals, i no a la resta d'estructures.

I amb això sí que volíem entrar, quan es planteja a consells comarcals i no a allò que per nosaltres sí que és també àmpliament modificable, que són les diputacions. Pensem que no hi ha administració més opaca, més poc transparent i amb més casos d'irregularitats acumulades, alguns amb frau i casos de corrupció coneguts, que les diputacions. No hi ha col·locadora i menjadora política avui més important que les diputacions. Barcelona, amb quaranta-sis càrrecs nomenats a dit, que ens costen 2,6 milions d'euros, amb un president de la diputació que cobra gairebé com el president de la Generalitat, vint-i-sis càrrecs a dit a Girona, vint-i-cinc a Lleida, vint-i-set a Tarragona.

Per no parlar d'un altre espai on no es racionalitza, que són els consells d'administració de les empreses públiques, milers i milers de càrrecs repartits i que tenen, en el cas de la diputació, per fer reunions a penes d'una hora, doncs, uns salaris importantíssims, aquells que estan sota el criteri de dedicació exclusiva. I no es diu ni una paraula de les diputacions.

I també, si hem de mirar com funcionen algunes diputacions, cal mirar la resta de Països Catalans: el president de la Diputació de Castelló, el president de la

Diputació de València, el president de la Diputació d'Alacant, imputats per corrupció, no?

Diu: «Els números a la babalà sempre són complicats. Ens estalviarem 600 milions d'euros.» Si els fem tan a la babalà, també els fem nosaltres, perquè 600 milions d'euros finalment són cent dies d'interessos del deute... (*Veus de fons.*) Ja, ja, no, ha sortit la dada, ha sortit la xifra. Si són aquests, 600 milions d'euros, i no comptem la prestació de serveis, serien, en tot cas –m'agafo la dada que s'ha utilitzat com a metàfora–, 600 milions d'euros serien, hi insisteixo, cent dies d'interessos del deute, un 3 per cent –casualitat– del frau fiscal empresarial a Catalunya, o un 3 per cent –perquè és la mateixa xifra, 16.000 milions– del dèficit que ahir ens presentava el senyor Mas-Colell.

Per tant, votarem en contra de la proposta, amb aquesta reflexió que *excusatio non petita accusatio manifesta* o, en català, que es veu prou el llautó, i, per tant, pensem que la proposta és la metàfora d'una estratègia impulsada pel PP per laminar la sobirania i la capacitat de gestió local i comarcal, plantejant un model d'intervenció política cada vegada més centralitzat, jerarquitzat, vertical i espanyolitzat, que ens serveix per invertir, hi insisteixo, la piràmide i avançar cap a un règim de plutocràcia i tecnocràcia.

Acabo, ara sí, sense haver de recordar tot allò que implicava les diputacions, però sí que amb una cita que em sembla que és prou manifesta de les intencions ocultes a un imaginari a què es referia..., és una cita del gener del 1716 i diu així: «El genio de los catalanes es tenaz y amante de las cosas de su país, y por eso parece conveniente dar sobre esto instrucciones y providencias muy templadas y disimuladas, de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado» –fiscal del Consejo de Castilla, don José Rodrigo Villalpando.

És per aquest motiu que hi votarem en contra i a favor de les propostes de retorn de la llei.

Gràcies.

(*Diversos diputats demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sanglas... Senyor Sanglas, senyora Parlon, senyor Batalla, senyora Ribas... Trenta segons cadascun.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta. Per al·lusions. En tot cas, senyor Calbó, jo no he fet cap tipus d'insinuació; si vostès s'ho ha pres així, per alguna cosa deu ser. En tot cas, jo només he parlat de sobres. Si vostè, per «sobre» s'ha donat per alludit, alguna cosa deu saber, per què se senten alludits.

I en segon..., pel que fa a la delegada del Govern espanyol a Catalunya, és que no hi ha cap campanya organitzada contra la delegada del Govern; és que ella soleta se les organitza; és que crea consciència de país, perquè tots els partits de l'arc parlamentari li han demanat la dimissió. I això és el que li reiterem,

una vegada més, Esquerra Republicana: li demanem al Govern de PP que cessi la delegada del Govern de Catalunya.

La presidenta

Senyor Sanglas... *(Aplaudiments.) Senyora Parlon.*

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Molt ràpidament. Al senyor Calbó, dir-li que evidentment que m'he llegit la seva proposta, però el que ells fan aquí avui és marejar la perdiu, fer un fragment del que hauria de ser realment la reforma que planteja el Partit Popular, i, per tant, estem totalment en contra de la proposta.

Per altra banda, la senyora Mejías..., y se lo voy a decir en castellano, como a ella le gusta, y me voy a poner a su altura –y me voy a poner a su altura–: probablemente, usted está haciendo puntos para volver a ser la portavoz del Partido Popular.

(Forta remor de veus. Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Batalla...

Albert Batalla i Siscart

Sí, per al·lusions i contradiccions...

La presidenta

Sí, sí..., trenta segons. He donat a tots trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Només dir a la senyora Mejías que ja sabem que els números no són el seu fort, com s'ha pogut veure, però una cosa és que t'equivoquis, que ens pot passar a tots, i l'altra és que menteixis.

Senyora Mejías, el pressupost del Consell Comarcal del Maresme és de 30 milions d'euros. Ho pot comprovar en el seu web. No es pot dir que destina 115 milions d'euros de capítol I –és a dir, de capítol de personal–, perquè això és mentir, senyora Mejías.

Gràcies.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas...

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. A la senyora Mejías no li puc respondre, perquè sembla que som els únics que no ens ha titllat «d'incoherents».

Senyor Calbó, no intentem dir-los quan s'han de parlar les coses i quan no. Opinem sobre quan creiem

nosaltres que s'hauria de parlar dels consells comarcals. És una mica cínic que ens ho diguin precisament vostès, que són els que intenten no marcar quan s'han de parlar certs temes en aquesta cambra, sinó marcar de què no es pot parlar en aquesta cambra, com, per exemple, del dret a decidir.

(Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías, trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Ja he dit al senyor Batalla que havia estat un error i que eren 116.000 euros com a conseqüència de la dotació de personal.

I dir a la senyora Parlon que m'alegro que faci pràctiques de l'ús del castellà, que serà l'idioma que farà servir al Congrés dels Diputats quan sigui la contrincant de la senyora Chacón encapçalant la candidatura a les generals.

Gràcies.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó...

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Miri, és clar, nosaltres ens creiem l'autogovern de Catalunya, i és per això que presentem propostes en l'àmbit de les competències de la Generalitat. I quan fem això, vostès parlen de tot menys d'aquesta proposta de modificació legislativa. Els interessa parlar de tot, menys d'exercir l'autogovern de Catalunya. Això és el que ha passat avui i vostès ho han escenificat.

Per tant, escolti, nosaltres, de parlar d'allò que és competència del Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya..., estem rabiosos de poder-ne parlar. El que ens hem trobat avui és que ningú en volia parlar. Se n'han anat a Madrid, se n'han anat a intencions ocultes, se n'han anat a explicar-nos alguns serveis amb suposats usuaris. Això és el que ha passat avui. I quan volem, que sempre volem, exercir l'autogovern de Catalunya, vostès són els que no volen exercir-lo. Nosaltres ens ho creiem. Vostès avui han demostrat que no s'ho creuen.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat, i les votarem conjuntament. Si es voten a favor, vol dir que es rebutja la proposició de llei; i, si es voten en contra, vol dir que es tramita.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 105 vots a favor i 28 en contra. Per tant, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 300-00046/10)

Passem ara a les interpellacions que els he anunciat a primera hora del matí. I farem la número 19 i la número 20. La 19 és la interpellació al Govern sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, gràcies també a tots dos per ser aquí, perquè em sembla que no desvetllaré cap intimitat, conseller Pelegrí, si dic a la cambra que aquest matí ens hem trobat al tren i li he dit que anava per a tots dos.

Així que, gràcies per ser aquí a tots dos, perquè, en realitat, la qüestió de la prevenció i l'extinció d'incendis va relacionada amb tots dos departaments. Diria que més enllà, fins i tot, si tenim en compte que la prevenció i l'extinció d'incendis és una qüestió de país. I, per tant, hauria d'afectar, fins i tot, per exemple, el Departament d'Ensenyament, no? Hauríem d'ensenyar als nostres nens i nenes què és el que fem... No només com es planten, sinó gairebé diria, com després hi posarà més èmfasi, conseller Pelegrí, com es tallen els arbres, veritat? Perquè tenim un problema més que de plantació, perquè els boscos ja van creixent i el nostre país va augmentant la superfície arbrada. En canvi, no els tallem. Ves quines coses. Fa uns anys hauríem pensat que tot això era quelcom que no arribaria mai, no? Doncs tenim el 60 per cent del nostre territori amb boscos. I em temo, consellers, que no ens en preocupem prou; no se'n preocupen prou, vostès, ara que és la seva responsabilitat.

I, des d'aquesta perspectiva, els volia manifestar la nostra profundíssima preocupació per la situació actual. Amb aquesta campanya poden passar coses greus, i nosaltres no volem ser catastrofistes ni pessimistes, però poden passar coses greus per dos factors fonamentals. Primer, perquè hi ha més combustible, molt més combustible, al bosc. I n'hi pot haver molt més... Si para de ploure..., presumiblement pararà, perquè a aquest país nostre, a banda que «no sap ploure», com diu el Raimon, doncs fa molta calor..., i tot allò que creix ara, i creixerà més durant les properes setmanes, es convertirà en allò que en diem, o en diuen, en els termes tècnics, «combustible fi», i, per tant, molt més propici a cremar quan vinguin les calors i baixi la humitat. Aquest és un factor.

Però l'altre factor, conseller Pelegrí, és que no hem fet res al bosc. Vostès no han fet res al bosc. I ja fa massa temps. Vostès han eliminat subvencions. No només

als boscos; no em voldria deixar les urbanitzacions. La foto aèria de Catalunya aquests moments, avui... Si féssim un vol aquest matí, veuríem com cada vegada més el bosc ha anat creixent més. I, per desgràcia, a les urbanitzacions, amb la crisi, la gent destina menys recursos propis i no hi ha hagut, conseller, una acció conjunta, que hi hauria hagut de ser, i jo crec que encara hi som a temps, entre la Generalitat, els ajuntaments i els propietaris de les urbanitzacions, tasca que, com vostè sap, i jo ja ho reconec, és molt difícil, perquè en moltes ocasions els propietaris de les urbanitzacions no són –gairebé en la majoria– els propietaris de la zona boscosa que tenen al costat. I, per tant, això és més complicat de gestionar, no? És veritat.

Però, a més a més d'aquest factor, conseller Espadaler, ens ha anunciat que hi haurà molts menys recursos. Quants? Ens ho dirà el dia 29. Però..., home!, no em digui que no, perquè jo li ho he sentit, això, no? No hi haurà menys recursos? Jo crec que sí. Això és el que li he sentit dir. Hi haurà menys recursos de tot tipus. Home!, als sindicats els ho han comunicat. Quantes hores menys tindrem destinades als nostres equips d'extinció, a apagar els focs? A mi, pel que m'arriba –si no, després ja ens ho explicarà, o ens ho dirà en la seva compareixença el dia 29–, la meitat de les del 2010. De 5.500 a 2.000 i escaig, 2.200, 2.300... I quant personal? Doncs poc, també, perquè els han anunciat que no hi podran dedicar hores extres ni guàrdies. I quant de temps?

Per primera vegada a la història, conseller, veiem una cosa que..., en fi, la temporada d'extinció d'incendis es fixa des d'un despatx a Barcelona, des del seu departament. I no és així, permeti-m'ho. La temporada de perill i de risc a la qual l'Administració ha de destinar recursos no es pot fixar en funció del caprici, que ja sabem que no ho és, o en funció de les disponibilitats econòmiques. Després s'hi podran destinar les disponibilitats de recursos econòmics i materials que siguin, però la temporada la marcarà la climatologia. La humitat del bosc, una cosa tan senzilla com aquesta. Si resulta que el bosc s'asseca molt aviat i això es perllonga fins més enllà del setembre, com succeeix els darrers anys a Catalunya, doncs haurem de començar al juny i acabar a l'octubre. Quatre mesos. Això ha passat altres anys.

Però vostè, permeti-m'ho, conseller Espadaler, s'ha inventat això..., com en diu? Una «campanya modular», no?, o «flexible»; la mourem cap aquí o cap allà, depèn. Home!, si ja sabem el que és..., el nostre és un país mediterrani, i això de la modulació, dels mòduls o de la flexibilitat..., en fi, potser sí que la podrà moure, però no gaire –no gaire. Mentrestant, què fem? Xiulem? Diem que «tot va molt bé, senyora baronessa»? Aquí s'hi adiria aquella cançó, no?, perquè al final es cremava tot. Però, és clar, a base de dir: «De moment no passa re...» Tenim la gran sort que ha plogut. És una gran sort per als nostres aqüífers, per a la nostra, poqueta, energia hidroelèctrica; perquè els boscos, en definitiva, que és el que ens ocupa, estiguin humits, però no podem confiar que plourà cada setmana d'aquí al mes d'octubre.

Així que haurem de posar-hi remei –posar-hi remei– tenint en compte que al nostre país ens falten també,

conseller Espadaler, bombers. Ja sabem el problema, sabem les disponibilitats, però ens en falten. Quants ens en falten per tenir més o menys les ràtios dels països del nostre entorn? Mil cinc-cents? Mil sis-cents? Són molts. No? Bé, després ens ho diu, o en parlem el 29. Jo crec que sí, eh? Si volem la ràtio d'un bomber per cada mil habitants, em sembla que ens falta, aproximadament, aquest quantitat. Això..., sí que sap quants en tenim. Doncs, miri, sumar i dividir.

En definitiva, consellers, massa incògnites, massa risc com perquè no abordem aquest tema avui aquí. El nostre grup, el Grup Socialista, ho ha volgut portar aquí, malgrat que sabem que vostès vindran tots dos el dia 29, per fi, per comparèixer per explicar en comissió quins són els seus propòsits, i, sobretot, que és el que més ens preocupa a nosaltres, quines seran les disponibilitats. Per què hem portat el tema aquí? Ens haurien pogut dir: «Bé, per què no s'esperen, vostès?» No, home, perquè ja sabem què passa, allà. Les compareixences són molt interessants; ens podem pronunciar, analitzar la situació, però allí no podem presentar propostes de resolució, ni una moció com la que presentarem d'aquí a quinze dies. Jo crec que quadrarà bé que hi hagi avui aquesta interpellació i que vostès vinguin el dia 29, i que, per tant, també nosaltres, amb l'esperit de col·laboració que ens caracteritza com a partit de govern, que ens ha caracteritzat sempre, puguem modular també la nostra moció. Sí, home, conseller, no es deu queixar, eh?, de la nostra proposta i de la nostra actitud de col·laboració; almenys fins ara, des que vostè és conseller. Ho deu haver pogut comprovar en el Departament d'Interior, malgrat que les coses no són fàcils, malgrat que el seu departament està en situació molt complicada per atendre la complexitat, en aquest cas dels incendis, però també de la seguretat en el nostre país.

Així que prengui's aquest afany de col·laboració; també la nostra crítica, que hi és, perquè vostès descuren molt aquesta problemàtica del nostre bosc, del 60 per cent, hi insisteixo, del nostre territori, que vostès, com a govern responsable haurien d'atendre i que no ho fan de forma suficient.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, primer, permís autoritzat per explicar les nostres intimitats d'aquest dematí, no hi ha cap problema. Sàpiga vostè, com li he dit també, que l'acció del Govern és conjunta, i, per tant, que en aquest sentit no hi ha d'haver cap temença ni cap tipus de qüestionament de l'activitat i de la voluntat conjunta del Govern, especialment en aquests temes, que,

com vostè diu, o no ho ha dit, però, en tot cas, ho he interpretat, o ho interpreto així, són molt sensibles, i, òbviament, constitueixen una preocupació i una ocupació del Govern.

Permeti'm que posi una mica en dubte, amb tota la cordialitat, la seva intencionalitat. Vostè ve aquí i diu: «Escolti, agraeixin-nos al PSC que faci una intervenció perquè després, en la moció d'aquí a quinze dies, puguem valorar això.» Vostè ha volgut avançar, i si em permet l'expressió una mica egoïstament, el fet que aquí, en aquest debat, no al d'aquí a quinze dies en la moció, només pugui haver-hi un debat entre vostès, el Grup Socialista, i en aquest cas el Govern, i fins i tot un dels consellers del Govern que té competències en aquesta qüestió que vostè ha plantejat, no? Per tant, deixi'm dir..., una intencionalitat una mica, si em permet l'expressió, malèvola. Li ho dic en sentit cordial, eh?, senyor Sabaté. Jo crec que hi ha finalitats que... Vostè sap, i sabia, que el dia 29 hi ha prevista la compareixença. Aquesta és una compareixença que és ordinària, si em permet l'expressió, també, per part del Govern en aquesta cambra per donar explicacions i donar compte de la campanya que volem dur a terme des del punt de vista de la prevenció i l'extinció d'incendis en aquest any 2013. N'hem lligat la data amb el seu company de files, el senyor president de la Comissió d'Interior, en aquest cas, on compareixerem tots dos consellers. I, per tant, jo crec que tindrem oportunitat de poder debatre i de poder qüestionar, en el seu cas, o en tot cas avalar –això espero que passi–, les polítiques que el Govern de la Generalitat té en aquest sentit previstes per a aquest any, no?

Que és una qüestió de país i no només del Govern ho comparteixo i ho compartim. I, de fet, totes les actuacions que fem i les que hem fet en aquest sentit durant tot aquest any, del que ve de la temporada passada fins ara... És un problema de país, òbviament, i nosaltres impliquem la totalitat del país en el que som capaços de fer per intentar que aquesta sigui una qüestió de país, i per tant que l'enfrontament a aquest possible risc sigui de tots i no només d'una part de la nostra societat, no?

Vostè focalitza el debat: «Escolti, no es tracta només de plantar, sinó també de tallar.» Permeti'm que discrepe d'aquesta apreciació. Es tracta de gestionar. Es tracta... No, no és el mateix. Es tracta de gestionar, i gestionar el bosc no és només plantar o tallar, és molt més, perquè el bosc està, com vostè diu, en el 63-64 per cent del nostre territori, i el que cal és intentar que hi hagi una gestió, gestió sostenible, gestió responsable, gestió social, gestió territorial, gestió econòmica... Que tot això, tots aquests elements, formen part indissoluble del que és i del que, des del meu punt de vista –des del nostre punt de vista, si m'ho permet–, comporta una gestió forestal, no?

I, en aquest sentit, diu: «És veritat, hi pot haver més combustible si no hem gestionat el bosc.» Aquí permeti'm que discrepe de la seva afirmació, perquè això no és veritat, no és cert. I, en tot cas, s'ha deixat vostè una condició, que són les condicions climatològiques i meteorològiques –i meteorològiques–, no només la humitat i la calor, sinó també les condicions... Vostè

sap i deu recordar, i crec que no és negable, que a l'incendi de l'any passat, per desgràcia, a l'Alt Empordà hi va tenir un component molt important la tramuntana. Molt important, decisiu. Si no hagués estat per la tramuntana, segurament no hauríem tingut els episodis de l'any passat a l'Alt Empordà, no?

En aquest sentit, vostè fa una referència que, com vostè pot entendre, no la hi puc contestar –la hi contestaria amb molt de gust, però no la hi puc contestar–, que és la dels pressupostos. No insisteixi en els pressupostos, perquè en aquests moments el president de la Generalitat, fa uns moments, fa una estona, ha explicat que nosaltres quan sapiguem l'objectiu de dèficit a què Catalunya pot estar sotmesa aquest any 2013 presentarem els pressupostos. I també en la compareixença que podrem fer el conseller Espadaler i jo mateix el dia 29, en la mesura que puguem tenir informació més concreta, més precisa, amb dades més certes, nosaltres prendrem pressupostos. I espero que siguin uns pressupostos que siguin del seu grat, però no perquè siguin del seu grat, sinó perquè realment serveixin per al que s'han d'utilitzar, que és per a la prevenció, i, en el seu cas, espero que no sigui així, o que no hagi de ser així, per a l'extinció. Per tant, no valori vostè si hi haurà menys recursos o hi haurà més recursos, perquè això en aquests moments el Govern no ho sap, no té coneixement cert d'aquesta xifra, i entenc que vostè tampoc l'ha de tenir. Si la té, jo li agrairia que ens la donés, ipotser la podem compartir, si realment hi ha més recursos o més pressupostos, no? Però, en qualsevol cas, en aquests moments, no hi ha definit quin és el pressupost sobre aquesta qüestió. Quan el puguem definir i quan estigui definit nosaltres els en farem partícips, i de fet el dia 29 tant de bo poguéssim fer aquesta apreciació, no?

Vostè parla que s'ha fet això i s'ha programat des d'un despatx de Barcelona. Discrepo també d'aquesta afirmació. No és veritat. Nosaltres apaguem els focs de l'estiu, que espero que no n'hi hagi, durant tot l'any –durant tot l'any–, i no només nosaltres. La feina que es fa des del departament, com vostè sap i coneix, des del Departament d'Agricultura, però també des del Departament d'Interior, va vinculada a apagar els focs a l'hivern, i, per tant, a fer feines de prevenció a l'hivern. I això és el que fem.

D'entrada, permeti'm que li diga que hi haurà una mica més de diners que l'any passat. Com a mínim, per un fet que l'altre dia vaig tenir l'oportunitat de posar davant de qui correspon, que és als alcaldes i al Consell Comarcal de l'Alt Empordà, pels focs de l'any passat. A través d'un conveni amb el Ministeri d'Agricultura hem pogut fer una aportació de 3,6 milions d'euros, que van destinats, òbviament, al que és la restauració, al que és la regeneració i al que és la prevenció d'incendis a l'Alt Empordà, vinculat a l'any passat. Però aquests diners, amb tot el coneixement que vostè també en té, l'any passat no hi eren i enguany hi seran. Per tant, d'entrada, jo crec que alguns diners més sí que crec i espero que puguem tenir.

Hi ha un element que per mi és important i transcendent, que és que si nosaltres volem gestionar el bosc, perquè de fet no es tracta de plantar i de tallar, sinó de

gestionar el bosc, hem de tenir algun instrument per fer possible això. Quin és l'instrument que nosaltres posem damunt de la taula? El Pla general de política forestal, un pla general pactat amb el sector, parlat amb el sector, acordat amb el sector, que l'intentarem tirar endavant amb un compromís polític, com vostè sap, l'acord parlamentari signat amb Esquerra Republicana, per fer el que és la Llei del bosc.

I tot això s'entronca, s'encamina, dins d'aquest horitzó, dins d'aquesta estratègia i dins d'aquest objectiu d'intentar que el bosc puguem gestionar-lo entre tots, no? Quan diem això, també, recordi vostè iniciatives que hem tingut en aquest Govern, per exemple, per intentar que... Aquesta major consciència ciutadana del respecte a la natura, de la conservació de la natura, i també, per tant, de la prevenció d'incendis, fa que tinguem iniciatives, amb proves pilot, si vostè vol, és veritat, però en qualsevol cas que van vinculades al fet que també hi ha d'haver una participació i una col·laboració de la ciutadania a l'hora de fer aquest manteniment dels boscos. I, per tant, per exemple, tot el que és la prova pilot de la campanya de bolets al que és el PNIN de Poblet va també orientada al fet que el ciutadà se senti compromès amb una petita quantitat de diners, però que van tots destinats a la gestió forestal d'aquest espai natural, per poder fer possible, entre altres coses, la prevenció.

També li he de dir que nosaltres intentem –i crec que amb força èxit, no?, segurament que hauríem de fer més i podríem fer més– tot el que és la utilització d'altres recursos que no són pròpiament tallar arbres, a què vostè feia referència, per fer aspectes i eines de prevenció, no? Hi ha tot el tema dels ramats, tota la pastura del sotabosc. Tot això és importantíssim, i ho introduïm i té un gran èxit –i té un gran èxit– en els nostres boscos, no?

Però, al final, hem d'anar a buscar la rendibilitat de la fusta perquè es pugui gestionar. Vostès, en set o vuit anys que van estar en el Govern, no van elaborar ni el Pla general de política forestal ni van elaborar cap tipus d'instrument que permetés donar valor a la fusta. Vostè deu estar pendent, segurament, de les informacions que hi ha sobre, per exemple, la constitució de la Taula de la Biomassa per donar valor a aquesta fusta, perquè es pugui gestionar. Perquè en la mesura que el bosc públic, però també privat, i majorment privat... Vostè sap que d'aquest percentatge de protecció i de boscos que tenim al nostre país hi ha un 80 per cent que és propietat privada, i la propietat privada s'ha de gestionar, i, òbviament, la gestió vindria millorada, segurament, en la mesura que nosaltres tinguéssim la capacitat d'intentar induir que hi hagi una valorització de la fusta, no?

I on hem d'anar a parar? Doncs a una qüestió que vostè estic segur que compartirà amb mi. Nosaltres hem de posar en valor la col·laboració publicoprivada i vinculada a la menys, per no dir cap, burocràcia en aquest sentit. Si som capaços de fer això, el sector tirarà endavant.

Tradema. Vostès hi han estat, hi han participat, coneixen quina és l'evolució d'aquesta qüestió, preocupant

qüestió d'un sector del nostre país, d'un sector forestal, d'un sector des del punt de vista social, de l'atur, territorial, econòmic, etcètera. Doncs espero, com he manifestat en reiterades ocasions, que amb el treball conjunt del Govern –i com ha manifestat el conseller Puig, que hi feia referència– tots puguem ser capaços de conèixer en poc temps solucions, que no només es vinculen al fet puntual de Tradema com a empresa, sinó que també van vinculades al que és el sector agroforestal del nostre país, no? Per tant, aquí, crec que podem tenir recorregut, i espero i desitjo que la seva aportació, des del punt de vista de la proposta de resolució que ens presenti, pugui complementar, òbviament, i contribuir d'una manera positiva a millorar el sector forestal del nostre país.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, està a l'opinió pública. Podíem haver esperat al 29, però, miri, és que ja fa setmanes, eh?, que ho preparam i en parlem en el grup. I no sé si sap que aquí, en el mateix Parlament, és permanent, aquesta preocupació, fins i tot de col·lectius que vénen aquí a explicar-se. Vàrem tenir aquí, no sé si se'n va assabentar, una jornada sencera, jo hi vaig estar des del matí fins a la nit, fins que van marxar..., la Fundació Pau Costa, que suposo que ambdós consellers deuen conèixer prou bé, són experts en l'extinció d'incendis..., i on hi havia enginyers forestals, bombers, gent experta en la gestió dels boscos... Efectivament, conseller, ja sé que la gestió dels boscos no és només tallar. Jo li posava un dels exemples, que hem d'ensenyar als nens també com es tallen els boscos. Però, efectivament, també hi ha ramats; també. No sé si n'han posats gaires, vostès, eh? Ahir en vaig veure un a Sant Boi que sortia en els diaris, però em temo que són més iniciatives locals, com per exemple el de la Joncosa del Montmell, que també hi és, no sé si el coneix, o el dels Ports. Però em sembla que aquests ja hi eren abans que arribessin vostès. Almenys jo els havia vist, en alguns casos.

Per tant, és veritat que hem de gestionar els boscos i que això implica moltes coses, però vostè ja fa molt de temps... A la passada legislatura va venir aquí i ens va dir, que ens vàrem quedar amb la boca oberta, que hi hauria cent cinquanta plantes de biomassa a Catalunya per ajudar a gestionar els boscos. On són aquestes cent cinquanta plantes, conseller? Jo li vaig fer broma, després, als passadissos. Li vaig dir: «Seran cent cinquanta estufes, conseller? No t'hauràs confós?» En fi, és que és clar, que és més complex, tot això.

Sap què passa, conseller? Això no ho hem comentat: en l'actualitat sap vostè que hi ha vaixells que surten del port de Tarragona i del port de Palamós que porten la fusta a Itàlia, la fusta dels nostres boscos, «la poqueta que es gestiona», amb paraules que diu vostè, aquella que es producte del fet que han caigut arbres, han vingut nevades, ventades, etcètera. Aquesta se'n

va a Itàlia. Mira quina gràcia, no la podem aprofitar. Ah!, però, sap què passa a les seves terres, conseller? Sap què passa a les Borges Blanques, a la planta termosolar, que en aquests moments, com que encara està en fase de proves, la fase solar, hi cremen biomassa gairebé les vint-i-quatre hores del dia? Sap d'on ve la fusta? De l'Aragó –de l'Aragó. De manera que marxa la nostra fusta d'aquí cap a Itàlia, i a les Borges Blanques resulta que la portem de l'Aragó. És..., en fi, allò de..., kafkià és poc, eh? És bastant surrealista. No se m'acudeixen altres adjectius.

Però què passa? Em diu que quan governàvem nosaltres... Bé, d'acord, si vol parlem de quan governàvem nosaltres. Però vostès ja fa gairebé tres anys. I tot això passa a Catalunya. I sap què passa, també? Que quan estàvem a punt..., i el Grup Socialista, en fi, va col·laborar també bastant perquè alguna indústria química –i en pla *amateur*, eh?, perquè és la nostra obligació– de les comarques de Tarragona o de les comarques de l'Ebre..., estava a punt de fer un aprofitament intensiu de biomassa, ve el Govern del PP i elimina les subvencions, les primes a les energies renovables. I què fan, vostès? No diuen res. Ah!, el conseller Mena va fer aquí alguns escarafalls. Nosaltres li diem: presentin recurs d'inconstitucionalitat, que ho han fet altres comunitats autònomes, eh? Ho ha fet Andalusia i ho ha fet Canàries. I com que se'ls acabava el termini, nosaltres fem una carta al conseller Puig –em sap greu que avui no sigui aquí. Li requerim a veure si ens contesta, perquè, en fi, una mica, com a mínim, de cortesia parlamentària. Una carta signada pel diputat Jordi Terrades, que està allà dalt escoltant, i per mi mateix, i no ens contesta. Per què no protesten també per això? Per què no fan pinya? Per què no aposten de veritat per fer un aprofitament, una «gestió», com diu vostè, dels boscos a través de les energies renovables i de la biomassa? Doncs no; no ho fan, tampoc.

Per tant, posem-nos-hi tots. Què em diu, conseller? Que ens salvaran els 3,6 milions d'euros que envien des de Madrid, producte del fet que... A veure si resulta que em diu que l'incendi de l'any passat de l'Alt Empordà ens solucionarà els recursos materials d'enguany que no tenim. Perquè és poca imaginació. Home!, em temo que aquells 3,6 milions deuen anar per restituir una mica la zona de l'Alt Empordà, no? O no? No ho sé. Però suposo que el ministeri, a Madrid, si han fet un conveni... Jo he llegit això..., o ho he escoltat malament? Bé, doncs, igual ho he entès malament, potser. Potser ho he entès malament. Però, miri, conseller, vostè diu: «Aparar, apaguem tot l'any.» Li asseguro que enguany no han apagat tot l'any. A l'hivern i a la primavera no han apagat. Les urbanitzacions no s'han tractat, els boscos no s'han tractat. De quin tant per cent em parla? Em pot dir una xifra, conseller? Quin tant per cent de boscos s'han tractat a Catalunya? Jo n'hi diria una, però digui-me-la vostè, que la deu conèixer més. Menys d'un 1 per cent –menys d'un 1 per cent. Això és tractar els nostres boscos? Per favor! Més val que siguem realistes, que diguem les coses clares i que ens posem a treballar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, em sorprèn també que la seva interpellació vagi vinculada, doncs, a aquesta intervenció que vostè ha fet; perquè, sincerament, no hi veig cap tipus d'aportació en el sentit de dir: escolti, és que ara resulta que nosaltres estem compromesos amb una determinada acció perquè no s'està fent per part del Govern... Però veig que no hi ha valor afegit, en la seva intervenció, senyor Sabaté; si m'ho permet –amb tot el respecte li ho dic, també, no?

Que és preocupació permanent del Parlament de Catalunya el tema dels incendis i de la prevenció d'incendis?, i del Govern: li ho he dit abans. Nosaltres érem presents com a Govern, com a Departament d'Interior, com a Departament d'Agricultura en la compareixença que hi va haver sobre la creació d'ocupació en el món forestal, per exemple; sobre la taula de biomassa que li he dit abans; en la Fundació Pau Costa, amb la qual tenim una gran i excel·lent relació i, a més a més, una col·laboració jo crec que molt positiva, personalment, si vostè m'ho permet, també; etcètera.

Però vostès tenen un model determinat, que és el de l'intervencionisme, el de la intervenció: vostès volen intervenir-ho tot. Doncs nosaltres no som partidaris d'això, i nosaltres en determinades relacions, per llei, per directives europees i per convenciment, doncs no som capaços d'intervindre l'economia. I el que no podem fer és que hi hagi interrelacions privades entre particulars que siguin intervingudes. Perquè em diu: «Ecolti, com pot ser que hi hagi vaixells que se'n vagin a Itàlia amb fusta?» Doncs, perquè paguen més i perquè aquí no es paga. Doncs, llavors, fem alguna cosa perquè aquí es pagui la fusta, i és el que estem fent. Aquest Pla general de política forestal té com a objectiu intentar fer això: intentar produir tot aquest valor afegit al que és la fusta, perquè aquesta fusta es pugui quedar aquí i perquè aquesta fusta pugui tenir el seu valor en el nostre país, no?

I, per tant... Vostè em posa la planta termosolar, que si la fusta ve d'Aragó i que..., n'hi ha altres, de plantes, eh? I resulta que quan algú té una iniciativa per tirar endavant una planta de biomassa, doncs, què passa? Que li cremen la fusta. Fixi's vostè: li cremen la fusta!, el dia de Nadal! Com se'n diu, d'això? També és culpa del Govern, que hi hagi uns senyors que tinguin una iniciativa privada i que el dia de Nadal els cremen la fusta per evitar que hi hagi una planta de biomassa que funcioni amb fusta catalana, senyor Sabaté? Això també és culpa del Govern? Sí, vostè ha dit: «la termosolar de Borges Blanques», i després ha parlat de les primes. Parlem de les primes, però a mi no em doni la responsabilitat de les primes, jo no sóc el qui paga les primes.

Aquí..., obrim un debat –obrim un debat–: la gestió forestal s'ha de fer a través de subvencions?, o s'ha de

fer a través d'estímul a l'economia, que és concepte diferent de les subvencions? Perquè fa trenta anys, que donem subvencions al món forestal. I vostè ve aquí i es carrega tota la gestió forestal del país: la del Govern i la dels privats; perquè no posarà pas damunt del Govern la responsabilitat de fer una gestió privada dels boscos privats. Hem d'ajudar, hem d'estimular, però jo crec que no som partidaris..., nosaltres no som partidaris de donar subvencions; som partidaris d'estimular l'economia, i d'intentar veure com donem valor a la gestió forestal i com aquest valor afegit que donem a la gestió forestal es pot repercutir en el preu valoritzant la fusta, i a partir de la valorització de la fusta tenir transaccions comercials que siguin beneficioses per a uns i per als altres. Però no ens posi damunt del Govern la responsabilitat de tenir o que tenim nosaltres sobre el que és la fusta, el valor de la fusta i sobretot les subvencions. Jo aquí discrepo una mica, jo no sóc partidari de les subvencions, i les subvencions no s'acabaran. Per tant, com més aviat el sector estigui preparat, l'ajudem a preparar-se per poder afrontar aquest futur sense ajuts públics en les subvencions, crec que millor per a tots. Aquest jo crec que és el repte que podem compartir, segurament que vostè també el comparteix, no?

No he dit, jo, que els 3,6 milions d'euros del conveni amb el Ministeri d'Agricultura de Madrid ens salvin la temporada; he dit que nosaltres hem de buscar recursos allí on puguem –allí on puguem. Què hem fet? Hem anat a fer un conveni amb Madrid perquè ens aporta la meitat –no tot, la meitat– per poder fer unes actuacions de restauració, sí, però també sobretot de prevenció de futur. Per què? Perquè l'Alt Empordà vostè sap que és un lloc de risc i sensible des del punt de vista dels incendis. I tant de bo poguéssim tenir l'oportunitat, amb aquests diners, d'evitar que mai més hi torni a haver un incendi a l'Alt Empordà. I fem això, i estem intentant introduir tots els elements de què som capaços..., també diners! Jo dic: escolti, aquests diners l'any passat no els teníem –no els teníem–, i ara els podem tenir, els podem posar. Busqui vostè la bondat d'això, no l'aspecte negatiu. Jo no baso tota la prevenció d'incendis del Govern de la Generalitat en aquests 3,6 milions d'euros del conveni amb el Ministeri d'Agricultura, però són diners que vénen i són diners que els aprofitarem i que s'estan aprofitant en aquests moments. I ja ho hem fet, estem actuant; no és una promesa, estem treballant sobre el terreny intentant donar valor a això, no?

Sobre les urbanitzacions? Doncs miri, el 70 per cent de les urbanitzacions tenen parcialment o totalment acabades franges de protecció. És una de les cinc mesures –és una de les cinc mesures–, no són totes, eh? Però hi ha gent, hi ha subvencions de comunitats autònomes diferents de les d'aquí que el que fan és intentar això: intentar que hi hagi franges, que són anecdòtiques, de protecció d'urbanitzacions. Aquí no hem fet la feina? Segurament. Però l'estem fent amb responsabilitat i amb compromís amb la gent i amb el territori, que és el que ens interessa protegir en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La següent interpellació és sobre la internacionalització dels sectors agroalimentari, pesquer i forestal, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre la internacionalització dels sectors agroalimentari, pesquer i forestal (tram. 300-00047/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, avui en aquesta interpellació parlarem del sector agroalimentari català, un sector estratègic i transversal que ha donat mostres de poder resistir el context actual de crisi econòmica. Es perfila com el sector clau per a la recuperació econòmica del nostre país, gràcies a les dades positives que tenim de l'evolució de les exportacions, un 14,54 per cent de creixement del 2012 respecte al 2011. Compta amb una gran capacitat d'adaptar-se als mercats mundials, afavorint la internacionalització de l'economia catalana. Això vol dir que es compleixen amb escreix els requisits imposats pels països importadors i que tenen grans nivells, tant de qualitat com requisits sanitaris, en l'elaboració dels productes.

Catalunya és el primer *cluster* regional agroalimentari europeu, segons l'Observatori de Clústers Europeu, perquè compta amb la més alta concentració d'indústries agràries i alimentàries, seguit de la regió italiana de la Llombardia. A l'Estat espanyol representa un 11,8 per cent de les empreses d'aquest àmbit i el 20,04 per cent de l'ocupació. I no oblidem que aquest sector va lligat de la mà de dos sectors: el sector primari i el sector terciari. El sector primari –agrícola, ramader i pesquer–, que té la producció dels aliments, un paper transcendental en l'evolució d'aquesta indústria alimentària, que està centrada en l'elaboració, transformació, preparació i envasat dels productes alimentaris per al consum humà. I de la mà, com he dit abans, del sector terciari per vendre els productes produïts i elaborats. Es tracta, doncs, d'un sector que ha de poder créixer i créixer, per poder generar més ocupació, cosa que sembla que és possible a Catalunya.

Aquesta indústria agroalimentària és la primera en volum de negoci, per davant de la química, i en persones ocupades –al voltant de vuitanta mil–, per davant del sector metàl·lúrgic. Però aquest sector econòmic presenta trets diferencials respecte a altres sectors, i és que està fortament intervingut mundialment. I, per més que l'Organització Mundial del Comerç estableixi acords per eliminar o disminuir aranzels i altres barreres comercials, el cert és que els acords bilaterals entre aquests estats encara són necessaris en el cas que ens ocupa: les exportacions del sector agroalimentari; i sabem, conseller, que n'és plenament conscient.

En certa manera, aquesta forta intervenció és comprensible si es té en compte que cada país ha de de-

fensar la seguretat alimentària de la seva població, però també sap, conseller, que a vegades és qüestionable quan no hi ha raons objectives per mantenir determinades barreres comercials en alguns països. No parlaré de casos concrets; en l'últim Ple, en una moció que jo mateixa vaig defensar del sector primari, ja en vaig fer esment. Però, conseller, s'han de conèixer i afrontar les necessitats dels nostres empresaris agraris i agroalimentaris per establir acords o impulsar acords bilaterals entre estats perquè les nostres empreses puguin seguir creixent; solucionar problemes de forma àgil i ràpida pel que fa, per exemple, a la gestió administrativa, com són tan importants els certificats d'exportació. Encara que algunes coses s'escapin de les nostres mans i estiguin en poder del Govern central, hem de fer el possible per trobar solucions.

En els últims trenta anys el sector ha evolucionat de forma espectacular: s'han modernitzat les estructures, s'han introduït millores tecnològiques innovadores amb processos organitzatius, s'ha apostat per no quedar enrere, mirant sempre endavant i, sobretot, no perdre la mirada a l'exterior cap a l'exportació. El sector agroalimentari està format en la seva majoria per petites i mitjanes empreses i també per cooperatives –tot molt proper al territori productiu– i, per tant, han contribuït a un gran desenvolupament integral del nostre país i a l'arrelament i assentament de la població en el món rural. També podem parlar del fet que algunes d'aquestes empreses han augmentat la seva dimensió fins a tenir el caràcter de multinacionals i sovint mantenint, però, l'estructura de propietat familiar, que representa un avantatge des del punt de vista social i nacional.

Per tant, conseller, el nostre Govern i la nostra Administració han de ser àgils en la resposta a les necessitats del sector, un sector amb un gran esperit emprenedor. I no puc deixar de parlar del fet que el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural disposa d'unes eines molt potents i importants per ajudar aquest sector a internacionalitzar-se. Un d'ells és Prodeca, la Promotora de productes d'Exportacions Catalanes, que facilita els contactes entre els importadors i distribuïdors internacionals amb les empreses alimentàries catalanes, promociona i organitza també viatges d'empresaris mitjançant fires per donar a conèixer els productes i obrir mercats a l'exterior, com també dóna prestació de serveis tècnics a les mateixes empreses agràries.

I un altre punt molt important que té el departament és l'IRTA, l'Institut de Recerca i Tecnologia Alimentària, nascut del gran interès de les empreses per innovar i que majoritàriament s'aplica en dos àmbits dins de les empreses. El primer àmbit és en el procés productiu, per reduir costos i poder competir en preus. I el segon és en els productes, per adaptar-se als canvis en les pautes de consum de la població, moltes d'elles relacionades amb la salut i el benestar. Això s'ha de tenir molt en compte, conseller: hem de conscienciar la població que invertir en productes bons, sans, de proximitat, ecològics, vol dir estalviar en sanitat en el futur.

També podríem parlar del que s'ha fet pel mateix sector però a un nivell més de país i més de proximitat.

Aquest departament en els últims dos anys ha aprovat el decret de venda directa, generant un curt circuit de comercialització..., venda directa de productor a consumidor, que permet augmentar el marge de benefici del productor i que els consumidors comprin productes d'alta qualitat a un preu molt més ajustat, i també el decret de bones pràctiques comercials.

Per tant, i com crec que ha quedat demostrat, la gran importància d'aquest sector agroalimentari català..., aquest sector, conseller, ha de poder continuar creixent, ha de tenir –com ja el té– el suport d'aquesta conselleria i d'aquest Govern, i ja, com deia al principi, és un sector estratègic i transversal.

Conseller, ens hauria d'explicar què ha fet el Govern i què pensa seguir fent per ajudar el sector agroalimentari català. També, quines actuacions té previstes perquè les nostres empreses tinguin més facilitats per exportar. I quines són les línies polítiques previstes perquè s'incrementi la presència internacional de les empreses i dels nostres productes, i perquè més empreses puguin prendre l'orientació exportadora que les fa més competitives.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo m'he de remetre, després d'aquesta intervenció que vostè ha fet en aquesta tribuna, al fil que ens porta al Ple del 14 d'abril del 2010 sobre política agrària, en el qual hi ha un compromís d'aquest Parlament... –si em permeten–, hi ha un compromís de país i hi ha un compromís també, com no pot ser d'una altra manera, del Govern en tot el seu conjunt per intentar estimular, per intentar reeixir, per intentar tenir un sector primari, un sector agroalimentari en el seu conjunt el màxim de potent possible per fer front a aquests reptes de la globalització.

Segur que comparteixen amb mi, tots els il·lustres diputats i diputades d'aquesta cambra, que nosaltres... –Catalunya i la nostra indústria, genèricament parlant, però també, i específicament, l'agroalimentària–, nosaltres volem ser al món, i que el nostre mercat és el món. I, si compartim, que estic segur que ho compartim, aquestes afirmacions, nosaltres, basant-nos entre d'altres i també en aquest Ple monogràfic del debat agrari del 14 d'abril del 2010, hem de fer accions, hem de tenir orientacions per fer possible aquesta presència de Catalunya en el món i aquesta presència en el nostre mercat que és el món, com deia fa un moment, no?

Per fer això, què ha fet el Govern? Doncs, intentar ajudar, intentar estimular, intentar incentivar que el nostre sector agroalimentari, des de la producció, passant per la indústria, per la transformació i per la comercialització, pugui ser de productes de qualitat. Si no

tenim productes de qualitat, i en aquests temps que vivim també de passada fer referència al que és la seguretat alimentària i a tot el que és tot aquest món tan complex i tan complicat, doncs, nosaltres no podem ser al món i nosaltres no podem tenir el mercat que representa el món al nostre abast, no?

Per tant, el primer que hem de fer és fer productes, elaborar productes amb qualitat. Aquí tenim tots els instruments que la Unió Europea ens permet: les DOP i IGP, que jo crec que el Govern de la Generalitat s'hi ha abocat, i la ciutadania, i els productors en particular també ho han fet, que han fet possible que això en aquests moments pugui ser així, no?

Però també hem de fer altres coses: hem de passar també per la professionalització, per la mecanització, per la modernització i per intentar que també aquesta necessitat de la producció i de la transformació, de la indústria de la transformació, pugui ser una realitat en el nostre país.

Què més hem fet? Què més hem de fer? Per què més hem de vetllar? Vostè hi ha fet referència de passada quan parlava de l'IRTA, no?, però tot el que és en aquests moments la recerca i la innovació és estratègic per al sector agroalimentari. En la mesura que nosaltres no sapiguem injectar capacitat de recerca i injectar al sector capacitat d'innovació, no farem aquest sector present en els mercats mundials.

Tot això –tot això– on va parar, diguéssim, no? A un primer compromís que li explico per part del Govern: quina és la feina del Govern?, quin és el compromís del Govern? Intentar aconseguir major competitivitat del sector agroalimentari català. Aquest és l'objectiu, aquest és el compromís i aquesta és la feina que està fent el Govern en els últims temps.

També he de dir, per ser justos, no?, que, per exemple, si parlem del que és la balança comercial, doncs, s'ha incrementat des de l'any 1991, que se situava en 34 punts, i estem pràcticament al 80 i escaig per cent, amb un 12 per cent de diferència per arribar a l'equilibri des del punt de vista de la balança comercial. Això és feina de tots: és feina del sector, és feina dels productors, és feina de les indústries, és feina dels governs, és feina de l'Administració; per tant, aquí hi som tots, no? I per tant –vostè també em sembla que ho ha dit– és un sector anticíclic? Òbviament. És un sector que està i que se sent fort? Sí, però no només ha de ser el sector, que es senti fort, sinó que hi ha d' haver, també, aquest acompanyament.

Em permetran que..., i em disculpo si sóc repetitiu, no?, però també, com que és una estratègia i una acció de govern conjunta, ho he de tornar a dir aquí: si he dit en el sector forestal que és imprescindible i necessària la col·laboració públicoprivada, i, hi afegeixo, amb la menor burocràcia possible, en aquest àmbit que parlàvem fa un moment en la interpellació de l'il·lustre senyor diputat Sabaté, doncs, aquí també ho torno a repetir: també en aquest sector, també en aquest aspecte i també en aquest camp és imprescindible la col·laboració públicoprivada sense burocràcia –sense burocràcia. I nosaltres el que hem de fer és incrementar aquest punt de col·laboració.

I, en tercer lloc, nosaltres, aquest Govern, com vostè sap, ha iniciat el que és el pla tractor del sector agroalimentari com a motor de l'economia catalana, òbviament incrementada amb tot el que són les presències actuals en aquest sentit en el que és tot el sector o els diferents subsectors de l'àmbit agroalimentari del nostre país, i hem d'anar treballant per intentar fer que aquest clúster que en aquests moments existeix dins del que és..., en alguns subsectors amb més importància i en alguns altres amb menys, però en qualsevol cas que puguem fer front a aquesta globalització a què feia referència, no?

I en aquest sentit vostè em demanava que jo li faça un resum, molt breu, perquè no tinc temps tampoc, sobre quines accions hem fet en aquest sentit, no? Si considerem que és un sector estratègic, nosaltres hi hem de donar resposta: com nosaltres ajudem des del Govern de la Generalitat a fer possible això, no? Aquí vull recordar, tot sigui de passada, que no només el programa electoral de Convergència i Unió, sinó també el compromís de l'acord d'estabilitat parlamentària signat amb Esquerra Republicana, ens dona un major compromís, si hi cap, davant de la ciutadania, des del punt de vista de la transparència i del compromís públic, per fer que la nostra economia i el nostre sector agroalimentari en particular puguin tenir presència en aquest món globalitzat, com els deia, i en aquesta globalització i en aquesta internacionalització a què vostè i jo fem referència en les intervencions en aquesta tribuna.

I, en aquest sentit, seguint aquest compromís, no només electoral sinó també públic, i l'acord d'estabilitat parlamentària amb Esquerra Republicana, nosaltres hem fet i hem organitzat totes aquelles accions des del punt de vista de possibilitats, des del punt de vista d'oportunitats, des del punt de vista d'obrir portes, des del punt de vista d'intentar incentivar aquesta internacionalització, doncs, a través de diferents fórmules, no?, de tallers, de jornades formatives, de plans d'exportació, de diversificació de mercats, de promoció comercial internacional, de missions inverses, de reunions amb proveïdors, de recepcions d'empreses, de conjunts d'empreses, delegacions d'altres països que han volgut venir al nostre país a conèixer-nos i a intentar, doncs, buscar aquesta internacionalització, no? I, en aquest sentit, tot això s'emmarca dins d'aquest paquet de voluntats, d'accions concretes que des del Govern de la Generalitat s'estan portant a terme.

Vostè ha fet referència que hi havia dos instruments molt directes vinculats al món de la internacionalització i del que és l'exportació. Avui una empresa que no exporta és una empresa morta –és una empresa morta. Per tant, si hi ha un interès d'aquest Govern i d'aquest conseller en particular, és que qualsevol empresa pugui oportunitats per exportar, després dependrà de la seva decisió, com no pot ser d'una altra manera, que ho pugui fer dins del seu àmbit d'empresa, tirar endavant, cap a un camí o cap a un altre, però això és una decisió que no correspon al Govern; la decisió que correspon al Govern i el compromís del Govern és intentar que qualsevol empresa pugui tenir oportunitats per internacionalitzar-se i sobretot per exportar. I estem en aquest camí. No ho hem fet tot, òbviament.

Què ens ajuda? Ens ajuda Prodeca, un instrument que jo crec que se sent eficaç, que és un instrument que està proper a les empreses, proper als autònoms, proper a les cooperatives, proper a tot el sector productor i a tot el sector transformador i a tot el sector industrial, per poder fer possible aquesta exportació, que és un instrument, hi insisteixo, que es posa «a disposició de», però que en tot cas també ha de ser decisió de l'empresa per poder fer-ho possible.

I, després, l'IRTA. Si hi ha una empresa que avui no fa accions de recerca i no fa accions d'innovació, és una empresa que tampoc té futur. Per tant, també en aquest sentit agafem els dos pols de futur del nostre país, de la nostra societat, de la nostra economia d'avui, que són la internacionalització i que és la recerca i la innovació, i els posem a disposició d'aquest sector.

Sincerament, les experiències que hem tingut crec que són molt positives en aquest sentit, i valoren molt aquesta feina d'aproximació i també d'ajudar i de facilitar amb el nostre coneixement en els àmbits que hem parlat, doncs, aquesta feina d'internacionalització.

Què hem de fer i a què ens comprometen el Govern? Fixi's vostè que li he parlat que hi ha un compromís per aconseguir major competitivitat, amb tot el que això comporta. En segon lloc, hi ha d'haver un increment d'aquesta col·laboració publicoprivada. Però després hem de fer una tercera cosa: hem d'elaborar un pla d'internacionalització de la indústria i de les empreses agroalimentàries, del sector alimentari del nostre país. Moltes ho fan, sí; però moltes, també, han de tenir l'oportunitat per poder-ho fer. I, per tant, hi ha un compromís del Govern. I aquí els emplaço, a tots els il·lustres diputats i diputades, que siguem capaços de comprometre'ns amb el sector agroalimentari del nostre país, amb tot el que comporta des del punt de vista de la producció, des del punt de vista de la modernització, des del punt de vista de la seguretat alimentària, des del punt de vista de la qualitat dels *labels*, de les etiquetes de DOP i IGP, i des del punt de vista de la recerca i de la innovació, per fer possible que aquest país pugui disposar d'un instrument útil, eficaç, participat, compartit entre tots plegats, entre tots nosaltres, per poder fer possible que disposem, com deia abans, d'un pla d'internacionalització que acompanyaria aquesta constitució d'aquest clúster, d'aquest pla tractor del sector agroalimentari que estem impulsant, que ja fa temps, des de l'any passat, des del Govern de la Generalitat per fer possible que el nostre país segueixi sent, continuï sent líder en exportacions, líder en el sector, i a més a més que puguem tenir garantida aquesta presència en un mercat complicat, en un mercat global, en un mercat molt competitiu. Però si tenim aquests tres elements de col·laboració intensa entre nosaltres i el sector estic segur que podrem fer possible aquesta capitalitat del sector alimentari del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

No havent-hi rèpliques, suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reiniciem la sessió, senyores diputades i senyors diputats, amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana.

Proposició de Llei

de consultes populars no referendàries i participació ciutadana (debat de totalitat) (tram. 202-00029/10)

Atès que la ponència no ha designat cap diputat o diputada per presentar la iniciativa, passarem a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades pels grups parlamentaris.

En primer lloc, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Els membres del Govern, encara no; diputats i diputades... Bien, es un poco extraño tener que salir a hacer una enmienda a la totalidad de una ley que nadie ha presentado, es complicado. Y todo viene porque se fingió una ponencia conjunta de lo que era la ponencia de una parte del Parlamento contra otra parte del Parlamento; es decir, de una parte de Cataluña que quiere separar a Cataluña del resto de España frente a otra parte de catalanes que queremos seguir siendo españoles y ciudadanos europeos. De esto va este debate, que nadie se equivoque. Escucharán hablar doscientas, trescientas, cuatrocientas veces de democracia. Nada que ver, nada que ver la democracia, señor... —sí, vaya riendo, señor Bosch—, nada que ver la democracia con lo que ustedes aquí defienden hoy.

¿Y por qué no tiene nada que ver la democracia? Hombre, porque hay que ir y remontarse un poco a la historia de lo que ha pasado estos últimos meses para saber de qué venimos a hablar. Algunos ciudadanos que nos vean dirán: «Hombre, ¿esto será una ley de consultas para preguntar sobre los recortes, no, que va a hacer Artur Mas y va a seguir haciendo con Junqueras en educación y sanidad?» No, no es para eso. Ya nos lo dijo el señor Rull en la ponencia, ya lo ha dicho el señor Mas: esto es una consulta para separar a Cataluña del resto de España. Esto es lo que ha dicho el Gobier-

no y el partido que gobierna. Esto es una consulta para separar a Cataluña del resto de España y por tanto de la Unión Europea. Esto es lo que venimos a debatir.

¿Va a preguntar el señor Mas por dónde pasa una infraestructura, si se hace o no el Cuarto Cinturón? No, no lo va a preguntar, hará lo que quiera, pero no lo pregunta. ¿Va a preguntar el señor Mas si queremos la sexta hora en la educación pública o no, o queremos quitarla, como han hecho? No, no va a preguntar sobre ello. ¿Va a preguntar si queremos euros por receta? No, ya lo vieron, lo puso y punto.

Esto no va de democracia, esto es una coartada para separar a Cataluña del resto de España. Fíjense si es así que algunos de los partidos que lo apoyan ya fueron el Once de Septiembre con una pancarta que decía «Catalonia, next state of Europe». Bueno, pues, «next state of Europe» ya lo dice todo. Para ustedes esto es un mero trámite; es decir: «Bueno, habrá que hacer algo, ¿no?, para poder separar a Cataluña del resto de España.» Esta es la verdad.

Ustedes han tenido que retroceder por el tortazo que se pegó Artur Mas en las elecciones, y ahora tienen que volver atrás, vestir otra vez un poco la cosa, decir: «No, que esto es para decidir.» Luego hablaremos de decisiones que pueden tomar los catalanes y las que no les dejan ustedes tomar.

¿Esto es para hablar de si queremos renovar peajes o no a algunas concesionarias de autopista? No, ya lo renueva el señor Pujol, ya lo renovó el tripartito, ya lo renueva el ministro de turno. Ahí no hay decisiones, ahí no hay derechos a decidir, está todo decidido; ustedes lo deciden, ustedes deciden por el resto de catalanes que hay que prorrogar peajes que están pagados y amortizados ya hasta cuarenta veces. Ese es el derecho a decidir que ustedes quieren.

¿Van a permitir ustedes que los padres en Cataluña puedan escoger una educación como la de los presidentes de la Generalitat, es decir en catalán, en castellano y en inglés? No, ya nos lo ha dicho el señor Mas; aquí, identidad para todos y calidad para nuestros hijos..., para los suyos, para los presidentes, quiero decir, no para los demás, ¿no? Esa es la realidad. Ustedes no quieren escuchar hablar ni siquiera de que los padres puedan escoger una educación trilingüe en Cataluña, lo quieren recurrir. Oiga, pues, no lo recurren para sus hijos, bien que lo pagan. Esta es la realidad: no quieren decidir ni que los catalanes decidan.

Hablando de decisiones, ¿quieren ustedes una ley electoral? No; somos la única comunidad autónoma de España sin ley electoral. Vaya, un poco extraño, ¿no? Un parlamento que se llena la boca, algunos grupos, de hablar de democracia y no han hecho la regla número uno de la democracia, que es la ley electoral. ¿Por qué? Hombre, porque a alguno de los que se sientan en estos escaños ya les va bien, porque de algunos de los ciudadanos de Cataluña su voto vale tres veces menos que el de los ciudadanos de otras partes de Cataluña, y eso a los partidos nacionalistas les va muy bien, porque con una ley proporcional, donde todos los votos valieran igual, pues, por ejemplo, Convergència tendría ahora cuarenta y partidos como Ciutadans,

PSC, Iniciativa o el PP tendrían muchos más. Y lo saben ustedes, por eso no legislan. Nueve legislaturas sin ley electoral, para decidir –para decidir–, pero a ustedes ahí no les gusta que decidan los ciudadanos y que valgan sus votos iguales, porque entonces ustedes pierden poder; no para transformar la sociedad sino para controlar a la sociedad.

Por tanto, como ven los ciudadanos, esto no va de democracia, esto es una coartada. Y además es que no es una opinión; es que ya lo han dicho ustedes; es que, miren, ustedes ya nos han confesado el objetivo de esta ley; es que si no lo hubieran hecho, pues, dirían: «Es que ustedes son muy malpensados» –que con ustedes hay que serlo, la verdad–, «son ustedes muy malpensados.» Pero es que ustedes lo dicen en su programa, en el programa ese de gobierno que solo cumplen una parte, la que hace referencia a separar a los catalanes del resto de españoles, ahí lo dicen: «Haremos una ley de consultas para separar a Cataluña del resto de españoles.» Lo dicen en su programa.

Entonces, ¿a qué venimos aquí?, ¿a fingir que ustedes hablan de democracia y de participación? Pero si nunca han hecho participar a nadie, si no tienen ley electoral, si ustedes no quieren que haya listas abiertas y que los ciudadanos escojan, si llevan treinta y tres años... (*Veus de fons.*) Tranquila, que todavía me quedan diez minutos. Yo le escucharé a usted, escúcheme usted a mí también. (*Veus de fons.*) Tranquila, no se ponga nerviosa, que aquí todos tenemos turno de palabra, de momento.

Por tanto, ¿los ciudadanos pueden escoger a sus diputados hoy? No. Le pregunto: ¿los ciudadanos pueden escoger hoy si quieren al señor Mas o al señor Recoder en su partido? No, no pueden, no hay primarias en algunos partidos que vienen a dar lecciones. Entonces de qué derecho a decidir dicen, si no dejan decidir ni a sus militantes. Entonces, aquí, lecciones de democracia de partidos que no quieren que los ciudadanos sean más libres, más críticos y que tengan más poder de decisión, ni una. Y por eso nosotros, precisamente, porque creemos que las leyes que se aprueben en este Parlamento deben respetar las leyes democráticas y el conjunto del ordenamiento, hemos presentado esta enmienda.

Como les decía, en el programa de gobierno ustedes destapan, destapan y desvelan lo que quieren con esta ley, no engañan a nadie; lo van a intentar ahora. Le digo a los ciudadanos que vayan a ver las siguientes intervenciones, van a alucinar, porque esto que va en el programa de gobierno lo van a intentar disfrazar, van a decir que esto es para decidir, para que los ciudadanos participen. Pero, oiga, si insisto, ni ley electoral; es que nueve legislaturas sin ley electoral. ¿Cómo van a vender ustedes que son el adalid de la democracia?

Por otra parte, en esa decisión del programa electoral de Convergència y de Esquerra, y sobre todo del programa de gobierno, ustedes dicen que el Parlamento de Cataluña va a decidir sobre las fronteras españolas; por tanto, algo que es de todos lo van a decidir ustedes.

Miren, no podemos decidir temas de soberanía nacional sin contar con la soberanía nacional, es así de sencillo. No en España, ¿eh?, ni en Francia, ni en Estados

Unidos, ni en Alemania, ni en Austria, ni en ningún país federal del mundo –se lo dije el otro día, ¿lo recuerdan?–; ningún país federal del mundo, sin contar con la voluntad donde reside la soberanía, puede romper, trocear, levantar fronteras entre los soberanos. Y los soberanos de este país son todos los ciudadanos, no los territorios, no una parte de los territorios, son todos los ciudadanos españoles, igual que lo son todos los franceses en Francia o todos los norteamericanos en Estados Unidos.

No les voy a volver a leer la Constitución otra vez. Este, como saben, es el capítulo cuarto del viaje a Ítaca, porque venimos por cuarta vez a hablar de lo mismo, otra vez, otro Pleno hablando del mismo asunto, y ustedes ya se encargan de darle toda la propaganda del mundo.

Por tanto, ¿soberanía nacional? Se debate donde toca y donde reside la soberanía. Y preguntamos: en este país, a diferencia de otros, ¿verdad que los partidos separatistas tienen grupos parlamentarios donde reside la soberanía? Caray, que país opresor tan extraño. ¿Es un poco raro, verdad, este país? Un poquito sí que lo es, la verdad. Es un poquito raro. Porque se sientan señores donde reside la soberanía nacional, dependiendo del conjunto de ciudadanos, para romper la soberanía nacional, pero, como somos demócratas, nos hemos dotado de unas reglas que, hasta partidos que quieren dividir y romper la Constitución, en este país, hemos decidido entre todos que, ustedes, tienen cabida en el sistema democrático. Con un límite: que ustedes respeten las reglas de juego, que no sean tramposos, que los debates los lleven donde toca. Y, por tanto, yo les invito a ustedes a que este proyecto de ley y todo lo que quieran hacer a partir de ahora el señor Duran Lleida, que saben que es un fervoroso defensor del separatismo y de la independencia de Cataluña, lo defienda.

Señor Rull, señor Turull, se lo decía el otro día, el señor Duran, que lleve este debate y que lo lleve donde sí que se puede debatir de esto, que es donde reside la soberanía del conjunto de ciudadanos. No hagan trampas, no se hagan trampas al solitario, no lo traigan aquí. Sería muy fácil, también, pues, por ejemplo, que un alcalde que tuviera mayoría en un pueblo llevara el debate a la alcaldía de si quiere, pues, no sé, que se cumpla, no sé, el pagar IRPF, ¿no?, autonómico. ¿Sería legítimo?, ¿sería democrático? No. ¿Tendría mayoría? Muy bien, pero la mayoría, si no respeta las reglas de juego, es antidemocrático.

Por tanto, no se puede votar todo en cualquier sitio; las reglas de juego democráticas, las formas en democracia son tan importantes como el fondo. Si no hay reglas de juego, no hay democracia. Si ustedes rompen las reglas de juego y no aceptan las reglas de que nos hemos dotado todos, así no se puede convivir. Y ustedes atentan contra la convivencia cada vez que intentan romper las reglas de juego que nos hemos dotado para que nos den libertad, igualdad y unión.

En definitiva, este debate que hoy tenemos aquí, el debate que tuvimos el otro día de lo mismo, en el fondo, no deja de ser el debate histórico que en España se viene produciendo hace dos siglos, un debate entre los

que creemos en un estado liberal, moderno, contemporáneo, donde hay libertad, igualdad y solidaridad entre ciudadanos, y los que creen que este país tiene que ser un conjunto de naciones identitarias, de identidad única y del antiguo régimen. Ese es el debate que hoy está aquí: si ustedes aceptan que España es un país de ciudadanos libres e iguales o si ustedes piensan que España es un conjunto de coronas, territorios, tribus, que se ponen de acuerdo y cuando no les conviene se van. Eso es lo que no es España, eso es lo que no es Estados Unidos, eso es lo que no es Francia, eso no es Alemania. Los estados occidentales democráticos y que proceden de la tradición liberal respetan lógicamente que todos los ciudadanos son iguales. Ustedes no respetan eso; están aún con el antiguo régimen, están aún reivindicando naciones tribales e identitarias.

Señores, a ver si se enteran, primero, que Cataluña no tiene una identidad única, para empezar, como es evidente, y, segundo, aunque tuviera una identidad única, en ningún caso justifica la secesión, la separación o la diferencia de derechos y libertades. Por tanto, ese es el debate que se reproduce en este país hace dos siglos, desde la Constitución de Cádiz, que duró tres años, hasta las revoluciones, las contrarrevoluciones. Hemos sufrido todos, ¿eh?, los que querían y los que no querían ese estado liberal, hemos sufrido todos, o nuestras familias, al fin y al cabo, dictaduras, y, ahora que llegamos a la democracia, ahora que consolidamos una etapa, con todos los peros, con todos los problemas, pero una etapa de paz, de libertad, de prosperidad, de bienestar, ahora vienen ustedes a romper lo que hay que arreglar pero no cargarse.

Vienen ustedes a romper un país que a pesar de las dificultades no necesita gente desleal sino necesita gente que arrime el hombro; que arrime el hombro para levantar, en definitiva, este país de esta crisis económica y política. Y lo que hoy pasa en Cataluña pasa en el resto de España, y lo que hoy pasa en España, además, pasa en muchas partes de Europa; no se equivoque.

Por tanto, nosotros hoy venimos a defender, vamos a hablar claro, a aquellos que sí que creemos en la unión, en la libertad, en la igualdad y en la solidaridad. Y a aquellos que creen que se pueden saltar las reglas del juego, que las identidades están por encima de las libertades, que las reglas democráticas uno las puede romper cuando no le convienen, o que no se pueden..., o que se deben debatir los asuntos allí donde no hay competencias, ese debate que hay hoy es lo que viene a demostrar esta enmienda a la totalidad o la propuesta que nadie ha defendido, por cierto, de ponencia conjunta.

Miren, aquí se hace referencia a veces a otros países. Yo les he hablado de algunos. Hay otros países que soberanamente, fíjense lo que..., soberanamente han decidido quién, cómo, qué vota, sobre qué umbrales de votación, y nunca lo ha decidido un parlamento, en este caso de una región del Reino Unido, o nunca lo ha decidido, como ustedes saben, el Quebec.

¿Y saben lo que significa eso? Que lo que es de todos lo decidimos entre todos y lo que nos importa a todos lo decidimos entre todos. Sí, porque supongo que ustedes, en este debate... Yo leía la soberanía, la decla-

ración de soberanía esta que hicieron ustedes, que está suspendida, y decía, hablaba de la integridad territorial de Cataluña. ¿Qué quieren decir con eso, con la integridad territorial de Cataluña? Que el derecho este que dicen ustedes a decidir no lo podrán ejercer ni comarcas, ni provincias, ni la Vall d'Aran. ¿Que les voy a decir yo a ustedes que son antidemocráticos? No; les digo que ustedes, como mínimo, apliquen las mismas reglas del juego para todos. O van a aceptar ustedes que el Gobierno de España convoque un referéndum con una pregunta clara y nítida y el 70 por ciento en el hipotético caso de que el área metropolitana de Barcelona quisiera seguir siendo española..., ¿qué van a hacer?, ¿imponer ustedes que esa parte del territorio se secesione del resto de España? A ver si me contestan en sus turnos de pregunta. Lo digo porque eso de la integridad territorial, tanto que lo critican ustedes, es lo mismo que ustedes querrían si fueran una nación separada.

¿Cuáles son las soluciones que ofrece este Gobierno a la situación económica? Ninguna. ¿Debate sobre el paro monográfico aquí? Ahí está, parado en la Junta de Portavoces; Ciudadans lo ha propuesto, junto con el PSC, y ustedes lo han boqueado dos veces. Eso no importa, qué más da, solo hay 910.000 parados en Cataluña y los que vendrán. Qué más da, ¿verdad? Es un debate absurdo; es el primer problema de los catalanes, pero este debate, ¿para qué lo vamos a traer al Parlamento? Eso es lo que ustedes piensan.

Y yo les digo: «¿Cuáles son las propuestas de este Gobierno en este debate?» Hay dos vías, dos planes. El plan A, que es convocar una consulta fuera de las leyes democráticas, como dijo el señor Mas, sí o sí, es decir porque me da la gana básicamente, es decir fuera de las leyes, si no me gustan las leyes me las salto, básicamente, a discreción que diría, esa vía; utilizar las tarjetas sanitarias de los ciudadanos de Cataluña, cosa que ya veremos y ya impugnaremos en su momento si a ustedes se les ocurre plantear el uso de los datos sanitarios para hacer referéndums para separar a Cataluña del resto de España. Y la otra vía que es cuando eso acabe, como ustedes saben, y lo saben perfectamente, recurrido ante el Constitucional, porque no tienen competencias para preguntar sobre eso..., ustedes, la otra vía, que proponía el señor Rull en una de sus entrevistas, y el señor Junqueras, que no está presente, decían: «Bueno, también nos queda la vía de unas elecciones plebiscitarias», que digo yo «en fraude de ley», que en vez de ser elecciones autonómicas sean una vía para hacer una declaración kosovar; es decir, una declaración de independencia unilateral.

Pues, miren, ni la consulta ilegal con datos de la salud de los ciudadanos, ni Kosovo y los Balcanes: ninguna de esas dos vías representa ni prosperidad, ni estabilidad ni convivencia; que ustedes van a romper la convivencia en Cataluña como sigan por este camino –la van a romper–, y lo van a conseguir, finalmente: que los ciudadanos se enfrenten por temas políticos, cosa que no había pasado en treinta y tantos años, y lo van a conseguir. Y todo eso, ¿para qué? Para que ustedes puedan tener, dicen, un estado propio.

Miren, estado propio ya tenemos. Todos los españoles tenemos un estado, que hay que arreglar...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...que si no funciona –acabo, presidenta–, entre otras cosas, es por gobiernos como el suyo: que no presenta presupuestos, que se salta los déficits o que también ampara la corrupción. Pero este país vale la pena y hay que arreglarlo, no romperlo.

Ustedes vienen a traer esto hoy aquí. Ya sabemos de dónde vienen los niños, ya sabemos quiénes son los Reyes Magos, ya sabemos cómo acabó Bambi. Por tanto, a nosotros no nos van a tener de útiles. Yo no sé si otros van a participar en todo esto y luego, a última hora, dirán que se han dado cuenta de que esto es para hacer un referéndum independentista. Yo no sé si el señor Navarro se habrá enterado, como se ha enterado toda España, de que esto es para separar a Cataluña del resto de España; yo espero que sí. Hoy el PSC está del lado, junto con Iniciativa, de aquellos que quieren separar a Cataluña del resto de España. Espero que de aquí...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...a que se apruebe esta ley –acabo, presidenta–, espero que se enteren de qué va la película, porque la película ya está escrita –lo decía el señor Rull, lo ha dicho el señor Junqueras, lo ha dicho el señor Mas. Y luego no nos vengán con que «no nos habíamos enterado». Más vale que se enteren, porque al final serán útiles, pero útiles no a sus votantes, sino a los separatistas que quieren dividir a la sociedad catalana del resto de España y del resto de Europa.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre, senyora presidenta.

(La presidenta dona la paraula al senyor Santi Rodríguez i Serra.)

No, la qüestió d'ordre és que estem davant d'una proposició de llei..., que teòricament havia d'haver començat el debat de totalitat amb la presentació per part dels grups que signen aquesta proposició de llei.

Atès que això no ha estat així, ens agradaria saber si hi haurà torn en contra de les esmenes a la totalitat o no hi haurà torn en contra, i quan s'ha informat del canvi en el debat en aquest punt de l'ordre del dia.

La presidenta

No hi ha cap canvi en el debat, senyor Rodríguez, és una decisió que prenen els grups; i no hi ha una decisió en la qual un dels grups proposants vulgui fer el debat inicial. I, per tant, comencem amb les esmenes a la totalitat; no hi haurà vot en contra i hi haurà posicionament de la resta de grups, que són els grups que ho han proposat. I així va quedar. Recordi vostè que en projectes de llei, a vegades el Govern hi renuncia. O en proposicions de llei es renuncia. Doncs, aquest és un cas.

Per tant, li toca ara a vostè defensar l'esmena a la totalitat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquests debats sobre aquest tipus de proposicions de llei acostumem a començar-los amb certa perplexitat; avui, amb relació a l'ordenació del debat.

De totes maneres, suposo que és una continuïtat, aquesta sorpresa, també per la sorpresa de com va transcórrer la ponència conjunta que va elaborar aquesta proposició de llei; ponència conjunta que van instar dos grups parlamentaris a constituir que, quan encara no ens havíem assegut a les cadires de la ponència conjunta, volien donar ja per resolta presentant una proposició de llei. Suposo que això il·lustra perfectament quin va ser el tarannà d'aquella ponència conjunta, i també il·lustra perfectament quin és el tarannà d'aquesta proposició de llei. I, per tant, això reafirma el fet que el nostre grup parlamentari hagi presentat una esmena a la totalitat, que és la que defensaré a continuació.

Jo volia començar la intervenció amb relació a aquesta proposició de llei tot recordant als il·lustres diputats i diputades que en aquests moments a Catalunya tenim 900.000 catalans que estan aturats –900.000 catalans que estan aturats. I fem un repàs de l'acció de govern i de l'acció del Parlament i, des de la nova legislatura, veiem una declaració de sobirania, veiem un consell per a la transició nacional, veiem una resolució sobre el dret a decidir, veiem la creació d'una comissió sobre el dret a decidir, veiem l'absència de la principal eina que tenen els governs per intentar afrontar aquesta situació que pateixen els ciutadans, que són els pressupostos de la Generalitat de Catalunya...

I, per una altra banda, veiem o, com a mínim, reitem allò que des del Partit Popular hem intentat des de l'inici d'aquesta legislatura: la celebració d'un ple monogràfic sobre la crisi i les seves conseqüències i com intentar sortir-ne; propostes de reactivació econòmica; revisió del model de finançament; debat sobre la crisi; comissió de seguiment de la reactivació econòmica o sobre la crisi... Iniciatives, totes elles, per cert, avortades –llàstima que no hi sigui el president de la Generalitat– pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. I dic «llàstima que no hi sigui el president» perquè el president ens convidava, aquest dematí, a parlar de la crisi i a aportar propostes sobre la reactivació econòmica. No, si ja ho intentem! El problema és que ni Convergència

i Unió ni Esquerra Republicana ens deixen que en el Parlament puguem parlar d'allò que nosaltres creiem que està afectant més severament els ciutadans.

Convergència i Unió i Esquerra Republicana, precisament, que són els que lideren avui aquesta Proposició de llei de consultes no referendàries, encara que no hagin volgut fer la presentació de la proposició. Sí, ja sé que el Partit Socialista..., després m'hi referiré. Tinc un apartat exclusiu per al Partit Socialista; no pateixin, no? Però els qui lideren aquesta proposició de llei són Convergència i Unió i Esquerra Republicana. En tot cas, el Partit Socialista s'hi afegeix; no sé si amb encert o no, però s'hi afegeix.

Permetin-me una breu referència al marc jurídic. Dic «una breu referència», perquè avui aquest debat és estrictament polític. Tots els debats són polítics, no?, però jo crec que una breu referència jurídica sí que és necessària. L'article 29 de l'Estatut fa referència al dret dels ciutadans a participar en els afers públics, o l'article 122 concreta la participació en tota mena de consultes populars, a excepció dels referèndums, que expressa el mateix Estatut la seva reserva constitucional a l'autorització de l'Estat.

I del marc jurídic se n'extreuen tres elements que val la pena posar al damunt la taula. Primer, hi han múltiples modalitats de consultes populars: hi han enquestes, hi han audiències públiques, hi han fòrums... Segon, hi ha una diferència entre consultes mitjançant vot: poden ser referèndums o poden ser no referendàries. I tercer, la competència exclusiva de la Generalitat ho és «en l'àmbit de llurs competències», i així ho diu, textualment i literalment, l'article 122 de l'Estatut.

Per tant, quin és l'autèntic objectiu que persegueixen Convergència i Unió i Esquerra Republicana en aquesta proposició de llei? Fer un referèndum sobre la independència de Catalunya. I com que aquest és l'objectiu, per això hem presentat, des del Grup Parlamentari Popular, una esmena a la totalitat.

I vegem quines circumstàncies es donen en aquesta proposició de llei. Doncs mirin, s'amaga sota el títol de «participació ciutadana» –afegit *in extremis* per satisfer el Grup Socialista– una sola forma de participació, que és la consulta mitjançant votació; una. Dos: amaguen sota el títol de «consultes no referendàries» unes consultes que pretenen ser referendàries. I tres: el que no podran fer serà eludir la limitació de la matèria de la consulta, que són les competències de la Generalitat de Catalunya.

Per tant –i matiso aquí una afirmació, també, que ha fet el president de la Generalitat aquest dematí–: no és que el Parlament de Catalunya no pugui aprovar una llei de consultes –que pot fer-ho, d'acord amb el marc jurídic que tenim–, sinó que és el Govern el que no pot usar en aquesta llei..., és convocar consultes sobre aspectes que no són competència de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la diferència. No és que el Parlament no pugui elaborar una llei de consultes, sinó que el Govern no pot convocar una consulta sobre aspectes que escapin a les seves conseqüències.

I el senyor Mas deia aquest dematí que al Partit Popular ens agradaria o volfem un parlament de fireta:

res més lluny de la realitat. El que passa és que tenim un govern que, en mans d'Esquerra Republicana, és un govern de fireta.

Per exemple, amb aquesta llei podran preguntar si volen que Catalunya sigui un estat independent d'Europa? Doncs, miri, no, perquè la hipotètica independència de Catalunya no és competència de la Generalitat. Però, en tot cas, seria Europa qui decidirà si vol una Catalunya independent o no. Vaja, que no poden fer allò que a Brussel·les en diuen «preguntes intel·lectualment deshonestes». Se'n recorden?: «Preguntes intel·lectualment deshonestes.» No ho podran fer. No ho poden fer.

Els poso un altre exemple. Doncs, miri, per exemple, no podran preguntar als catalans si volen que l'exèrcit d'una hipotètica república catalana sigui el francès subcontractat. Ah que fa gràcia, això? Ponència política del principal partit d'aquest Parlament. Dic «principal», no «majoritari», perquè el principal grup d'aquest Parlament és aquell que a la vegada està en el Govern i a l'oposició. I d'aquests només n'hi ha un.

Aquesta és una proposició de llei que no té per objecte escoltar els ciutadans. Aquesta és una proposició de llei que té per objecte separar els catalans i separar Catalunya d'Espanya i d'Europa. Aquesta no és una proposició de llei que tingui per objecte ni la participació ciutadana ni enfortir la democràcia. Per cert, tant que s'omplen la boca alguns de democràcia, recordin –i de tant en tant no estaria de més que ho esmentessin– que democràcia sense dret no és més que populisme autàrquic –i m'estalvio posar-li algun altre adjectiu més il·lustratiu; però, si volen, algun dia ho podrem fer.

Per tant, aquesta proposició de llei es planteja com una eina al servei d'un objectiu partidista: l'objectiu separatista de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. I aquí ens permetran apellar al Partit Socialista –la senyora Capdevila es posava nerviosa, abans. Ho veu?, tinc reservades al Partit Socialista unes quantes frases perquè considerem que és important–, que fins a aquest moment i respecte a aquest tema estant tenint un paper, diguem-ne, d'ingenuïtat. (*Remor de veus.*) No s'espantin. D'ingenuïtat –d'ingenuïtat. Adonin-se; de veritat, adonin-se vostès que els estan utilitzant. Però no els estan utilitzant per al dret a decidir, els estan utilitzant a favor de la independència. Vostès ho saben. Si inclús quan van a les reunions surten sorpresos perquè diuen: «Oh, és que al Govern el dret a decidir tant els fa, el que volen és la independència.» Sí! Si és que ja fa temps que els ho estem dient! És que és així! Per tant, actuïn en conseqüència d'acord amb allò que vostès detecten. Vostès mateixos detecten que és la voluntat del Govern. Intentin escapar d'aquest lligam. No contribueixin –no contribueixin–, senyor Lucena, a posar el llumí en mans del piròman.

Finalment, els anunciem que el nostre grup –perquè creiem que aquesta esmena a la totalitat no tindrà el suport majoritari de la cambra, tot i que no perdem l'esperança– participarà de la ponència que sorgeixi d'aquest debat. I ho farem en positiu. Ho farem en positiu perquè les consultes es limitin a l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya o dels ajuntaments, perquè s'articulin els mecanismes de participació

que preveu l'Estatut i que no són només les consultes no referendàries per mitjà de vot; també ho són les enquestes, també ho són les audiències, també ho són els fòrums. I tenim organismes i tenim institucions de la Generalitat de Catalunya –diguin-ne vostès, si volen, «estructures d'estat», o no– que elaboren enquestes, que assessoren –centres d'estudis d'opinió–, que podrien col·laborar en la vigilància de les consultes populars no referendàries de tot aquest tipus. A la ponència conjunta vam presentar un paper –jo no sé si algú dels membres se'l va acabar llegint– en què dèiem: «Escollim, aprofitem l'estructura del Centre d'Estudis d'Opinió per evitar crear un organisme que vigili les consultes d'una forma *ad hoc*.» I creem més estructures, no; aprofitem les estructures que tenim, aprofitem els organismes que tenim. No sé si algú, algun membre de la ponència es va arribar a llegir aquell paper, però tornarem a insistir en la mateixa matèria.

Però també farem que no es pugui utilitzar –i en aquest sentit presentarem esmenes, perquè no es pugui utilitzar– aquesta llei en frau per tal de convocar referèndums d'amagatotis. En definitiva, que el que farem i pel que vetllarem serà perquè aquesta llei compleixi allò que diu precisament l'Estatut d'autonomia. I ja també, que hàgim de ser nosaltres els que hàgim de defensar amb aquest èmfasi l'Estatut d'autonomia..., doncs, miri, com que nosaltres som respectuosos amb la legalitat perquè creiem que la democràcia no és tal sense el respecte a la legalitat, aquest és el propòsit que ens hem fixat en relació amb aquest projecte de llei. I, per tant, creiem que no ha de ser una eina que estigui al servei de la independència.

Senyores i senyors diputats, avui, durant la sessió del matí, s'ha dit en diverses ocasions, i jo em veig en la necessitat en representació del nostre grup d'afirmar categòricament: l'enemic no és Espanya, l'enemic és la crisi, l'enemic és l'atur. A què esperem a lluitar contra l'enemic? Els ciutadans de Catalunya, els més de 900.000 ciutadans de Catalunya que estan a l'atur estan esperant que ens movem en aquest sentit. I fa deu mesos que tenim un govern que no es mou en aquest sentit, es mou en un sentit molt diferent.

Em permetran, doncs, que acabi la meua intervenció defensant aquesta esmena a la totalitat que hem presentat, ja no per no deixar el llumí en mans del piròman, sinó per evitar que la caixa de llumins caigui en mans del piròman incendiari.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta, membres de la Mesa... Diputats, diputades, en resposta als dos grups parlamentaris que han presentat l'esmena a la totalitat en aquest projecte de llei, els he de dir o els demanaria que abandonin la por

i s'apunten al progrés. Els arguments que vostès estan aportant aquí són arguments de por, arguments d'enemic, arguments d'involució democràtica. Tots els grups parlamentaris que han proposat i han consensuat aquest text com a punt de partida de la ponència de la Llei de consultes van apostar per un aprofundiment en un concepte que ens ha portat a tots i totes aquí, que és el concepte de democràcia.

El concepte de democràcia com a forma d'articulació del poder sobre la convivència i sobre la societat no és antic, és relativament recent en la història de la humanitat. I ha estat com a conseqüència de molta feina des de l'àmbit de les humanitats, des de l'àmbit de la política, des dels diversos parlaments de tot el món que s'ha anat aprofundint amb dinàmiques, amb mecàniques, amb processos d'aprofundiment en aquesta paraula tan viva que és la que ens porta aquí, que és la paraula «democràcia». I no podem comprendre l'àmbit de l'horitzó de la paraula «democràcia» si no estem convençuts que la humanitat està abocada de forma obligada a una idea que a tots ens uneix, que és la idea de progrés.

Amb aquesta llei aquest Parlament vol donar l'oportunitat a la ciutadania de Catalunya de fer un exercici més del principi de sobirania popular, que és el principi inspirador de la democràcia. És un principi teòric incontestable a partir del qual prové la idea de sobirania representativa. És a dir, tots els que som aquí avui no hi seríem si no partíssim de la idea de sobirania popular.

És evident i és bastant notori que el que enfronta els posicionaments polítics dels grups que han presentat l'esmena a la totalitat i els punts de partida dels grups que han proposat de forma unitària aquesta ponència és una línia vermella sobre el que representa el concepte de límit de la legalitat respecte de l'aprofundiment democràtic. I els vull donar aquest espai per al seu propi argument i els vull contestar aquest argument.

Tots els processos d'independència que s'han produït per la via democràtica, i sortosament aquesta és ara la via de processos d'independència majoritària en tots els espais democràtics, ho han estat per haver superat aquest debat, aquesta col·lisió entre llei i justícia, entre llei i democràcia.

Avui nosaltres amb aquesta llei no fem cap superació de l'àmbit del principi de legalitat, tot el contrari, ens refermem en l'article 122 de l'Estatut d'autonomia, que el que proposa és un desplegament del dret a la participació ciutadana del poble de Catalunya, no sols respecte a la qüestió de la independència, sinó respecte a multitud de qüestions que, com vostès també comparteixen, preocupen actualment la ciutadania.

Senyor Rodríguez, jo no sé si vostè s'ha llegit el text que finalment va quedar aprovat a la ponència que vam treballar conjuntament tots els grups, però és que resulta que l'article 1 d'aquesta llei, que vostès han esmenat a la totalitat, recull el que vostè avui aquí exigeix, i justament per una proposta del Partit Socialista. Diu: «L'objecte d'aquesta llei és regular l'establiment del règim jurídic, les modalitats, el procediment, l'acompliment i la convocatòria dels mecanismes de participació democràtica, d'audiència, de diàleg i de con-

sultes populars no referendàries respecte d'actuacions polítiques de transcendència especial en l'àmbit competencial de la Generalitat mitjançant votació, fòrums de participació, debats públics i qualsevol altre instrument de consulta popular no referendària a la ciutadania.» Mirin, amb tots els respectes, abans de dir que fem o que incloem mecanismes de participació, llegeixi la llei que vostè esmena a la totalitat.

És evident que ens presumeix mala fe. El problema d'aquesta valoració política que vostès fan, i els retornen aquesta presumpció, és quina fe democràtica vostès estan demostrant fent una oposició maximalista a un instrument que pretén encabir una consulta per la independència si les altres vies no prosperen, però a més a més facilitar a la ciutadania de Catalunya dels diversos municipis i a través d'iniciatives populars les consultes sobre competències que li són pròpies al Govern de la Generalitat de Catalunya. Són consultes que, pel Consell d'Europa, ha estat denunciat l'Estat espanyol, per dir que és l'Estat que menys consulta la ciutadania. Són lleis que estan vigents a Flandes, als lands alemanys –que fins i tot poden consultar la seva pròpia redistribució territorial–, són vigents a països com França, com Itàlia; llei de consultes de la Toscana... Hi han lleis de consultes a tot arreu del territori europeu, perquè és un dels reptes que l'europèisme ha comportat, aquesta radicalitat democràtica, aquest aprofundiment democràtic.

Jo els pregunto: vostès creuen que la ciutadania és intel·ligent? Vostès creuen que la ciutadania no vol votar? Vostès creuen que la ciutadania és manipulable? Jo els faig aquestes preguntes. Vostè creu, algú de vostès que s'oposa a aquesta llei creu que consultar és imposar? Vostès creuen que aquest Parlament travat i aquesta ponència travada amb aquesta àmplia majoria parlamentària no compten amb aquest principi democràtic que legitima el progrés democràtic a partir d'eines jurídiques com aquesta?

Vostès desautoritzen que l'horitzó per part d'algunes forces polítiques d'aquest Parlament, que el nostre horitzó sigui l'aspiració a un estat propi. Tenen tota la legitimitat ideològica i, a més a més, la representació democràtica per fer-ho. Però, si us plau, no barrejin qüestions i no desautoritzin la capacitat de tots els grups que han signat aquesta ponència en donar-li virtualitat al concepte de participació ciutadana en aquests temps on la democràcia més que mai no és un joc. No hi han regles de joc, perquè la democràcia no és un joc. La democràcia és una professió de fe, la democràcia és una convicció ferma.

Fins i tot juristes d'extraordinari prestigi a nivell estatal, com ho són el senyor Rubio Llorente o el catedràtic de dret constitucional Francesc de Carreras i el senyor Ruiz Soroa s'han pronunciat en el fet que si la independència d'una minoria territorialitzada és una aspiració, no es poden posar obstacles formals que aquesta sigui esbrinada; textualment: «Hay que averiguar la existencia, amplitud y solidez de esta supuesta voluntad popular.»

Aquesta opció, evidentment feta des d'una certa alçada de mires jurídiques, és la que ha acompanyat aques-

ta ponència. I aquesta visió integradora, amb la idea al voltant del dret a decidir, del dret a votar, de l'exercici del dret a participació ciutadana en l'àmbit del progrés i de la democràcia és el que ha portat a aquesta ponència a ampliar al màxim el consens perquè poguéssim signar la majoria de grups que signen la ponència com a punt de partida aquesta eina de participació democràtica, que també és una eina de sobirania popular.

La consciència democràtica és immaterial, parteix de cadascú de nosaltres i és evident que també la té un poble. Aquesta consciència democràtica es vol pronunciar. I nosaltres ho hem d'impedir? Els actes es produeixen perquè l'impuls de la democràcia ho permet, i les normes i els actes jurídics provenen d'aquest impuls de la democràcia. Sense impuls no avancem. Sense lleis no es pot contribuir a conformar un aprofundiment progressiu de la democràcia.

I sense aquesta llei que nosaltres defensem –i, per tant, ens oposem a les seves esmenes a la totalitat– el poble de Catalunya no podrà ser considerat com a subjecte actiu d'aquest exercici de sobirania popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, presidenta. Senyors i senyora consellera, vicepresidenta, senyors i senyores diputats, podem fer una bona llei, podem fer una bona llei de consultes i participació ciutadana, una llei que complementi la regulació que es fa dels referèndums en la llei orgànica d'àmbit estatal i en la llei de consultes populars per via de referèndum catalana, la 4/2010; podem fer una llei que desenvolupi les previsions estatutàries de l'article 122 de l'Estatut d'autonomia, en relació amb l'article 29, com recordava l'intervinent en nom del Partit Popular, i, per tant, una llei –aquesta és la intenció del nostre grup i hi estem absolutament entestats– que desenvolupi instruments per copsar l'opinió de la ciutadania i per consultar també per via de votació sobre diferents aspectes, evidentment sempre dins de l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya o dels ens locals que decideixin fer-ne ús. Una llei per a la participació ciutadana, per tant. Podem posar en mans de la ciutadania una eina potent per participar, un element que, amb modèstia, evidentment, i juntament amb molts d'altres, pot ser un element per a l'aprofundiment democràtic, per a la millora de la qualitat de la nostra democràcia, sense oblidar, òbviament, perquè a vegades parlem de democràcia només des d'una perspectiva formal, que el contingut material de la democràcia és també important, que la qüestió de la igualtat, de la justícia social és fonamental en democràcia. I això ho explicava molt millor que jo mateix un polític francès del XIX que es deia Léon Gambetta, que deia que allò que caracteritza més essencialment la democràcia no és el fet de reconèixer iguals sinó el fet de crear-los. Per tant, la qüestió de la justícia social és, evidentment, central.

Alguns ens qualifiquen, als socialistes, de «tontos útils». Avui ha estat a punt de fer-ho el portaveu de Ciutadans, el president del grup; ha estat a punt, no ho ha fet. Però alguns ens han qualificat de «tontos útils» per defensar que podem fer una bona llei de consultes no referendàries i de participació ciutadana; altres, amb un xic més de moderació, d'educació, però amb igual condescendència i displicència ens qualifiquen d'«íngenus», ens titllen d'«íngenus», i encara altres, potser no ho diuen, però ho deuen pensar. Doncs, bé, ni una cosa, ni l'altra, ni la tercera, en absolut.

El problema és que no hem començat amb bon peu aquesta llei, no hem començat amb bon peu. I el debat d'avui n'és una bona mostra. Entre uns i altres, acabaran per fer que aquesta llei neixi morta. Els ho dic així de clar. Perquè n'hem fet, n'estan fent vostès una arma llancívola, en el que ja no és un debat públic sinó que és un pur atrinxerament. Perquè n'han fet, n'estan fent purament un element en l'estratègia de confrontació i de xoc de legitimitats que des d'una banda i de l'altra d'aquest hemicicle critiquen però que des d'una banda i de l'altra practiquen amb intensitat, perquè creuen que n'obtenen un rèdit electoral, i probablement sigui així, però no porta el país enlloc i evidentment no ajuda que aquesta llei pugui ser en mans de la ciutadania l'eina que podria ser.

També hem començat amb mal peu per l'obsessió de convertir aquesta llei en un pla B; en un pla B que ja els avancem que no sortirà bé, no sortirà bé en absolut. I, a vegades, als socialistes, quan diem aquestes coses, ens agafa un cert complex de Cassandra, condemnada a veure el futur, a explicar-lo i que no li fessin massa cas. Però és així, els ho diem. Aquesta llei, si volen forçar-la a fer allò que manifestament no pot fer, acabarà amb una de les tres sortides que els anuncio. Una és que, si no són prou hàbils els integrants de la majoria parlamentària, la llei acabarà impugnada. L'altra és que el decret de convocatòria d'una consulta sobre la independència de Catalunya feta a través d'aquesta llei acabarà impugnat, el decret de convocatòria. L'altra és que facin una consulta tan absolutament inintel·ligible i deshonest des del punt de vista intel·lectual que sigui causa de general frustració, inclús entre els partidaris de la independència, i, evidentment, sigui un frau democràtic.

És també una llei que comença amb mal peu per la pressió generada sobre la mateixa llei, per les expectatives aixecades al voltant d'una llei amb la qual volen forçar, com he dit, a fer manifestament allò que no podrà fer. I el problema és que el subterfugi, per dir-ne d'alguna manera, el subterfugi que pretén la majoria parlamentària és poc subtil, és molt poc subtil, i més, evidentment, si s'anuncia quin és el propòsit, eh?, però és molt poc subtil.

Malgrat tot, hem de dir que les esmenes a la totalitat que han presentat els grups de Ciutadans i del Partit Popular, ens semblen fruit d'una precaució excessiva. (*Remor de veus.*) Sí, sí, d'una precaució excessiva, d'un excés de zel, eh?, d'un excés potser d'escepticisme respecte als usos que es poden pretendre donar a aquesta llei per part de l'actual Govern de la Generalitat.

Nosaltres insistim en una cosa que els ha comentat la diputada Calvet just abans que jo prenguéss la paraula, que és que l'article 1 del text actual, del text que estan esmenant, remarca que l'àmbit competencial és l'àmbit competencial de la Generalitat, i, per tant, compleix perfectament amb les previsions estatutàries de l'article 122 de l'Estatut d'autonomia.

Però insistim també que podem –podem– disposar d'una bona eina al servei de la ciutadania. Ara que estan tan de moda les metàfores marineres i ferroviàries, deixin-me, encara que no m'agradi especialment argumentar amb metàfores, que jo m'hi sumi, a aquesta moda de les metàfores. Si l'Estatut d'autonomia de Catalunya, evidentment dins de l'àmbit competencial que forma junt amb la Constitució, ens permet fer un bon martell, un martell que serveixi a la ciutadania per treballar a aquest país, no pretenguem que aquest martell pot serrar –no pretenguem que aquest martell pot serrar. D'entrada, no serrarem; ningú aconseguirà serrar amb un martell. A més, farem malbé l'eina, i probablement, diguem-ne, ni tan sols podrem disposar-ne, en el futur. Per tant, no ens fem això –no ens fem això. Fem una bona llei.

La nostra opció, respecte al debat general que han estat tenint els qui m'han antecedit, la nostra opció, evidentment, és una altra, és la del federalisme, per solucionar l'encaix territorial de Catalunya i de la resta de l'Estat, però, també, sobretot, el federalisme com a palanca per a la regeneració democràtica que molta gent està demanant aquí i arreu de l'Estat, per tornar a posar la qüestió de la igualtat i de la justícia social al centre de la preocupació dels poders públics.

Jo els faig un triple prec, als grups parlamentaris presents aquí. En primer lloc, que siguem capaços de resoldre la situació política que viu Catalunya i el conjunt de l'Estat de l'única manera que és raonable solucionar-la, que és en base al principi democràtic, la qual cosa exigeix, entre moltes altres coses, que tots els actors cridats a participar de qualsevol procés que s'endegui en reconeguin d'entrada la legitimitat i la licitud. I amb això em refereixo també al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, o almenys a un amplíssima majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. O, si no, ens haurem tirat un tret al peu, haurem fet un molt mal favor al poble de Catalunya, perquè estarem amenaçant greument la cohesió social i la unitat civil del poble de Catalunya.

En segon lloc, que fem una llei de consultes populars no referendàries i de participació ciutadana amb absoluta normalitat, com la que podria fer qualsevol altre parlament que tingui competències, diguem-ne..., un parlament d'una autonomia que tingui competències en matèria de participació ciutadana.

I, en tercer lloc, el prec amb què voldria acabar és que en aquest moment d'intens debat polític que es viu a Catalunya, amb un cert atrinxerament, com he dit abans, tots tinguem present allò que comentava Rosa Luxemburg quan deia que la llibertat és sempre i necessàriament la llibertat del qui pensa diferent.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, el nostre grup parlamentari té intenció de parlar d'aquesta proposició de llei, del seu contingut i també del que n'esperem. Per nosaltres aquesta és una llei de qualitat democràtica; és una llei per avançar en la participació de la ciutadania, i, de fet, fins i tot vam proposar la possibilitat de canviar-li el nom i que en lloc de ser una llei «de consultes» fos una llei «de participació democràtica». Segurament agafo l'expressió del senyor Pedret, ara, que deia que comença amb mal peu, certament, la llei, quan n'hi ha alguns que pretenen utilitzar-la exclusivament per a un sol cas, i legislar només per a un sol cas, sempre és una mala pràctica legislativa, però n'hi ha que, darrere de la llei, que és una llei de participació i de qualitat democràtica, només hi veuen males intencions, i aquesta també és una mala pràctica.

Deixin que aquí els digui al Grup Popular i al Grup de Ciutadans que em sobta la seva esmena a la totalitat. Aquest text que avui debatem és exactament el mateix que es va debatre fa dos anys. Té tres canvis: que en lloc de les persones de divuit anys, poden votar o ser consultades a partir dels setze; que no existeix el veto del president o l'alcalde, que, en tot cas, també és una millora, em fa l'efecte, a les consultes ciutadanes, i, el tercer element, que s'afegeixen, a més a més de les consultes per via de votació, els diàlegs, els fòrums i els altres espais de participació. Aleshores el seu grup parlamentari, ni el Partit Popular ni Ciutadans, va presentar una esmena a la totalitat; aleshores era una llei de participació democràtica, i ara, dos anys després, el mateix text, amb aquestes tres esmenes, és demagògia i és una llei per la independència. Home, no sé qui és el demagògic, senyor Rivera, sincerament. És exactament el mateix text. Fa dos anys vostès no van presentar esmena a la totalitat, ara s'acaba el món i la democràcia si aprovem aquest text. Crec que a qui se li veu el llautó, senyor Rivera, és a vostè.

Dit això, dèiem que nosaltres tenim ganes de parlar que aquest és projecte de llei d'enfortiment de la democràcia, i a més a més ho és també d'un dels temes que tenim molt abandonats en aquesta pràctica no legislativa, de fet, en aquest Parlament. Aquest, certament, és un període de rècords: portem cinc mesos, ho deia, ho recordàvem aquest matí, cinc mesos de govern, cinc cimeres, cap pressupost, cap llei aprovada presentada pel Govern, tampoc cap llei presentada ni aprovada ni impulsada pel Govern, en els trenta mesos acumulats que Convergència i Unió governa, que desenvolupi l'Estatut. Aquesta serà la primera si finalment s'acaba aprovant. I no només llei, sinó tampoc cap de les mesures de desplegament estatutari o d'aprofundiment de l'autogovern que el mateix Govern pot impulsar: ni hem nomenat les comissions mixtes de traspassos, ni un sol traspass iniciat, res que pugui..., o d'allò que depèn exclusivament de la part catalana.

Dèiem que per nosaltres és important fer èmfasi que aquest és un instrument, és una llei de participació ciutadana. Al nostre entendre, ens cal una llei així, bàsicament per tres motius. Una, perquè la nostra és una democràcia encara de baixa intensitat participativa, de baixa intensitat democràtica, de baixa qualitat, si m'ho permeten, en matèria democràtica. Tenim la sensació que alguns han construït i ja els va bé un sistema institucional en què ja està bé que la ciutadania es consulti cada quatre anys i la resta sigui un xec en blanc. I al voltant està bé construir-hi una fina capa d'opacitat perquè no se sàpiga què es decideix, qui ho decideix i quan i en interès de qui. I en això no hi estem d'acord. I lleis com aquestes o espais de participació i de consulta vénen a esmenar aquesta sensació de democràcia només cada quatre anys. A més a més, una democràcia electoral que segurament ens ha donat ja massa senyals d'alarma que la gent n'està sincerament farta i amb manca de confiança que només sigui aquest el procés de consulta a la ciutadania.

Deia a més a més que tenim una ciutadania més formada que mai; una ciutadania amb més capacitat d'elaborar propostes, de conèixer, d'entendre, d'elaborar i elevar iniciatives, i, per tant, amb més capacitat, també, d'intervenir i de decidir. I d'això es tracta, que aprofitem també el capital i el potencial de la ciutadania per prendre millors decisions.

Deia, a més a més, que es tracta –segona opció o segona de les raons per fer una llei de participació– de la necessitat de redistribuir poder. Aquí hi ha gent que se li fan lleis a mida! Vostès mateixos van passejar el senyor Adelson dient-li que no s'amoinés, que ja modificaríem el que calgués per tal d'atraure les seves inversions. El mateix ens deia –ens hi referíem avui– el conseller Santi Vila, dient que, si cal portar el Barcelona World, ja reparcellarem el que calgui i ja modificarem la legislació que calgui per atraure inversions. Hi ha gent que se li fan esmenes, articles i lleis a mida. Aquesta és una llei per a la resta, per a aquells que no poden agafar el telèfon i demanar que se'ls canviïn articles, que han de fer tot un procés democràtic, han de fer tot un procés de recollida de signatures, d'accés a la participació reglada i regulada, però que és més transparent, és més democràtic i també permet al final que la gent hi incideixi. Per tant, també de redistribució de poder.

I és una llei –ens ho creiem de debò– de millora de decisions. Perquè avui, amb la complexitat de la nostra societat, amb la dificultat de prendre decisions en la nostra societat, és veritat que podem aprofitar el que la gent, no només qui està a les institucions o a l'Administració, sinó també la ciutadania, sap i coneix sobre les decisions a prendre, i per tant d'aprofitar el coneixement que existeix a la societat.

Per tant, en definitiva, és també una llei per millorar la nostra manera de decidir i prendre millors decisions. Creiem que val la pena impulsar aquesta llei de qualitat democràtica i de fer-ho per impulsar, per tant, la democràcia directa i deliberativa; per impulsar el que deia, que no sigui només una democràcia d'un vot cada quatre anys; per impulsar mesures i instruments que no són només el de la consulta via urna sinó tam-

bé altres espais en què la gent pot deliberar i aprendre i comprendre les decisions que es prenen, les decisions públiques que els afecten.

Deia, a més a més, que ha de ser un mecanisme per donar també més potestat, més capacitat de decidir a la ciutadania. Nosaltres estem satisfets d'haver proposat i que s'hagi acceptat per part de la majoria dels grups que sigui a partir dels setze anys que es pot ser consultat, i per tant que no sigui només l'edat electoral la franja que permet que la gent participi en aquest tipus de processos de participació. I estem segurs, a més a més, que haurem de parlar, i molt, de quina és la participació d'aquells catalans que viuen a l'estranger en aquest tipus de consultes, o, per exemple, d'aquells catalans que viuen entre nosaltres i no tenen tots els drets polítics que la llei electoral atorga, per exemple d'aquests ciutadans que fa menys anys que han arribat, de ciutadans immigrants, que també al nostre entendre han de poder participar en aquests espais de participació i consulta.

I sí, creiem que aquesta és una llei de consultes per poder decidir-ho tot i per poder parlar de tot. És veritat que està marcada per les limitacions competencials, ho diu des de la primera lletra a l'última, no cal fer referència o amenaçar de nou amb l'Estatut o la Constitució o les limitacions jurídiques, però és evident també que aquesta ha de poder ser una llei que ens permeti consultar i preguntar sobre tot.

Miri, tant de bo –i m'adreço de nou al Grup Popular i al Grup de Ciutadans–, tant de bo no ens calgués aquesta llei per fer una consulta sobre la relació de Catalunya amb Espanya; tant de bo poguéssim pactar un referèndum entre Catalunya, entre el Parlament català..., entre el Govern català i el Govern espanyol; tant de bo fos tan senzill i tan democràtic com seure i plantejar una qüestió així i fer-ho com ho han fet en altres estats; i, per tant, que no calgués parlar ni de plans B ni d'altres escenaris. Però, si en un moment donat se n'ha de parlar i s'ha de preguntar, aquesta sí que pot ser també una llei, un instrument per consultar sobre allò que sí que interessa a la gent. I també en tota aquella llista que deia el senyor Rivera, també és evident que aquest ha de ser un instrument per parlar –o, com a mínim, el nostre grup parlamentari així s'ho planteja– d'allò que afecta les polítiques públiques: per exemple, del *fracking*; o per parlar de la sisena hora; o perquè la gent pugui consultar sobre quins equipaments, quines infraestructures o què està passant al costat de casa seva.

Hem intentat impulsar una iniciativa així, una consulta a l'Ajuntament de Barcelona sobre el Port Vell, i miri com ens ha sortit. Potser lleis així ens ajuden que hi hagi ajuntaments més sensibles, en aquest cas el de Barcelona, que els veïns puguin dir la seva en els equipaments i en el disseny de la seva ciutat, i no que es legisli de nou per altres.

Deia, i acabo, que per a nosaltres aquesta és una llei important de participació ciutadana; i ens sap greu que es pugui malmetre per les filies i fòbies d'uns, o per la intencionalitat d'uns i altres de veure-hi més o menys del que en realitat la llei diu. Ens sembla que és imprescindible que aprofundim en la participació

de la ciutadania, però també és veritat que hi juga molt la qualitat democràtica, i que no cal esperar a tenir una llei de consultes per escoltar la gent; i potser en això el Govern hi podria fer algun esforç més del que està fent. Cada setmana tenim ciutadans que volen incidir en les decisions públiques, i amb consultes o sense se'ls escolta ben poc.

I, finalment, ens sembla que aquesta no pot ser una llei «bolet», no pot ser l'únic instrument de participació que, en els moments en què estem, es legisli des d'aquest Parlament. Si no ve acompanyat d'un aprofundiment de la ILP, d'una llei electoral, si no ve acompanyat d'altres mesures que facin a la gent recuperar la confiança en les seves institucions i la credibilitat en el fet que poden decidir no només sobre els seus representants sinó sobre allò que es decideix al voltant de les seves vides, fem una mala feina en aquest Parlament i en aquesta democràcia i, per tant, apellarem que aquest sigui un petit instrument però, com a mínim, un en la direcció d'una certa regeneració democràtica, que tanta falta ens fa.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Hi ha una crisi profunda de legitimitat de les institucions enmig d'una crisi econòmica, d'una crisi política devastadora al sud d'Europa que està fent més palès que mai que la immensa majoria de decisions que es prenen des dels governs i que es prenen des dels mercats són o van en contra de la majoria social dels seus habitants. Aquesta és una constatació, és una sensació àmpliament estesa enmig de la ciutadania, per part de la ciutadania, per part de la societat, que aquesta llei pretén esmenar, ni que sigui poquet..., esmenar-la donant un mecanisme al nostre parer políticament potent, com és la consulta directa a l'opinió via vot de la societat.

Volem que tiri endavant aquesta llei, aquesta Llei de consultes populars, perquè entenem que és part dels nostres objectius treure poder a les institucions i als mercats i donar-lo a la ciutadania, donar-lo a la societat; treure poder en el sentit de poder de decisió, sense consultar les institucions i els mercats, i donar-lo a la societat, perquè pensem que això està en la base de la democràcia i perquè pensem, a més a més, que massa coses s'han legislat, massa coses s'han decidit i massa espai s'ha deixat al mercat perquè decidís, perquè prenguéssim decisions en contra de les majories socials sobre les quals governen i de les quals viuen.

Volem, però, també deixar palès, i amb això agraïm també les intervencions dels dos grups proposants de les esmenes a la totalitat..., les agraïm perquè ens recorden un dia i un altre –i un altre, i un altre–..., perquè, bàsicament, el que fan és expressar la veu del dret espanyol, diguéssim, de la situació inamovible de l'Estat espanyol, d'allò que no es pot canviar, d'allò que sempre serà igual, d'aquell mur infranquejable de lleis

que no ens permetran evolucionar ni cap a una banda ni cap a l'altra... Els agraïm les seves intervencions perquè ens fan..., anul·len qualsevol velleïtat autonomista en aquest Parlament, anul·len qualsevol opinió raonable i racional de respecte a la majoria popular d'aquest país que pretengui preservar-se, que pretengui quedar-se a les vies autonomistes, i ens deixen molt clar quin és el mur infranquejable que posa l'Estat espanyol davant nostre. I amb aquest mur infranquejable també em vull referir a aquests dos grups parlamentaris que s'oposen a aquesta Llei de consultes perquè creuen –i amb tot el sentit del món– que serà utilitzada per convocar una consulta per la independència.

Que no pateixin, que els tribunals espanyols no els deixaran sols: no permetran que el Parlament de Catalunya tiri per on vol el Parlament de Catalunya. Si, de fet, ho recorden cada dia: no els abandonaran; és a dir, els tribunals espanyols s'imposaran, s'imposaran sobre aquest Parlament, anul·laran les decisions que prengui, anul·laran qualsevol proposta d'aquest Parlament que vagi encaminada a preguntar a la seva ciutadania si vol constituir-se en un estat lliure o no. Per tant, assegurat aquest no i aquest tallafocs a la via, aquest pla B que vostès diuen que hi ha sobre aquesta Llei de consultes populars, no entenem llavors la negativa taxativa a promoure una llei de consultes populars.

Nosaltres és obvi que volem preguntar a la nostra ciutadania sobre la independència, és obvi que reclamem la consulta des de fa temps, però també és obvi –i per això donem, principalment, suport a aquesta llei, i després permeti'm que m'expliqui– que per què no per altres raons: volem votar sobre urbanisme i volem votar sobre macroprojectes, volem votar sobre les prioritats del Govern, volem votar sobre la revocació de càrrecs, volem votar contra decisions que prengui el Govern i que tinguin una oposició majoritària, contra augments de taxes o contra altres projectes que no comptin amb el debat social i polític suficient per prosperar amb el recolzament de la majoria social.

Això ho volem fer, i ho volem fer igual que ho fan molts altres països del nostre entorn. Ens fixem –òbviament, sempre agafant els millors exemples, que per a nosaltres són, en aquest cas, la democràcia directa i de consultes a la ciutadania–..., ens agafem als exemples de Suïssa, que té fins i tot tres modalitats de consultes: el referèndum obligatori, el referèndum opcional i la iniciativa popular constitucional, que pot ser reclamada a partir de cent mil signatures. Ens agafem, fins i tot, a alguns –alguns, uns pocs: vint-i-quatre– estats, la meitat dels Estats Units d'Amèrica, que també tenen reconegudes les capacitats de convocar referèndums a petició de la ciutadania i revocar lleis que els seus governs han impulsat perquè no compten amb el suficient suport.

Volem també fixar-nos en el que la majoria de lands i la majoria de municipis alemanys han legislat també en els seus dominis, en els seus territoris, que permet a la ciutadania expressar-se també en consultes populars i revocar també lleis que siguin impopulars. Volem fixar-nos també en Itàlia, que després de Suïssa és el següent país amb més consultes i amb més mecanismes de radicalitat democràtica, i que fins i tot va tombar, a

través d'un referèndum popular, la privatització de l'aigua que impulsava el Govern italià, i on van participar el 60 per cent del cens: 26 milions en aquest referèndum –26 milions de votants.

I ho volem sincerament, volem que això pugui tirar endavant; dins de l'autonomia i en el futur estat lliure de Catalunya. I pensem que, igual com aquesta llei i com totes les altres que pugui aprovar aquest Parlament, Espanya sempre dirà que no, l'Estat espanyol sempre dirà que no quan intentem utilitzar aquesta llei per convocar una consulta, que és obvi que després de les darreres eleccions va quedar demostrat que és la major reivindicació democràtica que hi ha a la nostra societat, i que, per tant, hauria de ser una prioritat de qualsevol llei de consultes que s'aprovés en aquest Parlament, però que seria tombada. Per això, no pateixin: els tribunals espanyols no els deixaran sols; a nosaltres sí, però a vostès els asseguraran que no es pugui celebrar aquesta consulta.

Per tant, no creiem cegament que aquest sigui el mecanisme per convocar el referèndum; serà una possibilitat més, una via més, oberta. Però que sí que volem que es pugui convocar el referèndum, que Catalunya tingui mecanismes de radicalitat democràtica, de consulta directa via vot per escoltar la seva ciutadania i per deixar-la decidir.

Res més. A nosaltres només, i amb referència al mur infranquejable que suposa l'Estat espanyol i, per tant, i, en conseqüència, a la necessitat de desobeir-lo, de trencar-lo que tenim els catalans i les catalanes i que té aquest Parlament, si no vol distanciar-se encara més de la seva societat, si no vol formar part del problema –que no és el que vol ara mateix–, en comptes de formar part de la solució per donar sortida a la major reivindicació democràtica que després de les eleccions del 25 de novembre té aquest Parlament com a mandat democràtic, ens ressonen sempre, i cada vegada que escoltem Ciutadans i el Partit Popular, els mateixos versos, la mateixa poesia, les mateixes paraules que fa un segle van ser escrites pel poeta llibertari Joan Salvat-Papasseit, i que amb tota la raó deia: «Ampla és Castella, el seu ressò un gemec, / té la sordesa de massa escoltar-se. / La veu dels ibers és ronca d'ofec / i ella no els sent: només vol rebolcar-se.»

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, parlem, en aquesta Proposició de llei, de democràcia; parlem de participació; parlem, en definitiva, de llibertat. Permetin-me que estructurï aquesta intervenció en tres blocs diferents: un primer explicant –perquè ha suscitat alguns interrogants– per què no hi ha hagut una intervenció al principi de la substanciació d'aquesta proposició de llei dels ponents d'aquesta iniciativa; el segon és expli-

car el contingut d'aquesta llei, i el tercer, en la mesura que aquest ha sigut l'element que ha centrat les intervencions dels dos grups que han presentat esmena a la totalitat, reflexionar plegats a l'entorn del dret a decidir –del dret a decidir.

Primer element. La intervenció de qualsevol dels ponents presentant aquesta iniciativa hauria estat molt simple, molt senzilla, de dir: «Nosaltres presentem un text que ha de servir com a punt de partida per tal de veure si podem desplegar la previsió de l'article 122 de l'Estatut de Catalunya, que és aquell que confereix a la Generalitat de Catalunya les competències exclusives en matèria de participació.» No cal fer una intervenció més llarga, en la mesura que aquest mateix text –i s'hi referia la diputada Dolors Camats– va ser substanciat també en un debat a la totalitat a l'anterior legislatura, hi va haver una intervenció de la vicepresidenta del Govern explicant quines eren les bases. De modificacions n'hi han hagut ben bé poques, però la idea que els volem traslladar és que la ponència conjunta va fer bé la seva feina, que és dotar aquest Ple d'aquesta cambra d'un text susceptible de ser treballat. El que preteníem era bàsicament això.

Ja els avanço que el nostre grup parlamentari en presentarà moltes, d'esmenes a aquest text; i la nostra previsió és fer un debat asserenat, un debat que ens permeti aconseguir el mateix objectiu que hem aconseguit a la ponència conjunta, que és que aquesta iniciativa al darrere tingui una gran majoria de diputats i diputades que estiguin d'acord en aquells tres principis que els deia al principi: democràcia, participació, llibertat.

Segon element de la nostra intervenció, quin és l'objectiu d'aquesta iniciativa?, que és millorar la nostra democràcia; dotar-nos d'un sistema de consultes populars amb garanties per tal de canalitzar la participació ciutadana. Volem articular nous instruments, no només les consultes sinó altres instruments que ja se sumen als existents, i en tenim un de molt preferent, que és el que contempla la llei de l'any 2010, que és la Llei de consultes referendàries. Aquesta serà una llei que quan torni al Ple tindrà molts més articles dels que té en aquests moments, bàsicament perquè en el tràmit de ponència conjunta hi vam incorporar algunes de les reflexions, algunes de les propostes que ens feien, per exemple, el Grup Popular, per exemple, el Grup Socialista, en el sentit de no només contemplar les consultes populars per via de votació, sinó també incorporar-hi tots aquells altres instruments que preveu, hi insisteixo, l'article 122 de l'Estatut: els fòrums de consulta, les audiències ciutadanes, els panells ciutadans, els jurats ciutadans, entre d'altres formes participatives que nosaltres decidim d'incorporar.

Volem, per mitjà d'aquesta llei, incrementar la qualitat democràtica, la implementació de la participació directa dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en la presa de decisions que afecten els seus legítims interessos, individuals i col·lectius; una llei que ens ha d'ajudar a fer molt més properes les administracions d'aquest país, no només la institució de referència, la Generalitat de Catalunya, sinó d'una manera molt específica i molt concreta també el món local.

I, a partir d'aquí, la reflexió que ens fem, vista la intervenció, diguem-ne, molt contundent dels dos grups, del Grup Popular i del Grup de Ciutadans, la reflexió que ens fem és: a qui li fa por la democràcia?, a qui li fa por la llibertat? A nosaltres, la democràcia, la llibertat, no ens fan por en absolut.

El debat que hi ha hagut sobre el dret a decidir..., segons vostès, ni tan sols tenen el dret a poder ser escoltats. Aprenguin d'altres països amb una tradició democràtica molt més antiga que la de l'Estat espanyol. Aprenguin del que, per exemple, va dir el tribunal superior canadenc. Els ho recordo: «La Constitució canadenc no preveu explícitament que cap territori, que cap província exerceixi el seu dret a decidir, però per sobre de la Constitució hi ha quelcom més important, que és el principi democràtic, i si hi ha una majoria clarament acreditada d'un territori en el sentit de separar-se'n, el Govern Federal té l'obligació moral de negociar.» Aprenguin del que diu Canadà, aprenguin d'aquell procés.

O aprenguin del procés britànic. El senyor David Cameron, primer ministre britànic, conservador –escoltín, ser conservador no vol dir tenir recels a la democràcia, no vol dir això–, el senyor David Cameron, preguntat sobre el procés d'Escòcia, deia diverses coses, però n'hi havia dues especialment interessants. La primera: «Si hi ha una majoria acreditada en el Parlament d'Edimburg de diputats i diputades escocesos que volen ser escoltats, que volen expressar la seva voluntat de formar o no formar part del Regne Unit, jo tinc l'obligació democràtica i moral d'escoltar-los.» Primera reflexió.

Segona, i m'adreço molt directament a aquests dos grups parlamentaris. Deia David Cameron: «Perquè no vull ningú, el Govern britànic conservador» –em sembla que parlava en nom del conjunt dels comuns de Westminster– «no volem ningú al Regne Unit contra la seva voluntat, i l'única manera d'acreditar-ho és escoltar-los.»

El que estem plantejant és això. I no ho plantejem de manera prioritària amb aquesta llei, no s'equivoquin; la Constitució espanyola articula mecanismes suficients per tal que, si hi ha la voluntat política d'exercir la democràcia, de voler escoltar, es pugui escoltar el poble de Catalunya. I aquí tenim dos grups polítics que ens diuen: «No, rotundament diem no, no volem escoltar el poble de Catalunya, ens és irrellevant allò que pugui decidir aquest poble», entre d'altres perquè sugereixen –i això és extraordinàriament greu– que aquest poble no existeix com a subjecte democràtic. Això és l'extraordinàriament greu.

Tenim una llei, la llei de l'any 2010, que és una llei que ens permetria fer una consulta en aquests termes, en els termes de decidir que el poble de Catalunya pogués decidir lliurement el seu futur. Caldria, evidentment, l'autorització de l'Estat espanyol, del Govern de l'Estat. Hi estarien d'acord amb això? Hi estarien d'acord; aquest és un mecanisme molt clar.

La senyora Dolors Camats també feia referència al senyor Rubio Llorente. Rubio Llorente va ser vicepresident del Tribunal Constitucional espanyol, president

del Consell d'Estat, i ell planteja diverses vies. N'hi una que és fer una llei orgànica específica per tal de transferir a la Generalitat la competència per poder ser escoltat, per poder fer un referèndum de base consultiva, perquè tots els referèndums tenen aquesta base consultiva; el referèndum de la Constitució europea no era un referèndum vinculant, però evidentment té una força política transcendent.

Acreditem que hi ha aquesta voluntat o no? Hi insisteixo, per què tenen tanta por que el poble de Catalunya s'expressi? És que tenen por que els seus plantejaments no surtin victoriosos?

Els explico una anècdota personal. A Terrassa, la meua ciutat, explicant aquest procés en un barri, al barri de Sant Pere Nord de Terrassa. Va intervenir un senyor, des del públic, en acabar la conferència, i va dir: «No nos dio miedo la dictadura, ¿nos va a dar miedo la democracia? En este proceso» –em deia, deia ell– «yo votaré que no, pero yo quiero votar» –jo vull decidir, deia.

Escoltin, vostès poden dir legítimament i lliurement que no, deixi'ns als que pensen que sí que puguem expressar lliurement la nostra posició de com volem que sigui el futur d'aquest país. Mirarem de fer la consulta, el referèndum, a través dels mecanismes prioritaris que hi ha articulats, però aquest Parlament articularà el sistema legal adequat perquè Catalunya, el poble de Catalunya, pugui decidir.

Acabo, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, citant Voltaire, que deia: «Discrepo de les idees que vostè defensa, però estaria disposat a barallar-me perquè vostè les pogués defensar.»

Tant de bo aquest principi radicalment democràtic fos el que ens pugui inspirar. En qualsevol cas, un instrument de radicalitat democràtica que ens ha de permetre opinar sobre moltes qüestions del dia a dia de la ciutadania de Catalunya, però també aquest i d'altres instruments ens haurien de poder decidir de permetre que aquest poble decidís lliurement, democràticament, pacíficament el seu futur col·lectiu com a nació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments. Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta, per diverses al·lusions.

La presidenta

Té trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí. Primer, la senyora Camats deia que què ha canviat en Ciutadans des de fa dos anys fins ara. El que ha

canviat és el programa de govern, senyora Camats. Li lleigeixo de l'annex 1 el punt 2, «aprovar una llei de consultes», i el punt 6, «convocar una consulta perquè Catalunya esdevingui un estat propi». Li sona? Sap què ha canviat Iniciativa o els passa igual que al PSC? El que ha canviat és que aquest Govern vol fer una consulta només, com vostè sap, per parlar d'això; de retallades, de sisena hora, com vostè sap, i desenganyis, no preguntaran re, preguntaran pel que diu el programa de govern.

I, per altra banda, ho dic perquè algú ho ha dit, deien que «els de Ciutadans teniu excés de zel per pensar...» –deia el diputat del PSC–, «teniu un excés de zel de pensar que aquest referèndum és per separar Catalunya de la resta d'Espanya». Deia el senyor Bosch en el seu Twitter fa molt poc....

La presidenta

Senyor...

Albert Rivera Díaz

...sí; acabo, presidenta– «Ciutadans coincideixen a dir, i PP, que l'objectiu de la Llei de consultes és fer un referèndum independentista»; diu irònicament: «Quina perspicàcia! Impressionant.»

Té vostè raó, senyor Bosch. Els que no se n'han adonat són els socialistes i els d'Iniciativa. *(Remor de veus.)* Per tant, no s'han llegit el programa de govern. I el senyor Bosch vol fer un referèndum per separar Catalunya de la resta d'Espanya i nosaltres no volem separar Catalunya de la resta d'Espanya.

(Aplaudiments. Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Sap què passa, senyor Rivera? Que tinc la sospita que vostè la llei ni se l'ha llegida. Tinc la tremenda sospita que li és igual el que digui aquest text i el de fa dos anys i el que poguéssim presentar aquesta ponència o qualsevol altra ponència. Vostè té el discurs fet sigui quin sigui el text, sigui quin sigui el tema i sigui quin sigui el moment de parlar-ne. Vostè només té un sol tema i només té un sol discurs, i li sentim a dir aquí cada vegada.

La presidenta

Passem a la votació... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Bé, senyora presidenta, no? *(Pausa.)* Al·lusions, per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Una primera, molt breu, per agrair al Grup de Ciutadans que a través de les xarxes socials repliquin fragments de la meva intervenció, però els agrairia que citessin quin és l'autor de les intervencions –primera.

La segona, dir-li al senyor Pedret que suposo que després..., jo no li replicaré, però suposo que després d'haver sentit la intervenció del senyor Rull s'han adonat que porten un llliri a la mà.

I la tercera, dir-li al senyor Rull: si us plau, no faci cas de les cites del senyor Oriol Junqueras, perquè qui va dir el que vostè diu no va ser Voltaire; és una cita apòcrifa.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments. Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Senyora presidenta, per al·lusions...

La presidenta

El mateix: trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Efectivament. A veure, excés de zel. Excés de zel, efectivament, excés de zel, perquè una cosa és que facin un judici d'intencions sobre el que el Govern pot voler fer amb una llei de consultes populars no referendàries; l'altra és el que la llei en aquest punt del tràmit parlamentari efectivament diu, i el que diu està perfectament dins dels marges que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I no anem amb el llliri a la mà, en absolut. Jo crec que, si haguessin escoltat la nostra intervenció, potser haurien entès el que estem dient a un i a un altre costat de l'hemicicle, que és que fem la Llei de consultes no referendàries, que la fem per aprofundir en la democràcia i que deixem estar aquest instrument per a allò que serveix i no pretenguem fer-li fer allò que no pot fer.

(Josep Rull i Andreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rull. *(Veus de fons.)* Sí, el mateix, senyor Rull: trenta segons.

Josep Rull i Andreu

Sí; gràcies, senyora presidenta. També per al·lusions. *(Pausa.)* No sé si és apòcrif o no, però n'hi ha una altra que diu: «La ignorància és atrevida.» Ho deixaria en aquests termes.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació... *(Oriol Junqueras i Vies demana per parlar.)* Senyor Junqueras? *(Remor de veus.)* Senyor Junqueras..., senyor Junqueras, per què demana la paraula?

Oriol Junqueras i Vies

Per contradiccions d'un diputat.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Junqueras i Vies

Sí, molt breument –molt breument. Aprofito per recordar que no és apòcrifa; és una cita que apareix en una biografia feta sobre Voltaire en la qual, en el preàmbul, l'autora de la biografia diu: «Per sintetitzar el pensament de Voltaire, podríem dir que...» *(Remor de veus.)* Mireu si és fàcil, no és apòcrifa... *(Persisteix la remor de veus.)* Ara no sé per què us enfadeu, però en tot cas és així.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació... Passem a la votació.

Votem conjuntament les dues esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 28 vots a favor i 104 en contra.

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00006/09, 284-00009/09, 284-00011/09, 284-00012/09, 284-00013/09, 284-00014/09, 284-00015/09 i 284-00021/09)

Passem ara als punts següents, que són les diferents designacions que s'han proposat.

Atès que del punt cinquè al dotzè es refereixen als procediments per elegir membres dels consells socials de les universitats, els proposo que agrupem els esmenats punts de l'ordre del dia, si no hi ha cap inconvenient. Del punt cinquè al dotzè. *(Pausa.)* D'acord.

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a les esmentades designacions.

Atès que la relació de candidats i candidates ha estat publicada en el dossier del Ple que tenen vostès a mans, els prego que s'eximeixi la seva lectura i que es diguin els seus noms un cop s'hagi fet la votació.

Els proposo si les votacions les podem fer per assentiment. *(Pausa.)*

No havent-hi cap objecció, queden designats com a membres representants del Parlament al Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya, la senyora Maria Garcia i Colomer i el senyor Lluís Ginjaume i Torra; al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, el senyor Miquel Asensio i Quiñero; al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, el senyor Tirso Gracia Serrano; al Consell Social de la Universitat de Barcelona, el senyor Ricardo Rodrigo i Amar; al Consell Social de la Universitat de Lleida, el senyor Óscar Useda Márquez; al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, el senyor Carles Mundó Blanch; al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, el senyor Joaquim Via Rovira, i al Consell Social de la Universitat de Girona, el senyor Agustí Codina i Negre.

Procediment

per a elegir un vocal o una vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00001/10)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un vocal o una vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

La candidata proposada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és la senyora Pilar García Fuertes.

Els proposo si la votació també la podem fer per assentiment. *(Pausa.)*

No havent-hi cap objecció, ni cap oposició, queda designada la candidata esmentada com a membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

Procediment

per a elegir tretze membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 284-00002/10)

Passem al punt catorzè: procediment per a elegir tretze membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya.

Prego al secretari tercer, il·lustre senyor Josep Rull, que doni lectura dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari tercer

Gràcies, senyora presidenta. «Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Josep Altayó i Morral.

»Propostes de candidats presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sergi Sol i Bros, Santiago Ramentol i Massana.

»Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari Socialista: Salvador Coromina Romagosa, Jordi García Soler.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans: Daniel Tercero García.

»Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: José Antonio Gilabert Delgado, Pere Calviño Carmona.

»Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Jordi Bosch i Sala, Sílvia Cánoves i García, Imma Mis i Cabeza, Àlex Mañé i Magrí, Josep Maria Tarruell i Llurba.»

La presidenta

D'acord amb els articles 154.4 i 90.3 del Reglament, els proposo si la designació la podem fer per assentiment. *(Pausa.)*

Queden designats, doncs, els candidats esmentats com a membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya.

Procediment

per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00003/10)

Passem al punt quinzè de l'ordre del dia. És el procediment per a elegir el vicepresident o vicepresidenta de la Junta de Museus de Catalunya.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és el senyor Jordi Llavina Murgadas.

Es pot fer la votació per assentiment? *(Pausa.)*

No havent-hi cap... *(Veus de fons.)* Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Sí, de la Junta de Museus. Volem votació separada, si us plau. *(Veus de fons.)* No, votació -votació. D'acord.

La presidenta

Que serà electrònica i secreta. I, per tant, demano als serveis de la cambra que ho preparin i que recordin que hi hauran tres votacions, i que, per tant, la totalitat dels vots s'ha de veure només en la meva pantalla.

La primera votació és de tots els presents; la segona, dels que tenen delegat el seu vot, i, la tercera, de la tercera diputada que té delegat el seu vot.

Doncs, comença la votació.

Passem a la votació del senyor Fernández i la primera del senyor Millo; només dues persones han de votar.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, 3 en contra i 13 abstencions.

Procediment

per a elegir set vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00004/10)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir els set vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

Prego al secretari quart, il·lustre senyor David Compagnon, que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari quart

Moltes gràcies, presidenta. «Proposta de candidatura presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Montserrat Escutia i Acedo.

»Proposta de candidat presentat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Ramon Sentmartí Castañé.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans: Baltasar de Casanova Habsburg.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari Socialista: Joan Gené Albesa.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Mixt, CUP: Gerard Batalla i Tàsies.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: Tomàs Castells Fresquet.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Pere Parera Cartró.»

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, es pot fer per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queden designats els candidats esmentats anteriorment com a vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

Procediment

per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació (tram. 284-00005/10)

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació.

Prego al secretari primer, il·lustre senyor Miquel Iceta, que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari primer

«A proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Àngels Cobo Puig.

»Proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Francesc Iglesias i Riumalló.

»Proposta del Grup Parlamentari Socialista, Josep Estalella i Melich.

»Proposta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: Albert Fernández Saltiveri.

»I a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Joaquim Sabaté i Camps.»

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, també els pregunto si podem fer aquesta votació per assentiment.

(Veus de fons.) Senyor Cañas, no? *(Pausa.)*

Doncs, llavors demano als serveis de la cambra que ho tinguin tot a punt per fer la votació electrònica i secreta.

Primera votació de tots els membres presents.

Comença la votació.

Senyor Fernández i senyor Millo? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat designats per 118 vots a favor, 1 en contra i 12 abstencions.

Procediment

per a elegir set membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00006/10)

Passem al punt divuitè de l'ordre del dia, que és el procediment per a elegir set membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic.

Prego al secretari segon, il·lustre senyor Pere Calbó, que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari segon

Gràcies, senyora presidenta. «Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Andreu Mayayo i Artal.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: Enric Pujol Casademont.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari Socialista: José Luis Martín Ramos.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Mixt: Agustí Barrera i Puigví.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: Eduardo Escartín Sánchez.

»I, finalment, proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: Josep Maria Solé i Sabaté.»

La presidenta

Passem a la votació... S'ha de fer per votació electrònica i secreta. Prego als serveis de la cambra que ho tinguin a punt.

Passem a la votació de les persones designades.

Comença la votació.

Senyor Millo i senyor Fernández? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat designats per 122 vots a favor i 9 abstencions.

Passem... *(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)*
Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Amb això s'acaben les votacions de designacions, i volíem fer un comentari que no sabíem quan fer-lo, perquè com que han anat passant les votacions una re-re l'altra sense debat: primer, que ens interessaria saber o voldríem saber, però, en tot cas, ho podem fer en privat, perquè no hi ha hagut designació per part de Ciutadans en el Memorial Democràtic? Per curiositat, eh?, sincerament; vull dir, per decisió pròpia, m'imagino, que és totalment legítima, però per saber-ho. *(Veus de fons.)*

Després, entenent tot el mecanisme que porta l'elecció i la designació dels diferents candidats, ens hem anat abstenint en totes les votacions, abstenint, vaja, assentint, votant per assentiment o com es digui, perquè entenem que va per majories. Allà on no es voten els consells, doncs, hi ha un representant per a cada o menys, depèn de si en són cinc, o en són set hi entra el nostre grup o no. En tot cas, hi ha un d'aquests consells, que és el de Ràdiotelevisió Espanyola, on hi ha tretze seients, on nosaltres no hi som per una qüestió proporcional, perquè entenem que en aquest consell d'administració es vota i nosaltres per tenir tres diputats o el 3 per cent dels vots, diguéssim, no hi entrem.

Però llavors se'ns genera un dubte, que, òbviament, és legítim que cadascú hi posi qui cregui pertinent, però si és un òrgan de control polític per garantir la pluralitat, la nostra no hi serà garantida, i si, en canvi, és un òrgan d'assessorament per assessorar o per decidir sobre els continguts, home, doncs, no ens sembla gaire correcte que hi hagi partits que designin els seus caps de premsa per a aquest consell. Vull dir, o una cosa..., i per tant, hi hauríem de ser nosaltres per garantir la pluralitat, i més gent hi hauria de ser i altres persones i d'altres àmbits. I, si és per assessorar, home, que hi ha-

gi els caps de premsa polititza i partiditza molt la informació que contingui, diguéssim, o que doni aquest consell.

La presidenta

D'acord. Passem... Senyor Rivera, si vol donar resposta al que ha preguntat el senyor Arrufat, del Grup Mixt?

Albert Rivera Díaz

Sí, no tant per al senyor Arrufat, sinó simplement per explicar-ho a la ciutadania. Els grups tenim la capacitat de nomenar persones que estiguin en un consell assessor o tenim la capacitat de no nomenar-les.

El grup de la CUP té la capacitat de fer escarnis a la porta o a casa d'altres partits polítics o de no fer-ho, i, per tant..., o de condemnar les víctimes del terrorisme o d'anar als actes de les víctimes del terrorisme. Cadascú es defineix amb els seus actes. Nosaltres no hem designat en aquest cas perquè nosaltres som coherents i pensem que aquest organisme, com molts altres que hem defensat, en un moment de retallades com el que estem, doncs, haurien de ser, com a mínim, suprimitos com a altres llocs, i d'altres, ho suposo, doncs, que no participen dels actes contra..., en aquest cas, a favor de les víctimes del terrorisme.

La presidenta

Senyor Rivera, jo crec que no tenia res a veure una part de la seva resposta amb el que ha preguntat el Grup Mixt.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

Jordi Turull i Negre

Sí, no, en tot cas, per contestar el senyor Arrufat que, tal com es va explicar a la Junta de Portaveus, en funció de com s'havia fet a les darreres legislatures, es va mirar, doncs... –aplicant o el que corresponia a la Llei d'Hondt o majors restes en proporció als diferents grups parlamentaris–, es va mirar que hi hagués un gran acord entre els grups parlamentaris; semblava que tothom hi estava d'acord.

Sí que ens trobem que hi ha alguna disfunció en alguna legislació que s'havia fet pensant en els grups parlamentaris que hi havien quan es va fer la llei, per tant, diu «cinc representants, en nom del Parlament de Catalunya», i ara hi han més grups parlamentaris, i per tant sí que va quedar palès a la Junta de Portaveus que aquestes lleis que preveuen un nombre diferent que no pot ser que tots hi siguin representats, que es miri d'adequar-ho quan sigui perquè tots els grups parlamentaris, si era la intenció que tots en tinguessin, hi poguessin ser, i en aquest cas es va triar de major a menor fins que s'acabaven; si n'hi havien cinc, de major a menor fins que acabaven. Però la voluntat és que tots hi poguessin ser en la proporció que s'havia acordat. I sobretot això: les lleis que preveien en el seu moment un representant per grup parlamentari, si en

posarà cinc s'hauran d'adequar i en tot cas posar-ne set, i aquesta era la intenció del grup parlamentari.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, i ja els anuncio que queden sis interpellacions, que se substanciaran aquesta tarda. I demà, per al seu govern, iniciarem la sessió a dos quarts de deu.

Interpel·lació

al Govern sobre la transformació de l'Administració pública en estructura d'estat (tram. 300-00045/10)

Per tant, primera interpellació d'aquesta tarda, sobre la transformació de l'Administració pública en estructura d'estat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos. *(Pausa.)* Senyora Marcos, ja pot començar. Senyors diputats i diputades...

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, senyors i senyores diputats, la interpellació que avui formulem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és determinada per les darreres informacions que han sortit a la premsa, publicades principalment a la premsa d'àmbit estatal i de què també s'ha fet ressò la premsa catalana, i estan relacionades amb l'àmbit de la reforma de l'Administració del nostre país.

Catalunya, certament, va transposar el model administratiu napoleònic, que havia arribat de França al segle XIX a l'Estat espanyol, cosa que va dificultar que a l'ocàs del segle XX poguéssim construir una administració propera, àgil i pensada des de la perspectiva ciutadana i no com un organisme que respon als principis dels propis interessos.

És per això que els treballs per una reforma de la funció pública del nostre país han estat un repte des de fa molts i molts anys. I avui, immersos en una crisi econòmica de dimensió global, en els moments de tensió de tresoreria més difícils pels quals travessa el nostre país i en què hi ha una major tensió en el si de la nostra societat..., fa que aquest procés sigui molt més complex del que ja és per ell mateix.

Malgrat tot, sabem que el Govern de la Generalitat va crear una comissió d'experts per la reforma de l'Administració pública i del seu sector públic, amb l'objectiu que elaborés un informe, sota el seu parer, sobre quin seria el sentit que hauria d'avançar la reforma de l'Administració pública de Catalunya.

Som conscients, i el volem reivindicar des del Grup de Convergència i Unió, del paper clau que han de tenir tant els agents socials, els representants sindicals, com els mateixos treballadors i treballadores de l'Administració pública en tot aquest procés. Tothom, més encara en una reforma de la magnitud que es presenta, ha de ser escoltat, i sabem que aquesta també és la voluntat que manté ara per ara el Govern.

Més enllà de tot això, vicepresidenta, voldríem saber si ens pot concretar més el capteniment del Govern per tirar endavant la llei catalana del directiu públic, una normativa que criem que és bàsica i necessària per poder aconseguir i dotar la nostra Administració de la musculatura necessària perquè esdevingui un model de referència al sud d'Europa.

Tenim moltes treballadores i molts treballadors públics que mostren cada dia el seu compromís amb la voluntat de servei i amb la idea de treballar per una millor administració. La seva implicació, la constància, l'expertesa i la professionalitat creiem, des d'aquest grup parlamentari, que han de ser reconegudes, i se'ls ha de facilitar el camí per poder optar a les posicions de nivell de direcció, com per exemple les promocions internes del personal funcionari de la Generalitat; uns directius públics compromesos, objectius, professionals, i que el lloc i la responsabilitat que tenen exigeixen que una part de les seves remuneracions estiguin lligades a una consecució d'objectius que siguin clars, transparents i avaluable.

Creiem que cal posar en relleu l'ètica i els valors que són intrínsecs a l'Administració, i aprofitar també en aquest sentit l'expertesa de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per tal d'esdevenir un pol de formació del personal al servei de l'Administració, tant pel que fa als seus coneixements com a les habilitats necessàries que s'han de desenvolupar en el si de l'Administració, sigui quin sigui el nivell en què s'estigui, però també com a agent socialitzador dels valors fonamentals de la nostra Administració.

Cal avançar també en la mobilitat interna dels treballadors públics fent més flexible l'Administració, no en el sentit que moltes vegades se sobreentén habitualment, sinó en el sentit que, d'acord amb les necessitats de serveis, es puguin desplaçar efectius entre departaments, i fent real i efectiva la tantes vegades anomenada «polivalència» del funcionari i del treballador públic.

Vicepresidenta, en moltes ocasions l'hem sentit dir des d'aquest mateix faristol i en altres conferències en què vostè mateixa ha participat que com més competitiva és l'Administració més competitiu és el país. Això li hem sentit dir moltes i moltes vegades. Volem saber també si la nova llei de la funció pública tindrà aquesta referència.

Catalunya ha començat un camí per exercir el seu legítim dret a decidir, i el país ha d'estar preparat per al que pugui esdevenir. Moltes vegades se'ns ha sentit parlar de la creació de les estructures d'estat, i això ho vam recollir al nostre programa electoral, al programa electoral de Convergència i Unió de les darreres eleccions del Parlament de Catalunya, programa que, per cert, va ser el més recolzat, i de lluny, per la ciutadania del nostre país, malgrat els dos anys d'esforços i de contenció de despesa que va fer el Govern la legislatura passada. I m'agradaria que vostè, vicepresidenta, ens digués quines decisions es van prendre per tal de reduir les estructures polítiques del Govern de la Generalitat, que s'havien multiplicat durant els anys anteriors.

En aquest camí de creació i reforç d'estructures d'estat, creiem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que l'Administració n'ha de ser una. L'Administració pública no pot esdevenir un simple observador d'aquesta generació, d'aquestes peces fonamentals per al nostre futur, sinó que ha d'esdevenir ella mateixa una pròpia estructura d'estat.

Sabem que no serà un camí fàcil, vicepresidenta; sabem que serà un esforç gairebé titànic, tirar endavant unes reformes d'aquesta magnitud. Però també li vull dir que no estarà sola, que el Govern no estarà sol. Des del Parlament, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem de fer, i farem..., i treballarem, i volem treballar també amb tots els grups de la cambra, per tal d'arribar al major consens possible per tal de tirar endavant totes aquestes reformes. I per això ens esforçarem a mantenir tota la serenitat i tot el rigor amb què cal afrontar els debats d'aquestes futures lleis, un diàleg i un rigor que sabem que mai han faltat des del departament i que treballarem per mantenir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Marcos, en primer lloc, jo crec que en el context actual i amb la situació econòmica i política, el país, més que mai, necessita una administració pública dirigent, que sigui competent i que sigui eficaç. Per tant, portar avui el debat en seu parlamentària crec que és molt i molt important, especialment quan demanem una economia sostenible, un progrés sostenible, i hi hem d'afegir aquesta necessitat d'una administració sostenible, una administració moderna, una administració de prestigi, una administració catalana adaptada al segle XXI.

I és per això que el Govern va encetar ja en la passada legislatura un procés de revisió en profunditat de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic. Perquè els temps evolucionen, l'economia evoluciona, i en aquest sentit també les administracions, i en aquest sentit l'Administració catalana també s'ha d'adaptar a les noves realitats socials.

I estem davant d'una oportunitat única, una oportunitat que requerirà la generositat i el sentit de país de tota la cambra. Perquè una de les grans prioritats del país, en aquest moment, és la reforma i la consolidació d'una administració pública catalana moderna, de prestigi, una administració que exerceixi les seves competències oferint sempre el màxim servei al ciutadà i, com vostè hi feia referència, una administració competitiva. Perquè és cert: com més competitiva és l'administració d'un país, més competitiu és el país.

I, per tant, i amb referència al que vostè també deia, l'Administració pública ha d'esdevenir una veritable es-

tractura d'estat. I ho ha de fer perquè el país funcioni. No és suficient dotar-nos de bones normes i de modernes normes i infraestructures; no és suficient promoure grans inversions, que també. El que cal a més a més és tenir una administració que estigui a l'alçada de les actuals circumstàncies.

I això vol dir, en aquests moments, una administració redimensionada i reorientada en funció de les prestacions que li pertoquen. I jo crec que tots hem de ser conscients que s'ha acabat el temps de les administracions omnipotents i invasives, unes administracions que ho regulaven tot i que ofegaven inclús l'esperit emprenedor.

Però el dret a una bona administració, a l'administració que ha de prestar el nostre país, lluny de ser una declaració programàtica, el que ha de ser és un principi rector que condueixi tota actuació del sector públic. I, per tant, es tracta d'impulsar l'Administració del talent, una organització administrativa amb un equip humà al capdavant, professional, format, motivat, un equip adaptat a la realitat actual, capaç d'arribar a l'excel·lència, i això constitueix una arma poderosíssima per a qualsevol societat, i, sens dubte, això sí que és un veritable instrument de progrés.

Per tant, partint d'aquests principis, el Govern afronta com un dels seus principals reptes el desenvolupament de l'article 136 de l'Estatut, que és la reforma de la funció pública mitjançant una nova llei, una nova llei de funció pública, i la llei del directiu públic, que vostè també en feia esment. Aquesta llei, aquesta nova llei del directiu públic, serà sens dubte la primera llei en tot l'Estat que reguli aquesta figura, una figura imprescindible si parlem d'una administració amb aquests principis i amb aquestes característiques.

Però també hem de ser conscients que aquesta reforma seria estèril sense uns valors sòlids, uns valors que fonamentin aquest impuls, no? Perquè, més enllà de les tècniques organitzatives i de gestió, més enllà dels mitjans tecnològics i l'alteració de sistemes retributius, el Govern, per damunt de tot, aposta per un lideratge ètic, un lideratge ètic amb plena consciència dels valors i l'excel·lència. I estic convençuda que la cambra deu coincidir amb aquesta necessitat d'apostar per aquesta excel·lència, per la feina ben feta, perquè en definitiva aquesta ha de ser la targeta de presentació de la nostra Administració davant del conjunt de la societat catalana, però també davant del món.

I, com li deia, cal construir, doncs, un sistema de valors propis de l'Administració catalana i disposar d'un codi ètic que no ens quedi únicament en pures obvietats i en pures declaracions programàtiques, sinó que ens ha de permetre i ha de permetre al funcionari, primer, tenir clar quines són les obligacions i els deures, i ha de permetre també al ciutadà saber el que pot esperar, i fins i tot allò que pot exigir, dels servidors públics.

I aquesta revisió normativa de què li parlo ha d'estar guiada pel principi de transparència, pel principi de rendiment de comptes, d'avaluació constant de l'activitat de l'Administració, perquè els treballadors públics, per la seva banda, han de quedar degudament resguardats dels canvis del cicle polític.

I sóc plenament conscient del fet que el major valor que tenim a l'Administració pública, les administracions públiques i les administracions catalanes, és justament el seu capital humà, les persones que la integren, a les quals no em canso de repetir des d'aquesta tribuna, doncs, l'agraïment i el reconeixement al seu esforç i al seu sacrifici; elles són la peça clau per tal que l'Administració tiri endavant, i la seva professionalitat i la seva vocació és patent dia a dia.

Però hem d'avançar cap a l'Administració del talent. I això vol dir que hem de revisar moltes coses per tal que el talent, a més a més de ser vocacional, també sigui degudament reconegut, recompensat, valorat, però reconegut per tothom. I això necessita també reformes. Precisament, necessita reformes perquè aquest capital humà no estigui infrutilitzat, ni la seva eficàcia es vegi limitada per estructures organitzatives rígides i poc dinàmiques. Perquè, tanmateix, resulta imprescindible, fonamental, motivar els servidors públics i que l'esforç aquest sigui retribuït i sigui, com deia abans, valorat.

Sabem que els processos d'accés a la funció pública garanteixen el respecte al principi de mèrit i al principi de capacitat, i també que l'estabilitat laboral dels funcionaris és una garantia de la seva independència. Però amb això no n'hi ha prou —amb això no n'hi ha prou. No sembla just ni té sentit un sistema retributiu homogeni per a tots els funcionaris de la mateixa categoria, independentment de la seva formació contínua, de la seva iniciativa, de la seva eficàcia i de la seva eficiència. Perquè igualtat no vol dir uniformitat. I, en aquest sentit, davant de situacions diverses, conseqüències diverses. Perquè, altrament, si no, es perpetuen situacions injustes.

Per tant, repeteixo que hem de lluitar i hem d'avançar cap a l'Administració del talent, en la qual, com els deia, la iniciativa, la formació i l'especial rendiment de comptes han de ser recompensats i han de ser valorats, de la mateixa manera que la responsabilitat ha de traduir-se en un sou just i adequat al rendiment, però, alhora, també, la responsabilitat s'ha d'adequar i s'ha de traduir en un rendiment de comptes, de tal manera que el servidor públic negligent que pugui provocar un perjudici econòmic a l'Administració o lesionar l'interès públic hagi també d'afrontar les conseqüències de la seva mala gestió. Precisament, per a aquests llocs d'especial responsabilitat es preveu la figura del directiu públic, una figura prevista a l'Estatut bàsic de l'empleat públic i encara no regulada, com deia, a cap territori de l'Estat.

Però a més a més del personal, que, com li he dit, és una peça clau de l'Administració, també comptem amb altres elements que ens ajudaran, sens dubte, a modernitzar i a tirar endavant aquesta reforma i aquesta vertebració de la funció pública. I vostè sap que hem avançat en aquest sentit impulsant els processos de l'Administració electrònica, molt necessaris. Però encara hi ha molt camí a fer, en aquest camp. Perquè una administració competitiva, que és el nostre objectiu, vol dir també que ha de reduir les càrregues administratives que pesen sobre els ciutadans i sobre les empreses. I això vol dir que cal continuar amb aquest esforç de seguir simplificant els tràmits, de fer-los més

senzills, menys intervencionistes, i, sobretot, per damunt de tot, també, evitar duplicitats.

Tot plegat no serà fàcil. Vostè ho deia, perquè vostè sap que és molt més fàcil canviar lleis que canviar mentalitats. Però en tot cas crec que és important fer aquest esforç. I conscients justament de la complexitat d'aquesta reforma de l'Administració, varem crear una comissió d'experts per la reforma de l'Administració pública amb l'objectiu d'abordar i d'elaborar un document que ha de servir de base de reflexió sobre com ha de ser l'Administració pública i que en el futur constituirà, sens dubte, un element i instrument vàlid i important per tal de complementar les línies d'actuació del Govern en aquesta matèria. I tot i que és cert que no té caràcter vinculant, jo voldria agrair públicament l'esforç i la feina feta per tots aquests professionals, perquè sens dubte ha estat una aportació molt i molt valuosa. Però aquí no acaben les reflexions. Aquí hi hem de reflexionar conjuntament. Hi han de reflexionar els agents socials. Aquesta cambra hi ha de contribuir, també, amb la seva reflexió. I també els empleats públics.

Per tant, tenim davant nostre una gran responsabilitat, una responsabilitat que significa posar les bases del que ha de ser l'Administració del segle XXI, una administració que ha de ser àgil, que ha de ser eficaç, que ha de ser l'Administració del segle XXI i que ha d'estar basada en aquests principis a què els feia referència, i per damunt de tot en aquest principi de transparència.

Estic convençuda que el debat que anirem tenint en aquesta cambra sens dubte ens ajudarà perquè tots plegats puguem fer de la nostra Administració una veritable estructura d'estat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Al no haver-hi rèplica, passem al punt 22, que és la interpellació al Govern sobre l'impuls d'un contracte programa que garanteixi l'estat del benestar i la recuperació del nivell dels serveis bàsics fonamentals.

Interpel·lació

al Govern sobre l'impuls d'un contracte programa que garanteixi l'estat del benestar i la recuperació del nivell dels serveis bàsics fonamentals (tram. 300-00043/10)

Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller, vicepresidenta, diputades, diputats, l'objectiu d'aquesta interpellació és fer una proposta no només al Govern, sinó al conjunt de forces polítiques i de grups parlamentaris de la cambra, d'un acord pel manteniment i la recuperació de l'estat del benestar.

La situació econòmica del país és delicada. La situació social del país encara ho és més. I depenent en bo-

na part de les decisions que prengui aquest Parlament –no només, però en bona part de les decisions que prengui aquest Parlament– l'estat del benestar es pot veure profundament afectat en els propers mesos, i els serveis bàsics fonamentals, profundament alterats. Per tant, cal un acord, cal un acord ampli per establir prioritats, per compartir no només les prioritats a mantenir en els propers mesos, sinó també les prioritats perquè quan millori la situació econòmica hi hagin més recursos disponibles, quins són els serveis bàsics que prioritzem a l'hora d'incrementar la despesa...

Tenim una crisi econòmica que vivim i que patim dia a dia, una crisi econòmica profunda, una recessió sense precedents des de l'any 2008, amb un petit període, el 2010, de creixement en termes macroeconòmics, però amb destrucció d'atur, en termes reals, i, per tant, doncs, amb patiment, podríem dir-ne, per part de la ciutadania d'aquesta crisi des de l'any 2008.

Ha tingut un impacte molt gran, impacte sobre el conjunt de la societat: 910.000 aturats al Principat de Catalunya; el drama dels desnonaments, que es fa cada vegada més present i que dificulta a moltes famílies el dret al manteniment d'un habitatge; l'increment de necessitats socials, que han de ser satisfetes per part de les administracions públiques, i també el tancament d'empreses. Aquestes són afectacions, exemples, de la situació de crisi econòmica que pateix la nostra economia i la nostra societat.

Però també ha tingut un impacte sobre les finances públiques. Tenim unes finances de la Generalitat amb un model de finançament i amb uns recursos molt sensibles als cicles econòmics, i per tant hem vist com hi ha hagut una disminució de la recaptació, més matisada en els darrers exercicis, però una disminució de la recaptació dels tributs que són responsabilitat de la Generalitat, singularment l'impost de transmissions patrimonials, com a exemple més clar, però en veiem molts d'altres. Totes les administracions públiques pateixen aquesta disminució de la recaptació.

Tenim un panorama de les finances públiques, també, que ens condiciona l'elaboració dels propers pressupostos per a l'any 2013 de la Generalitat, que ens condiciona en dos aspectes. Hi han unes condicions de caràcter conjuntural, més pròpies de la crisi econòmica. La més clara és el tancament dels mercats financers. Des del maig del 2010, des de la crisi grega, els mercats financers estan tancats als ens subestats, i per tant també a la Generalitat de Catalunya. Ens trobem també, en aquesta conjuntura de crisi, que les respostes tradicionals que s'havien articulat al sud d'Europa en altres moments no serveixen. Estem en una unió econòmica que també és una unió monetària, i per tant l'Estat espanyol no pot fer una devaluació monetària, sinó que s'ha vist forçat a una devaluació interna, que també afecta les condicions de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes.

I això s'ajunta a uns elements estructurals de les finances de la Generalitat. A cavall entre aquests dos elements, tenim un sostre de dèficit repartit injustament –que no ens hem cansat de denunciar aquest repartiment injust– i que encara no tenim determinat per a

l'any 2013, i que és molt important, perquè cada 0,1 per cent suposa 200 milions d'euros; el pressupost, per exemple, de les polítiques d'habitatge de la Generalitat. Dos-cents milions d'euros. Doncs cada 0,1 per cent que guanyem són 200 milions d'euros de què podrem disposar de més per a les polítiques públiques del nostre país.

Dèiem que hi han uns elements conjunturals, però hi han uns elements estructurals que no podem defugir. El primer és aquest dèficit fiscal, del qual ahir es van oferir noves dades de l'any 2010: 16.543 milions d'euros. La despesa no financera té un pressupost a la Generalitat del voltant d'uns 20.000 milions d'euros. El que sumen ensenyament, universitats, salut i protecció social no arriba a aquesta xifra de dèficit fiscal. Per tant, és un factor importantíssim.

Tenim altres elements estructurals, com és el poc marge de normativa fiscal que tenim. I, per tant, això ens dificulta com gestionar aquesta situació de crisi. Hi ha hagut algunes maneres de gestionar-ho. La primera ha estat una reducció de la despesa de la Generalitat, singularment en els dos darrers exercicis, el 12,1 per cent de disminució del pressupost. La Generalitat acumula..., i en bona part acumula aquesta xifra del 24 per cent del total de l'ajust realitzat per les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, quan té només el 17 per cent del pressupost. Per tant, un esforç addicional de reducció de la despesa. I aquest 24 per cent, aquesta quarta part de les retallades de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que ha patit la Generalitat, en bona part s'explica també per aquestes dificultats estructurals que es manifesten de forma molt clara en aquest dèficit fiscal del 8 i mig per cent, que podríem dir que és una de les constants que es mantenen inalterables en la història econòmica del nostre país. Altres varien, però el que es manté inalterable és aquest 8 per cent, al voltant del 8 per cent, de dèficit fiscal.

Després de dos anys en què al conjunt dels països del sud d'Europa hi ha hagut una estratègia de confiar que l'austeritat generaria confiança en el seu moment per després poder generar creixement, s'ha vist que aquesta estratègia no ha aconseguit els seus objectius. I, per tant, és una estratègia que podríem dir que és esgotada. I esgotada en el sentit que una rebaixa continuada o una disminució encara més forta de la despesa pública afectaria el moll de l'os de l'estat del benestar.

I, per tant, aquí calen grans acords. I és el que venim a plantejar aquí: grans acords entre totes les forces polítiques, entre el Govern, entre els agents econòmics i socials, per decidir què prioritzem en aquests moments, de quins nous instruments ens dotem per poder fer front a la situació pressupostària que pateix la Generalitat i la situació econòmica que pateix el conjunt del país.

En aquest sentit, l'acord d'estabilitat parlamentària que vam signar els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió establia una sèrie de mesures, algunes en l'àmbit fiscal, de les quals, si hi han les condicions per poder tirar endavant els pressupostos de l'any 2013 de la Generalitat, algunes estaran en la Llei de mesures. Si no, doncs, haurem

de tirar endavant mitjançant altres instruments. D'altres mesures d'ingressos hauran de venir amb propostes legislatives específiques, per la seva naturalesa de creació de tributs nous. Aquest acord d'estabilitat també estableix en l'àmbit de despesa la necessitat de marcar prioritats, prioritats en el moment actual i prioritats per a la recuperació.

I dedico els dos darrers minuts d'aquesta primera intervenció per remarcar que ara és l'hora de la concertació i ara és l'hora dels acords. Tenim un primer signe positiu, que va ser la recuperació dels grups de treball de l'acord estratègic, que es va fer els darrers quinze dies. I des d'Esquerra Republicana, i ho hem parlat amb el Govern i volem compartir-ho amb la resta de grups de la cambra, creiem que en el marc d'aquest acord estratègic, en què participen els agents econòmics i socials, hem d'oferir un contracte programa que permeti la reversibilitat d'alguns dels ajustos, o de la major part dels ajustos, aquells que creguem convenients entre tots, que s'han aplicat sobre les polítiques de l'estat del benestar.

Plantegem, doncs, un nou pacte social que vagi més enllà d'aquest Parlament, que s'obri als agents socials i econòmics, per obrir, al costat del procés constituent que impulsem en aquest Parlament per posar el dret a decidir en mans de la ciutadania i que decideixi quin model d'estat i quin estat vol per a Catalunya..., acompanyar-lo d'un pacte social, d'un acord.

En un moment de crisi hem d'afrontar diferents canvis: canvis en l'àmbit polític, institucional –per això també plantegem el dret a decidir, no només per això, però per això també el plantegem–, canvis, evidentment, socials i canvis, també, en la gestió econòmica.

L'acord que nosaltres proposem de base per a aquest contracte programa, i que presentarem en forma de moció i que detallaré en el segon torn d'intervenció, el que preveu i el que planteja i l'objectiu que té és precisament aquest: acordar la reversibilitat de les retallades amb els agents econòmics i socials, a través d'una prioritització, a mesura que millorin els ingressos de la Generalitat. Per fer-ho haurem de fer algunes modificacions, com la de la Llei d'estabilitat pressupostària, haurem de prioritzar l'ajust de la despesa per àmbits i també per instruments, l'augment de l'eficiència, la reducció i minimització de despeses més prescindibles, i haurem de concertar també amb la resta d'administracions del nostre país. Aquests detalls els oferirem després, però voldríem saber quin és el posicionament, quin és el capteniment del Govern per a aquest contracte programa, per a la reversibilitat de les retallades i el sosteniment de l'estat del benestar que volem oferir al conjunt de grups parlamentaris i d'agents econòmics i socials.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta. Senyor diputat, aquesta serà una resposta en la qual hi hauran poques espurnes; o diria que no n'hi haurà cap, perquè en aquest tema estem d'acord, n'hem parlat molt i creiem que, efectivament, s'ha de fer alguna mena de declaració que prevegi què farem en el futur relatiu al que fem ara, quan la situació fiscal catalana es normalitzi.

La situació fiscal catalana està lluny d'estar normalitzada o, si vostè ho vol, és tan normal com sempre: és una normalitat, per tant, que volem canviar.

En primer lloc, com vostè ja ha citat –el repetiré molt, senyor Aragonès–, hi ha el subfinançament estructural; el dèficit fiscal, efectivament. Ahir vàrem presentar les xifres corresponents al 2010, aquesta és l'actualització que el Parlament ens va demanar que acompanyés la presentació del pressupost. Com vaig dir ahir a la presentació d'aquestes xifres, el fet que les presentem ara, diguem-ne, abans de la presentació del pressupost..., no s'hi ha de llegir res respecte a la probabilitat de la presentació del pressupost: simplement era feina feta i, atès que la presentació del pressupost es retarda per les raons que hem explicat moltes vegades, semblava convenient donar a conèixer les xifres. I les xifres són molt clares, són molt estables en el temps i aproximadament, i com a regla mnemònica, com a regla memorística pensin en els següents termes: el que els contribuents de Catalunya paguen –parlo del 2010, però és estable en el temps– a la hisenda de l'Administració central està aproximadament a un punt per sobre del pes del PIB català sobre el PIB total; o sigui, paguem una mica més, quasi un punt per cent més que la proporció del nostre PIB.

I, per altra banda, el que rebem en forma de despesa directa a Catalunya és, doncs, entre un i dos punts menys que el nostre pes de la població, on l'u o el dos depèn de si utilitzem el que se'n diu «la metodologia del flux monetari», que són despeses reals al territori, o «la metodologia del flux de benefici», que tracta també d'imputar a Catalunya despeses fetes fora de Catalunya que es fan amb intenció de beneficiar, entre altres, Catalunya. O sigui, que no arribem ni al punt de pagar per PIB i rebre per població. Simplement això ja seria un progrés i es menjaria una bona fracció del dèficit fiscal. És una situació evidentment excessiva i quelcom que necessita redreçament, i que es nota amb agudesia particular en moments com els presents.

Però és que, a més a més, en els moments presents s'hi afegeix una dificultat fiscal addicional, que és la implementació de les polítiques d'austeritat que ens vénen dels programes europeus, amb els quals nosaltres, com a principis, no hi estem en contra –creiem que, efectivament, les factures s'han de pagar i, efectivament, que no es pot viure permanentment gastant més del que s'ingressa o gastant molt més del que s'ingressa–; o sigui, que estem, en principi, d'acord amb el benefici de la disciplina fiscal, però també creiem que, en aquests moments i en la situació de recessió en què ens trobem, les polítiques europees de disciplina fiscal són excessives i, sobretot, són massa orientades cap al curt termini.

Per acabar-ho d'adobar –per acabar-ho d'adobar–, la traducció d'aquestes polítiques europees cap a Catalunya, o podria dir també cap a València, cap a les Balears, cap a altres comunitats autònomes, s'està fent d'una manera completament desequilibrada, d'una manera esbiaixada i d'una manera que no pren prou consideració pel fet que les autonomies tenen la responsabilitat de serveis socials d'importància primordial.

Per tant, pressió excessiva per part d'Europa convertida encara en més excessiva pel biaix de la traducció per part del Govern central espanyol. Tot això ha volgut dir que entre els anys 2011 i 2012 la Generalitat va fer un esforç de reducció de despesa per sobre de 4.000 milions d'euros; així mateix, només a l'any 2012 la reducció del dèficit –en aquest cas, reducció de despesa, però també increment d'ingressos; per tant, increment de pressió fiscal– va representar també per sobre de 4.000 milions d'euros. Aquest és un esforç realment extraordinari.

Si..., depèn exactament de com ho féssim..., si tot això s'hagués fet de manera proporcional, si la reducció del dèficit hagués sigut de manera proporcional entre Administració central i les diferents autonomies, aquests 4.000 s'haurien convertit en 1.400 milions aproximadament i, per tant, podem afirmar que l'esforç de Catalunya en aquests anys –i ara hi incloc també l'any 2013, que serà també un any de contracció de despesa, sigui quin sigui l'objectiu de dèficit– ha estat fins ara ben bé el triple de l'esforç que hauria sigut necessari si el repartiment del dèficit hagués gaudit d'una certa consideració cap a les autonomies i de racionalitat.

Com he dit, aquest any continuarà sent un any de limitació de la despesa. Esperem que puguem presentar un pressupost, que puguem presentar una llei d'acompanyament, en la qual hi haurà mesures d'ingrés, també; però, sigui com sigui, aquest serà un any difícil.

Vull deixar clar que hem arribat al límit. El que gastarem aquest any no és el que ha de ser sostenible a llarg termini, fins i tot amb una concepció que no estic segur si compartim, però jo puc dir-ho d'aquesta manera: fins i tot amb una concepció, diguem-ne, limitada del pes que ha de tenir el sector públic. Clarament, aquest any estarem per sota del que hauria de ser la despesa de la Generalitat, i no podem baixar, és a dir, amb això vull ser molt clar que l'any que ve no podem mantenir una política de reducció de despesa com farem aquest any.

Continuaré després.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Conseller, vostè..., compartim el que no compartim. És a dir, és evident que des d'una opció com la d'Esquerra Republicana, pel que fa a la política econòmica i social, el que seria l'òptim del pes del sector públic en el conjunt de l'economia és superior al que és l'òptim del pes del sector públic

en el conjunt de l'economia des d'una visió que pot representar Convergència i Unió, no? Per tant, en aquest sentit, estem d'acord que en aquest aspecte estem en desacord, però la situació és la que és, i obliga a compartir responsabilitats i obliga a tots plegats a tirar del carro.

També, abans de presentar el que serien les idees força i les propostes d'acord que oferim al conjunt de grups parlamentaris, per a la que serà la moció que debatrem en el proper Ple, sí que ens agradaria fer un comentari sobre el procés de disciplina fiscal, de consolidació fiscal. És evident que no podem viure permanentment per sobre del que ingresem, no podem gastar permanentment per sobre del que ingresem; perquè, més enllà de qüestions ideològiques, al final el pes del deute i de la necessitat d'amortitzar aquest deute i el pes dels interessos sobre la despesa va creixent, si no és que creix molt més ràpid l'economia i amb una intensitat superior, i aquest no sembla que sigui l'horitzó dels propers anys ni a Catalunya ni en el nostre entorn, no?

Però també volem deixar clar que Catalunya, com a conjunt, com a societat, no ha viscut per sobre de les seves possibilitats: en tot cas, ha tingut un dèficit fiscal per sobre de les seves possibilitats, i que en un moment de recessió econòmica i en un moment de dificultat de les finances públiques això encara queda més clar, no? Per tant, ens agradaria que aquesta idea quedés clara: no hem viscut per sobre de les nostres possibilitats però tenim un dèficit fiscal per sobre de les nostres possibilitats, i aquest és el problema que hem d'atacar.

En aquest sentit, nosaltres volem fer una proposta al conjunt de grups parlamentaris que parteix de quatre idees força i de cinc propostes d'acord.

La primera idea força. Aquest país se n'ha sortit de situacions molt pitjors en base a la fortalesa col·lectiva, i la fortalesa vol dir ajuntar esforços en moments difícils i, per tant, aquest és el que plantejarem. Primera idea força: tenim un capital polític, un capital humà, un capital social que és la fortalesa col·lectiva que podem fer tots plegats, i això vol dir també cedir, això vol dir també tenir en compte les desigualtats creixents del nostre país. Però, primera idea força: fortalesa col·lectiva.

Segona idea força. Si fins i tot per a un partit que vol un pes del sector públic més reduït del que voldria Esquerra Republicana ja estem al límit, cal tenir clar –segona idea força– que hem de revertir al més aviat possible els sacrificis econòmics i socials que ha fet la nostra ciutadania, els nostres conciutadans, en aquest context de crisi econòmica, especialment pel que fa als serveis públics.

Tercera idea força. En part per solucionar això haurem d'atacar problemes estructurals, problemes d'aspectes institucionals del nostre país que tenen en compte la fiscalitat: hi ha un esforç fiscal que fan els treballadors i les empreses catalanes de 36.000 milions d'euros anuals dels quals només 19.000 reverteixen per a l'estat del benestar de la Generalitat de Catalunya, cotitzacions socials a part. Això representa un dèficit fiscal del 8 per cent del PIB. Això s'haurà d'atacar; sense això serà difícil revertir aquesta situació, però ho hem de fer en la mesura que puguem.

Quarta idea força. La idea de pacte, de concertació, de contracte programa, com li vulguem dir, però d'acord amb la resta, amb el màxim de forces polítiques que s'hi vulguin sumar i agents socials.

I, per tant, proposarem els següents acords. En primer lloc, una modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària en què volem vincular la recuperació dels ingressos públics a la reversió de les retallades o dels ajustos que hi han hagut a l'estat del benestar i a la pressió tributària d'aquests darrers anys. Per tant, primera proposta d'acord que farem.

Segona proposta, establir un ordre de prioritats en distribuir els futurs ingressos que es produiran en un futur, sigui perquè canvia la fiscalitat, sigui perquè varia la situació econòmica.

Tercera proposta d'acord, acordar on prioritzem l'ajust de la despesa. Podem fer-ho per la via de l'augment de l'eficiència i d'altres qüestions més d'aspecte organitzatiu, però haurem d'acordar prioritzar-la.

Quarta proposta d'acord, concertar que els ajustaments, si se n'han de fer, siguin amb criteris de progressivitat, com en algunes qüestions en l'àmbit de funció pública s'han plantejat per part d'Esquerra Republicana, i esperem que hi hagin acords en els propers dies.

I cinquena proposta d'acord, i aquí acabo, actuar conjuntament i decididament també, més enllà d'altres qüestions de fiscalitat, contra el frau fiscal, que és un dels problemes que fa que tinguem una pressió fiscal, doncs, que no es correspon amb el pes dels tributs sobre el nostre producte interior brut.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor diputat –senyora presidenta. Ves per on estem d'acord, ves per on, en els cinc punts que ha esmentat. Jo n'afegiré un altre que també hi és, eh?, o sigui que ja sé que vostè hi està d'acord, que és prendre mesures per situar la morositat al nostre país dins els estàndards europeus. És evident que la situació actual on simplement no ens és possible atendre els pagaments de proveïdors amb la promptitud necessària és una, diguem-ne, font de profunda insatisfacció. I en aquests moments de tanta restricció creditícia convé que no deixem de banda que un complement necessari d'una bona fiscalitat també és una bona tresoreria. Normalment aquestes coses van juntes, però no ens oblidem ara de considerar-les juntes i part, diguem-ne, del procés de reversió, en aquest cas diria inclús d'anar més enllà de la reversió.

Com he dit a la part anterior, el nivell normalitzat dels nostres ingressos fiscals i de la nostra despesa ha d'estar per sobre –ara no precisarem quant– del que és actu-

alment, i que, per tant, hem de redreçar tant la situació estructural com la situació conjuntural. I, efectivament, en aquest cas hem d'endegar una política de reversió que és important recordar-ho ara, quan estem tirant endarrere i retallant; quan ho fem, estic segur que ho sabrem fer d'una manera adaptada als temps i d'una manera que reconegui les novetats en el temps que inevitablement es presentaran en el futur. Però sí que haurem de restablir els nivells de protecció social, haurem de revertir l'estructura salarial dels treballadors públics, haurem de rebaixar la pressió tributària que estem incrementant i que es va incrementar en temps no del Govern anterior, sinó en temps del tripartit. Tot això ho haurem de tirar endarrere. I estic segur que en una situació normalitzada la nostra agenda ens ho permetrà.

Finalment deixi'm dir que encara que aquesta serà una proposta de les nostres dues formacions polítiques desitjaríem que pogués ser quelcom d'un espectre ampli i també que sigui quelcom que es vegi en la línia de l'acord estratègic, encara que l'acord estratègic implica les organitzacions socials. I a aquest respecte vull esmentar que, pensant més en el curt termini, no en el llarg termini, les organitzacions socials i el Govern van arribar a un acord sobre tres línies: mesures per a la reactivació econòmica i els factors estratègics de competitivitat; segona, foment de l'ocupació i la qualificació professional, i, tercer, foment de les polítiques de cohesió social. Aquest acords pensen i estan orientats cap a resultats a curt termini.

El que oferim avui, i ens agradaria que tingués un recolzament ampli, són perspectives a llarg termini. Per aquestes mesures a curt termini ara realment tindrem molts pocs recursos; de fet, no tindrem recursos addicionals, i serà un exercici de com es poden fer coses sense recursos addicionals.

El que ara plantejem és que aquesta no pot ser la situació a llarg termini, hem de tornar a tenir més recursos, i en aquest cas podem tirar endavant poques iniciatives, començant per, d'una manera creativa, tirar endarrere alguna de les mesures que ara no ens agrada gens haver de prendre.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt 23 de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'immigració, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'immigració
(tram. 300-00048/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, benvinguda a aquesta cambra. Diguem que després d'aquestes dues interpellacions, diguem-ne, d'un caire romàntic, intentarem fer l'activitat de control al Go-

vern que li pertoca a aquesta cambra, i parlem de coses que realment importen als ciutadans.

Miri, jo, si em permet, li faig una confessió, primer. Fa dos anys, quan vostè era diputada de base i jo era diputat de base, en aquest Parlament parlàvem de coses importants: parlàvem d'economia, parlàvem d'ocupació, parlàvem de temes que importaven als ciutadans, de polítiques socials, d'inseguretat ciutadana, o parlàvem de temes d'immigració. Dos anys després, que vostè és consellera i jo segueixo sent diputat de base, doncs, parlem d'altres coses. Avui en dia, doncs, parlem de referèndums, de transicions nacionals, de diplomàcies *amateurs*, parlem de fronts comuns contra allò que vostès anomenen «Madrid», parlem d'informes que fa el senyor Homs insultant Espanya i els espanyols o parlem de com donar a Espanya la culpa de tot el que passa a Catalunya, com si la culpa dels governs Dragon Kahn del tripartit fos culpa d'allò que vostès anomenen «Espanya» o dels governs *interruptus* de Convergència i Unió fos culpa d'allò que vostès anomenen «Espanya». Per tant, el que hem de fer, senyora consellera, és començar a parlar d'allò que realment importa als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Miri, això és el nostre compromís i el que ens hem compromès en aquesta cambra. Deixi'm que li doni unes dades, que suposo que vostè compartirà amb mi la seva preocupació. Dades del CEO, no ens les inventem nosaltres. El 37,1 per cent dels catalans pensen que la presència d'immigració a casa nostra és elevada; el 50,5 per cent, que és excessiva; el 40 per cent dels catalans pensa que només s'han de regularitzar aquells immigrants que tenen feina; el 77,7 per cent pensa que les lleis d'immigració que tenim ara són toves, i el 40,7 per cent fa una valoració negativa o molt negativa de la immigració. Suposo que això li preocupa tant com a mi.

I podem fer tres coses: fer com els partits xenòfobs, que donen la culpa a la immigració, als immigrants; fer com els partits bonistes, és a dir, l'esquerra progre d'aquesta cambra i Convergència i Unió, dient que és que estem en una societat racista que no comprèn la bonhomia d'alguna de les polítiques, o fer com fem nosaltres, jo crec que de manera assenyada, dient que el problema són les polítiques que hem portat fins ara.

La pregunta que ens hem de fer en àmbit d'immigració és: «Canviarem aquestes polítiques d'immigració que portem a terme?» I per canviar-les, senyora consellera, hem de tenir les coses molt clares. Miri, almenys el tripartit tenia coses clares en àmbit d'immigració. A mi el que em preocupa és que tenim un govern de Convergència i Unió que ha demostrat que en àmbit d'immigració, és així, que en àmbit d'immigració no té les coses clares. I li posaré uns exemples, perquè veig que hi ha alguna diputada del seu grup que vol exemples, que vol que li digui per què.

Doncs, miri, primer, perquè vostès van començar, doncs, prometent un carnet per punts. Aquesta va ser la primera gran idea que va tenir el senyor Mas quan es va presentar a les eleccions. Aquesta va ser la primera gran idea.

Segon, perquè en temes tan importants com el tema del burca, que després m'hi referiré, votaven una cosa a Madrid i una altra cosa al Parlament de Catalunya.

I, tercer, perquè no cal que li recordi, senyora consellera, l'embolic que vostès van fer al nomenar el director general, el director d'Immigració a la primera legislatura que una vegada ens van dir que era el senyor Pera, una altra vegada ens van dir que era el senyor Bosch, no el Pere Bosch, eh?, el senyor Pera i el senyor Bosch, que són dues persones absolutament diferents.

I sap quin va ser el resultat de tot plegat d'aquest Govern de Convergència i Unió? Que vostès van votar totes i cadascuna de les polítiques d'immigració del senyor Zapatero: vostès van votar a favor de les regularitzacions massives, vostès van votar a favor dels papers per a tothom, vostè va votar a favor de negar-se a posar el padró en mans de la policia per detectar la immigració il·legal.

I aquestes polítiques de manca de control van ser les que ens van portar a ser el territori d'Europa on era més fàcil venir de manera il·legal i quedar-se fins que es regularitzessin.

No busquem culpables, ni busquin culpables, ni entre els immigrants, ni entre la societat; la culpabilitat del que passa avui en dia amb la immigració és aquesta «sociovergència» immigratòria que ens ha portat. Perquè vostès han volgut ser més progress que els mateixos progress. I fixi's, no ho dic jo, l'altre dia el senyor Puig ho va dir, que era més d'esquerra que la mateixa Iniciativa per Catalunya, no sé si se'n recorden, en una de les interpellacions. Això és el que va dir el senyor... (*Veus de fons.*) Home, i tant, va dir: «En algunes coses jo sóc més d'esquerres que la mateixa Iniciativa per Catalunya.» Jo m'imaginava, doncs, que el senyor Puig al final acabaria a la plaça Catalunya acampant i el senyor Espadaler, doncs, intentant-lo desallotjar, que fins i tot arribarien a aquest terme.

Després de tot plegat ens van oferir, Convergència i Unió i l'esquerra d'aquest país, un pacte, un pacte de silenci. Es veu que no podem parlar de temes lingüístics, tampoc podem parlar de temes d'immigració; en aquest Parlament només es parla del que el nacionalisme ens diu que hem de parlar. Moltes cares somrients, moltes fotografies, però un mes després vam tenir els esclats que vam tenir. Li ho explico: Vic, Salt, Cunit, Reus, Tortosa, Lleida o Badalona. Per cert, esclats on regidors de Convergència i Unió no deien el mateix que deien els diputats de Convergència i Unió en aquesta cambra; una cosa és el que es diu al territori i una altra cosa és el que fa el Parlament de Catalunya.

Per tant, jo li faig una reflexió. Si hem fet una política equivocada, si ara tenim unes circumstàncies diferents perquè tenim una crisi econòmica molt forta que afecta sobretot les classes mitjanes d'aquest país, canviarem les polítiques, senyora consellera? Aquest és l'objectiu d'aquesta interpellació i de la moció que presentarem. Canviarem les polítiques, quan tenim el nombre d'aturats que tenim, quan fem les retallades socials que tenim –i un exemple va ser la nefasta gestió que vostès van fer de la renda mínima d'inserció,

pregunti-li-ho a l'exconseller Cleries—, quan tenim les retallades sanitàries que tenim?

Miri, senyora consellera, quan tenim una crisi econòmica com la que tenim és el moment de prioritzar. I ho hem de dir molt clar: aquí no hi cabem tots i menys amb una crisi econòmica com la que tenim. I, per tant, el que hem de prioritzar és precisament els nostres ciutadans, hem de prioritzar la gent que porta molt temps entre nosaltres, que ha treballat i ha cotitzat en aquest país.

Senyora consellera, deixi'm que li digui una frase —no és meva—, una frase que diu que la nostra capacitat d'acollida s'ha d'adaptar als recursos de treball que tenim a Espanya. No és una frase meva, és una frase de l'exministre de l'atur, el senyor Corbacho; és la que va dir. El mateix ministre, per cert, que va dir que els immigrants irregulars només tenien una via, que era anar-se'n d'aquest país.

Miri, jo li afegiré una cosa: hem d'adaptar no només els recursos de treball, sinó també els recursos socials i els recursos sanitaris disponibles. Perquè deixi'm que li faci una declaració. Jo no sé si la compartirà o no la compartirà, però és una declaració que jo estic segur que la majoria de catalans i catalanes compartiran. Miri, és injust, és molt injust que, enmig de retallades que estem patint, s'estiguin donant ajudes a persones que són fa molt poc temps a casa nostra i s'estiguin retirant ajudes a moltes famílies, a molts ciutadans, a moltes persones que són fa molt temps a casa nostra, que no han demanat mai re, que han estat treballant tota la vida, que han estat cotitzant tota la vida, i que ara quan ho necessiten, el que fa la Generalitat és treure'ls l'ajuda. Això és injust, i és molt injust i, per tant, hem de fer alguna cosa.

Revisarem els criteris, senyora consellera, revisarem els criteris d'ajudes per accedir als ajuts i a les prestacions socials, en aquest sentit? Té dos instruments molt importants: augmentar els anys d'empadronament per accedir a les ajudes, per exemple, que li ho proposarem també en aquesta cambra; i segon, augmentar els barems. I vostè té l'IRSC, l'índex de renda de suficiència de Catalunya, que el pot augmentar perquè moltes famílies de classe mitjana no es quedin sense l'ajuda, com actualment està passant, i no els retirin ajudes, com actualment està passant. Si vol, parlem de beques de menjador; si vol, parlem d'altres tipus d'ajuda.

Miri, senyora consellera, quan estem amb la crisi que estem, no podem ser ni la sanitat ni la seguretat social del món; més que res perquè no ens podem sostenir a nosaltres mateixos. I ho té molt fàcil en l'àmbit sanitari —parli amb el seu conseller de Sanitat; ho té molt fàcil—: apliqui el reial decret. Un reial decret que, precisament, el que intenta és evitar l'abús sanitari que es fa, per exemple, amb el turisme sanitari, o que es fa, per exemple, d'alguns estrangers a la sanitat del nostre país. Aplicarem aquest reial decret o no farem absolutament re? O els problemes de convivència que existeixen als barris. Senyora consellera, baixi del cotxe oficial; visiti els barris, visiti els carrers, visiti les viles, visiti les ciutats i veurà els problemes que hi ha. Aplicarem la Llei de barris, que la tenen aturada? Aplicarem

la Llei d'habitatge, que la tenen aturada? Aplicarem la Llei d'acollida, que la tenen aturada? És que, clar, al final vostès han convertit Catalunya en un territori sense pressupostos i sense llei, no només perquè no apliquen les lleis que s'aproven al Govern espanyol, sinó també perquè tenen aturades les lleis que aprova aquest Parlament.

Però deixi'm que li digui una última cosa, i per això parlava que m'hi referiria, al tema del burca. Miri, li he dit al principi que aquí no hi cabem tots, però sap qui no hi cap? Aquells que vénen i no volen complir amb els drets i deures, sobretot de les dones, que durant tants anys, decennis, hem lluitat entre tots i hem aconseguit entre tots. Miri, jo l'altre dia vaig sentir i vaig escoltar molt atentament el debat del burca —molt atentament, i jo, permeti que li digui que vaig sentir vergonya aliena d'alguna de les intervencions que es van fer en aquest Parlament. Vergonya aliena, perquè una cosa és el que diuen vostès a Barcelona, Tarragona, Lleida o Girona, i una altra cosa el que diuen al Parlament de Catalunya. Una altra cosa és perquè vaig arribar a la conclusió que això del burca és molt progrè perquè tota l'esquerra hi va votar a favor. I una altra cosa, sap per què? —i amb això acabo, senyora presidenta. Perquè, miri, mentre aquí s'estava votant a favor del burca, al Parlament d'Afganistan s'estava votant una llei a favor del dret de les dones. I sap quina era la diferència fonamental, i per això li dic «vergonya aliena»? La diferència fonamental, senyora consellera, és que mentre al Parlament d'Afganistan desenes de parlamentàries estaven lluitant a favor dels drets de les dones, en aquest Parlament desenes de dones —parlamentàries progressistes i de Convergència i Unió— estaven votant a favor del burca.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Ha plantejat vostè moltes qüestions. La veritat és que jo no sabia ben bé, arran d'aquesta interpellació sobre la política d'immigració, quins aspectes voldria tocar, i els ha tocat gairebé tots, però obviant les competències i les responsabilitats que l'Estat espanyol té en aquesta matèria, i no em sembla aquest un tema precisament menor. Però intentaré seguir el fil de la seva intervenció.

Vostè parlava que ara sí que tornem a parlar de temes importants. Sembla que al llarg del matí això no s'ha fet, per a vostè. I temes importants, coincideixo plenament que ho són l'economia, que ho són la sanitat, que ho són l'educació, que ho són els serveis socials; lògicament, també la immigració. Però també és un tema molt important disposar dels recursos que ens pertoenen. Suposo que ahir va sentir amb quina xifra quantificava el conseller d'Economia el dèficit fiscal que pateix Catalunya. Jo li asseguro que una cosa molt

important és disposar d'aquests recursos. Si disposéssim d'aquests recursos o d'una part d'aquests recursos, ja li asseguro jo que en coses tan importants com les polítiques socials, com l'educació, com la sanitat i tantes altres, podríem destinar-hi també partides més musculades i, per tant, podríem tenir uns efectes més importants. Vostè parla que és el moment de prioritzar, i jo li he de recordar que si és el moment de prioritzar, i que si tan important és aquesta qüestió de la immigració –que ja li reconec que ho és, per descomptat– per al present i futur d'aquest país, per a la cohesió social, per al nostre model econòmic, per al nostre model de país, com és que vostès han retallat partides importants que anaven precisament adreçades a aquesta qüestió? Li'n parlaré després, d'això.

Però deixi'm començar recordant-li que, malauradament, Catalunya no té competències exclusives en matèria d'immigració. Les que tenim atribuïdes, segons el nostre Estatut i segons la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2010, són competències en acollida i en integració –que no és poc–, i amb aquestes podem treballar el primer acolliment de les persones immigrades i el desenvolupament d'una política d'integració en el marc de les nostres competències. Però les competències en immigració –així, amb majúscules– són exclusives del Govern de l'Estat. I vostès incompleixen molt sovint aquest repartiment competencial; per exemple quan fan convocatòries de subvencions a entitats i ajuntaments en concepte d'integració de persones immigrades i no ens ho comuniquen; no ho podem dialogar i molt menys ho podem pactar entre el Govern de l'Estat i el govern de la Generalitat.

Tampoc respecten el marc competencial quan no convoquen, per exemple, la Subcomissió d'Immigració de la Comissió Mixta Estat-Generalitat, que s'hauria de reunir cada sis mesos i, en canvi, des del 2011 no ho ha fet. Això no costa diners. Això és voluntat política de dialogar, de seure al voltant d'una mateixa taula per discutir qüestions tan importants, tan prioritàries, com vostè deia. O la Conferència Sectorial d'Immigració, aquella on ens hauríem de trobar els consellers i conselleres del ram amb la ministra, en aquest cas. O les reunions de directors generals –ja que li preocupen també tant els directors generals–, doncs, van prometre que serien sovintejades i només se n'ha fet una en els darrers dos anys.

Però també en el finançament, com li deia abans, vostès incompleixen. Sort que és una qüestió tan prioritària! Jo a això li diria incompliment i li diria deslleialtat. Vostès van suprimir –i suposo que no m'ho negarà– el Fons d'acollida i integració dels immigrants i el seu reforç educatiu, fixi-s'hi, des de l'any 2012; van deixar la partida a zero. Unes partides absolutament necessàries i imprescindibles per fomentar aquesta primera acollida en un àmbit tan important i tan prioritari, com vostè ha dit abans també, que és l'escola, i l'any 2012 vostès van suprimir els plans pilot per a ajuntaments amb especials problemàtiques degudes a l'augment de població immigrant. Uns fons d'origen europeu –suposo que els recorda– que el 2011 sí que van arribar; van ser recursos per a programes d'acollida i integració a ajuntaments tan importants –algun, fins i tot, l'ha

citat vostè fa un moment–: Salt, el Vendrell, l'Hospitalet, Terrassa i Badalona, tots ells amb elevats índexs d'immigració.

Podem parlar de xifres –evidentment que podem parlar de xifres–: a Catalunya, en poc més de deu anys hem rebut gairebé un milió i mig de persones provinents de tots els racons del món, però la manca de competències en matèria d'immigració, com li deia a l'inici de la meua intervenció, ens impedeix treballar millor l'encaix i la futura integració d'aquestes persones. Són les seves polítiques d'immigració, les seves polítiques d'estrangeria, les que van permetre en el seu moment l'entrada enorme de tantes i tantes persones a casa nostra sense preveure els recursos i les polítiques necessàries per promoure aquesta integració. En aquests moments, amb dades del gener de 2013, tenim a Catalunya aproximadament 1.188.000 persones estrangeres; això és un 15,7 per cent de la població. Vostè diu: «Aquí no hi cap tothom.» Jo li dic: aquí hi cap tothom que respecti els seus deures. Aquí hi cap tothom, mentre siguem capaços, amb els recursos, amb les polítiques, amb els serveis que tenim, de donar-los cobertura.

Per nosaltres no ha estat mai un problema rebre la immigració. Per cert, no torni a dir que hem estat partidaris dels papers per a tothom, perquè això no és veritat, i no es remunti a etapes que estan ja molt llunyanes. Papers per a tothom, no hem estat nosaltres els que ho hem defensat; ni a Catalunya ni a l'Estat. Això no és així. Miri cap a altres bandes d'aquest hemicycle, si és que ho considera oportú, però no cap a les files de Convergència i Unió o cap aquest Govern, ni ara ni en les etapes anteriors en què ha governat. Nosaltres el que hem volgut és continuar sent un país d'acollida. Això ha tensat els serveis socials? Evidentment que sí. Però hi hem destinat tots els recursos i tots els esforços que hem pogut, i hem posat a disposició de les persones que han vingut fets i elements tan íntims com la nostra cultura, la nostra identitat, la nostra llengua, sí, la llengua catalana, per tal que la seva integració i la seva identificació amb aquesta pàtria fos més important.

Permeti'm que faci referència a altres qüestions que vostè ha tocat en la seva primera intervenció. Parlava d'aquell «pacte de silenci»? Es deu referir al Pacte nacional per a la immigració; diguem les coses pel seu nom. No és un pacte de silenci, és una eina útil que el 2008 es va aprovar per part del Govern d'aleshores amb el suport del partit que aleshores estava a l'oposició –Convergència i Unió–; per tant, un compromís d'aquell Govern amb la principal força de l'oposició que establia les bases per a una gestió ordenada del fet migratori, el foment de la convivència i la cohesió social, i que posava les bases per a la integració a partir del que hem definit sempre com una cultura pública comuna amb tres eixos de treball –vostè els deu conèixer bé–: la gestió d'aquests fluxos migratoris –després m'hi referiré–, fluxos que canvien, evidentment –ja no estem parlant d'aquella arribada massiva de persones provinents d'altres països, sinó que estem en una fase diferent, molt diferent, que també hem de preveure–; tots els estats seriosos i responsables ho fan. Deia tres eixos de treball: gestió dels fluxos migratoris i accés al mer-

cat de treball, l'adaptació dels serveis públics en aquesta societat diversa i la integració a la cultura pública comuna. D'aquest pacte, en surten instruments tan vàlids i tan útils –i tan vigents encara– com els plans de ciutadania i d'immigració, que són quadriennals, i els plans d'actuació anuals, on es defineixen les actuacions del Govern en aquests tres eixos.

Un pacte nacional per a la immigració que, a més a més, comptava i compta amb l'adhesió d'entitats socials, culturals, els sindicats, les patronals, les entitats municipalistes –suposo que no li sembla poc. Un consens i una transversalitat, perquè és evident que les polítiques d'immigració són polítiques transversals i, per tant, ens trobem també i treballem colze a colze els diferents departaments del Govern, amb els ajuntaments i amb la societat civil, com ara li estava explicant. Un consens i una transversalitat que, malgrat ser una qüestió tan prioritària i tan important, vostès no hi són; ens interpellen i ens pregunten sovint sobre qüestions puntuals relacionades amb la immigració, no sobre la política de la immigració, que penja en molt bona part del seu Govern, del Govern de l'Estat –sempre estan convidats a fer-ho, per descomptat, a unir-se a aquest ampli consens–, però vostès no hi són.

Disposem també d'una comissió interdepartamental d'immigració, com deia abans, la Comissió Mixta Generalitat - Món Local, i la Taula de Ciutadania i d'Immigració, que està treballant en aspectes fonamentals d'aquesta nova visió i d'aquesta nova etapa i d'aquest nou cicle migratori. Vostè, coneixedor de la matèria, sap perfectament que, en aquests moments, moltes de les persones que van arribar a Catalunya fa uns anys tornen als seus països d'origen, derivats per la crisi econòmica, cercant una oportunitat laboral; però també –i això no és política d'immigració, sinó que és política de migracions– persones nascudes aquí, que opten, també cercant una oportunitat formativa i laboral, per marxar a altres països. I deia que tots els estats seriosos i responsables cerquen les fórmules i consensuen les fórmules per poder fer el millor seguiment d'aquestes persones, per poder tenir, saber, conèixer, treballar allà on són i per poder preveure també mesures de retorn d'aquest talent i d'aquest capital humà que ha marxat.

M'agradarà parlar-li del Reial decret de sanitat; és clar que sí; m'agradarà parlar-li'n molt. Vostès tenen aquí una determinada fixació. I jo el que li vull dir –després, perquè se m'acaba el temps, m'hi referiré més a bastament–: que nosaltres complirem amb allò que, des del punt de vista dels drets humans, des del punt de vista de la cohesió social, sigui necessari, sense obviar, evidentment, qüestions de salut pública. Però per nosaltres –i li ho va respondre fa molt poques setmanes el conseller de Sanitat–, aquesta no és una qüestió merament administrativa, és una qüestió, hi insisteixo, tan important des del punt de vista dels drets humans de les persones immigrants que requereixen una atenció sanitària, com també des del punt de vista de salut pública, perquè cap part de la població –cap–, sigui la que sigui, pot quedar-se al marge de l'atenció sanitària, perquè això seria fer un flac favor, també, al conjunt de la població.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, no esperava una altra resposta per part seva. És a dir, el problema de tot plegat és de Madrid. És a dir, vostè no ens ha explicat què farà; no ho sabem. Després, segurament, la gent que ens pot veure no sap què farà el Govern de la Generalitat en l'àmbit de la immigració; el que té molt clar és que la culpa de tot és de Madrid.

Per cert, senyora consellera, miri, jo coneixia molt bé el senyor Cleries –i vostè també–, coneixia molt bé el senyor Cleries i sap el paper que va tenir el senyor Cleries al Govern. Vostè sap molt bé que l'any passat van venir a Catalunya per part del Govern central 11.000 milions d'euros per problemes de liquiditat de la Generalitat de Catalunya. Sap molt bé també que aquest any ja s'han aprovat uns 9.000 milions d'euros pels problemes de liquiditat de la Generalitat de Catalunya. Jo no vull entrar en els problemes interns que vostès poden tenir al Govern de la Generalitat, però li pot dir, senyora consellera, ja que m'ha tret el tema –i l'ha tret vostè, no l'he tret jo–, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a l'àmbit del tercer sector, a l'àmbit de les residències, quants d'aquests milers de milions d'euros que han vingut de Madrid entre l'any passat i aquest any han anat a parar precisament al tercer sector, a l'àmbit de les residències, a pagar els deutes que vostès tenen? Perquè, és clar, és molt fàcil venir aquí i dir: «La culpa de tot és de Madrid», i després, quan vénen, per problemes de liquiditat de la Generalitat de Catalunya, 11.000 milions d'euros més 9.000, és a dir, 20.000 milions d'euros, vostè encara segueix sense pagar al tercer sector, encara segueix sense pagar a les residències i encara segueix donant totes les culpes de la incompetència del seu Govern a Madrid. Ho ha tret vostè, no ho he tret jo. Per tant, escolti'm, aquesta cantarella que tota la culpa la té Madrid..., jo crec que hauria de donar moltes explicacions. I, si vol, en parlarem en una altra interpellació o una compareixença seva.

Escolti, miri, vostè parla de control de fluxos i de les competències del Govern de l'Estat. Aquí també tenim competències, perquè vostè ho ha dit molt clar: «La política d'immigració és una política transversal.» No tenen competències en l'àmbit de barris? No tenen competències en l'àmbit d'urbanisme? No tenen competències en l'àmbit dels serveis socials? No tenen competències en l'àmbit de la sanitat? No tenen competències en l'àmbit de la seguretat? El que li demanem és que exerceixin aquestes competències i que vostè, que és d'on penja immigració –no penja de Presidència, sinó que penja de vostè–, ha d'exercir dintre del Govern aquest lideratge. Perquè, si no, de res servirà tenir moltes taules, fer moltes cimeres, com hem vist aquest matí, que fem cimeres per a tot, tenim taules per a tot, consells de participació, comissions interdepartamentals, si vostè no aplica les polítiques que ha d'aplicar.

La Llei de barris, la tenen aturada; la Llei de l'habitatge, la tenen aturada. Sap que la Llei de l'habitatge, l'article 43, em sembla, parla de la sobreocupació d'habitatges i vostès hi poden fer alguna cosa. Sap que la Llei de barris és un projecte de finançament –excessivament urbanístic; nosaltres plantejarem alguna esmena sobre aquest tema–, també pot ajudar aquells barris que tenen una major pressió migratòria. Parlem de seguretat, parlem de civisme, parlem del recolzament que vostès han de fer als seus ajuntaments, per exemple, per a la gestió del padró, que no succeeixi com va succeir al municipi de Tortosa –vostè sap ben bé de què parlo–, o el que va succeir al municipi de Vic, que són regidors seus, de Convergència i Unió, que després, quan vénen aquí, veuen que el seu Govern no els recolza. I, per tant, el que necessitem és una política de recolzament als nostres alcaldes, que, per altra banda, saben el que són els problemes que es viuen al nostre país, que es viuen a la nostra comunitat autònoma.

Per tant, el que nosaltres li diem és que apliqui, senyora consellera, que faci lideratge de les polítiques socials. No pot ser que la consellera de Benestar Social sigui una consellera que l'únic que fa és plorar. «No podem fer re perquè, és clar, nosaltres, pobres..., és de Madrid.» No, vostè ha de liderar dintre del Govern, senyora consellera, les polítiques socials, i ha de liderar les polítiques d'immigració. Per tant, li diem que faci la seva responsabilitat, que d'un pressupost de 40.000 milions d'euros en poden sortir més i li hem d'exigir que en surti més. I ja veurem els propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya i ja en parlarem. Que dels 20.000 milions que han arribat de Madrid, vostè pot fer més, i li exigirem que faci més. Però que en les polítiques d'immigració vostè pot liderar i li exigirem que lideri, senyor consellera. Lideri amb els ajuntaments, lideri en l'aplicació de la legislació que tenim.

I per tant, senyora consellera, no ens vingui amb excuses. Nosaltres coneixem perfectament el que és el Pacte de la immigració. Vostè diu: «És que no tenim competències.» Doncs, Déu n'hi do, les competències que tenim, que van arribar per fer un pacte. Per tant, el que nosaltres li diem és que en aquest tema, senyora consellera, apliqui les polítiques que té, creï els instruments que pot crear, apliqui la legislació que des del Parlament de Catalunya s'ha aprovat, compleixi amb els plans de què vostès mateixos s'han dotat i compleixi amb els pactes que vostès mateixos han signat. I, per tant, no se n'amagui, com sempre, senyora consellera, sota Madrid, perquè vostè té responsabilitat, és la consellera de Benestar Social del Govern de Catalunya i ha de donar moltes explicacions no només al tercer sector, no només a les residències, sinó també a tot el món social de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no cal que sigui *faltón*. Aquesta consellera no plora, aquesta consellera s'indigna amb les retallades en polítiques socials que el Govern del Partit Popular està duent a terme en els darrers tres anys. Li ho torno a explicar? Un 92 per cent de davallada en polítiques socials, una part cap a aquest tema tan important, la immigració, sí senyor. Li ho torno a explicar: jo no nego ni desconec les competències que té el meu Govern en matèria d'immigració, competències en integració i en acollida –vostè ho ha dit molt bé–, no en la gestió dels fluxos migratoris. Per cert, una gestió molt errònia i molt equivocada en els darrers anys, no només ara, sinó en anteriors etapes de govern del Partit Popular.

I no és una dèria i no és culpabilitzar Madrid perquè sí, sinó perquè li parlo de recursos que no arriben, de competències que no es respecten, de programes que vostès aquí ens estan exigint que portem a terme i que els fem més potents i que els estenguem, però sense recursos. Amb una mà ens diuen això i amb l'altra ens retallen. Això no és just i vostè ho coneix. I vol que li expliqui el que fem? Jo li ho explicaré: treballem en molts àmbits. Treballem, per exemple, doncs, en l'esforç d'integració, amb la prestació del servei de primera acollida, amb els certificats dels cursos per a l'arrelament, amb compliment estricte de la normativa de què ens hem dotat a Catalunya, de la normativa que ha aprovat aquest Parlament, d'acord amb les competències que tenim en matèria d'immigració, amb els informes d'estrangeria, lògicament. Treballem en totes aquelles qüestions que ens competeixen i que puguem treballar, al costat dels ajuntaments, de les entitats locals, aquestes a les quals vostès també els retallen els plans de suport i que pateixen i que són la porta d'entrada de la problemàtica, també, que es deriva en determinades ocasions d'aquest fenomen de la immigració.

Per tant, no amaguem –no amaguem– l'ou sota l'ala. El que li estic dient és que en gestió de fluxos migratoris –i vostè m'ha parlat de l'entrada d'aquestes persones–, nosaltres no hi podem fer res per més que ho hem reclamat. Hem donat suport, sí, a aquelles lleis d'immigració que ens ha semblat. Algunes, després, en el seu desenvolupament, certament, no han acabat tenint, doncs, la perspectiva i l'efectivitat que havíem pensat; hem donat suport a aquelles lleis d'estrangeria que hem cregut que eren oportunes. Per cert, lleis en les quals des de Madrid hem pogut fer aportacions i hem pogut fer millores.

En l'àmbit de les nostres competències treballem i treballem molt, i vostè ho sap, i li puc citar moltes coses. També treballem en una qüestió que per nosaltres és una línia vermella que no s'ha de traspassar –suposo que hi estarà d'acord–, la del racisme i la de la xenofòbia. I som contundents en la defensa dels drets humans i la dignitat de les persones, independentment de l'origen que tinguin. Hem impulsat accions en aquest sentit contra rumors infundats; ho hem fet i ho hem treballat al costat d'ajuntaments, com l'Ajuntament de Tàrraga, de Barcelona, la Diputació de Barcelona, sense anar més lluny, per coordinar iniciatives en aquest sentit. O treballem també amb els professionals de l'educa-

ció. Avui mateix, i conjuntament amb l'Obra Social de «la Caixa», s'està fent una iniciativa molt interessant, en la qual donem formació i donem eines a aquests professionals de l'educació, també als voluntaris que, des de les entitats, treballen amb la immigració, i intentem dotar d'eines també pel que fa a l'aprenentatge de la llengua i la cultura catalana a tots aquests àmbits.

Em sap greu que vostè pensi que fem menys del que podríem fer. Jo el que li recordo i el que li demano és que tingui aquesta mateixa contundència, aquesta mateixa contundència verbal, que està molt bé, senyor diputat, però que la tingui amb el seu Govern a Madrid, amb el Govern del Partit Popular, que reclami aquells recursos que ens corresponen, també, per fer polítiques d'immigració més potents i polítiques d'acollida i d'integració de les persones que vénen, que arriben a casa nostra. I que demani que fixin un sostre de dèficit just; així podrem elaborar uns pressupostos. Perquè vostè ha aprofitat aquesta interpellació; no he estat jo, ha estat vostè el que ha barrejat molts conceptes: el pressupost, el burca, el decret sanitari. Que, li ho repetixo, nosaltres respectem la llei vigent, però, des del primer moment, vam presentar profundes objeccions a aquesta normativa i la vam portar al Constitucional, hi insisteixo, per una qüestió tan fonamental com és la cohesió social, com són els drets humans, sense oblidar les qüestions de salut pública.

Molt atentament llegiré, segur, els postulats de la seva moció, la que vostè presentarà, però hi ha elements fonamentals amb els quals no podrem estar d'acord. Mentre vostè pensi que és una dèria la nostra reclamació dels nostres justos recursos per poder dur a terme polítiques socials tan importants com aquesta, com la de la immigració, en altres coses no ens podrem posar d'acord però, en tot cas, l'emplaço a presentar aquesta moció i a continuar-la treballant.

Gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de col·lapse provocada per la supressió de places de jutges substituïts.

Interpellació

al Govern sobre la situació de col·lapse provocada per la supressió de places de jutges substituïts (tram. 300-00044/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta, conseller, diputats, diputades, amb data 28 de desembre del 2012 es va publicar la Llei orgànica 8/2012, anomenada «de mesures d'eficiència pressupostària en l'Administració de justícia» i per la qual es modificava la Llei orgànica del poder judicial. L'entrada en vigor d'aquesta llei ha comportat conseqüències gravíssimes per a l'estat del servei públic de la justícia

a Catalunya. D'una forma especial i molt particular, la llei afecta un col·lectiu de més de 1.500 persones de tot l'Estat, els coneguts jutges substituïts i magistrats suplents, 270 dels quals han treballat amb una mitjana d'antiguitat d'uns quinze anys a Catalunya. A la pràctica, ha desaparegut aquesta plantilla i ha estat relegada la seva funció, amb uns excepcionalíssims supòsits, gairebé d'impossible concurrència.

Aquest expedient de regulació d'ocupació, tramitat mitjançant la llei orgànica, suposa que aquests professionals, aquests jutges i magistrats, tot i que així no se'ls anomeni a la llei, que fins ara han servit la justícia, i amb això també el desenvolupament i la consolidació de l'estat de dret, ajudant amb la seva sempre callada tasca a evitar el col·lapse de la justícia, toquin a la seva fi. Hom sap i coneix la situació que es viu als jutjats, amb una càrrega de treball pràcticament gens avaluada, excessiva i amb una manca de mitjans humans i materials més que notòria. Certament, les competències del Govern de la Generalitat pel que fa a la reacció davant d'aquesta situació són molt limitades; ara bé, considerem que de cap manera es pot callar davant d'una situació com aquesta, que no pretén ni vol complir aquesta eficiència pressupostària, com falsament diu el títol de la llei, sinó que tendeix a reduir l'eficiència i l'eficàcia de la justícia en un estat amb unes de les ràtios més baixes de jutges per habitant —onze jutges per cada cent mil habitants—, que ens situa en el lloc trenta-set dels quaranta-sis de tot el continent Europeu.

Tot això suposa el col·lapse de la justícia i, evidentment, com així han denunciat la majoria d'associacions de jutges i magistrats de l'Estat espanyol i les delegacions a Catalunya, la independència judicial no es pot garantir sense suficiència de recursos i sense suficiència de professionals. I no és un privilegi la independència judicial per als membres de la judicatura, sinó una garantia per als drets fonamentals de la ciutadania i per a la prestació d'un adequat servei públic. Tota aquesta posada en marxa de reformes que estan afectant el nucli dur de la independència judicial danya de forma absolutament neuràlgica la credibilitat del nostre estat de dret.

La justícia catalana està veient-se afectada, més enllà de la injustícia material que representa el tracte que s'està dispensant a aquest col·lectiu de jutges i magistrats substituïts, la justícia material s'està veient afectada en el dia a dia des del punt de vista de l'accés a la justícia de la mateixa ciutadania. S'està prenent suplir aquestes vacants generant setmanes anomenades «blanques» a la resta de jutjats portats per titulars, i s'endarrerix amb això els assenyalaments més enllà d'un i dos anys. S'han produït suspensions que són absolutament inassumibles de cara a la garantia dels mateixos procediments que estan en marxa, de les diverses jurisdiccions.

No hi han mesures de reacció impulsades des del Govern de l'Estat. S'han d'exigir, s'han de demanar. Hi han possibilitats de donar sortides a la situació, per exemple, oferint una via d'accés específica per a aquest col·lectiu de magistrats i jutges afectats, amb uns requisits establerts on es tingui en compte el capital humà que

representen tants anys de dedicació i d'experiència professional.

I vull esmentar també les condicions amb què aquests anys han dispensat el seu servei públic a la justícia aquest col·lectiu. Estem parlant d'un col·lectiu que ha generat el 30 per cent de les resolucions judicials a Catalunya i que han significat un 20 per cent de la plantilla. De fet, el mateix president del Tribunal de Justícia del País Basc, el senyor Juan Luis Ibarra va recórrer el pressupost que se li va atorgar i ha blindat perquè tornin els comissionats i perquè es garanteixin aquestes substitucions en la demarcació del País Basc.

Tots els cessaments han estat recorreguts, i han sigut cessaments notificats d'una forma un tant peculiar, atesa la manca de regulació. Aquests professionals han estat tots aquests anys dispensant la seva activitat, moltes vegades amb renovacions, de més a més, sense garanties de formació, d'accés efectiu a la formació dispensada pel Consejo General del Poder Judicial, tot i que de la seva nòmina mensual sí que se li extreia la partida prevista per a la formació.

Ens trobem ara mateix a Catalunya amb situacions, doncs, de poblacions..., Manresa, per exemple, en què s'havia de desdoblar la jurisdicció mixta, amb un gran edifici, dit pagat per la Generalitat, amb la previsió que s'hauria d'ocupar amb aquest desdoblament de jurisdicció, i, en canvi, sense cobrir les vacants, i, per tant, mantenint-se la jurisdicció mixta. I, enmig d'aquest context, de no nous jutges, de no noves convocatòries, a les persones que estan sostenint el servei públic se les acomiada d'un dia per altre.

Aquestes decisions impulsades des del Ministeri de Justícia del Govern de l'Estat, considerem que no són innocents i, en absolut, descontextualitzades d'aquest ofec econòmic en el qual estan vivint les finances públiques de la Generalitat, i també la resta de serveis públics dispensats a Catalunya.

És més, aquestes mesures han estat adoptades sense cap tipus de diàleg. I, en aquest sentit, li demanem si vostè, en la seva tasca com a conseller de Justícia, ha tingut oportunitat de parlar amb el ministre sobre aquests temes, i, a més a més, s'han fet, com dic, amb ús d'una majoria absoluta al Congrés, sense cap tipus de negociació ni amb les associacions de jutges i magistrats ni amb els operadors jurídics ni tampoc amb els afectats, com poden ser els col·legis professionals i molt menys, ens consta, almenys a aquesta diputada –i molt menys–, amb els consellers de justícia corresponents.

Per tant, estem parlant d'una situació límit, que està generant un col·lapse inassolible a les jurisdiccions de Catalunya. Estem convençuts que cal una reacció amb la màxima determinació política. La justícia, com a servei públic, és un eix vertebrador de la justícia social. I, a més, sense aquest eix blindat no hi ha independència de la justícia. Aquesta ofensiva del servei públic no és un problema de la justícia, és un problema de l'estat de dret.

Per tant, demanem que ens expliqui, conseller, quines seran les reaccions que es podran dur a terme des del

Govern de la Generalitat respecte d'aquesta situació d'aquests jutges i magistrats que, d'un dia per altre, s'han vist privats del lloc de feina, s'han vist privats de tota la seva trajectòria laboral, i és més, i com a conseqüència d'això la ciutadania de Catalunya s'està veient privada de la suficiència, com a mínim, mínima suficiència, de recursos de jutges i magistrats.

La pretesa eficiència econòmica amb la supressió de la partida, i, per tant, d'aquesta plantilla, no és tal per cobrir la despesa que generarà que la resta de magistrats i jutges titulars assoleixin els serveis d'aquests jutjats que queden buits, també generen nous costos econòmics. I, de fet, aquesta ha estat la contrapartida que el ministeri està oferint a les nòmines d'aquests jutges i magistrats.

Li demanem, conseller, que ens digui en quina mesura la conselleria i el departament que vostè dirigeix han fet palesa aquesta situació, quines són les reaccions que tenen previstes, i, en tot cas, quina ha estat la resposta que el ministre de justícia de l'Estat espanyol li ha ofert, si s'ha escaigut una reunió exigint explicacions per aquesta situació.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Senyora presidenta... Senyores diputades, senyors diputats, senyora Calvet, no voldria entrar en el fons de la qüestió sense fer una breu referència als antecedents d'aquesta matèria abans de la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, i, de fet, vostè ja n'ha fet una mica la menció. La Llei orgànica, la 8/2012, de 27 de desembre, de mesures d'eficiència pressupostària per la qual es modifica la Llei orgànica, la 6/85, d'1 de juliol, del poder judicial, pràcticament elimina la figura del jutge substituït i del magistrat suplent en l'establir que aquesta funció l'exerceixen els mateixos membres de la carrera judicial, mitjançant comissions de servei o bé per la via de la substitució ordinària.

Fins a aquesta reforma, a l'Estat hi havia, aproximadament, uns 1.200 jutges substituïts, que cobrien baixes, trasllats i places vacants de jutges titulars. Les condicions en les quals treballaven, com vostè mateixa ha dit, no eren òptimes: excessiva càrrega de treball i un sistema de retribucions en unes condicions que no eren pas les ordinàries. Així, a nivell retributiu, rebien les remuneracions per dia treballat, tot i que aquestes eren les que corresponien al procediment, i les condicions no eren les més adients. Els jutges substituïts representaven un percentatge d'un 20 per cent del col·lectiu dels jutges de l'Estat, el mateix que vostè indicava per a Catalunya.

I, per tant, la situació era greu, però d'una manera molt més clara, molt més dura en el cas de Catalunya i les illes Canàries. Per què? Perquè Catalunya és un dels territoris amb menys jutges per habitant, amb una ràtio...

vostè parlava d'11 per 100.000 habitants a l'Estat espanyol, però a Catalunya només és de 10 –de fet, no hi arriba, però, a tocar de 10– per 100.000 habitants, quan a Europa la mitjana és de 18 jutges per 100.000 habitants; i, de fet, en el cas dels països més avançats, com és el cas d'Alemanya, pràcticament s'arriba a 24 jutges per 100.000 habitants.

Feta aquesta introducció, quines són les conseqüències de la Llei orgànica, de la 8/2012, a què vostè feia referència? Doncs, el Ministeri de Justícia, mitjançant aquesta reforma de la Llei orgànica del poder judicial, modifica el criteri fins ara mantingut. I, sense adoptar cap tipus de mesura, ni immediata ni futura, per ampliar el nombre de jutges substituïts acorda reduir la possibilitat de nomenar jutges substituïts a supòsits, únicament i exclusivament, excepcionals. Pràcticament s'elimina la figura del jutge substituït i del magistrat suplent, en establir que aquesta funció, com deia abans, l'exerceixen només els membres de la carrera judicial, mitjançant, com dèiem també abans, les comissions de servei i les substitucions. Això implica que s'han hagut d'acordar normes de substitució entre jutjats. Suposarà un retard en les diligències judicials, en la celebració de judicis, atès que sempre hi ha d'haver un jutge titular per fer els assenyalaments que els jutges no poden assistir per estar de baixa o vacances.

Amb relació a les places dels jutges vacants, o baixes per la llarga malaltia, els jutges titulars han d'assumir en aquests supòsits dos o més jutjats, que, tenint en compte les càrregues de feina, és probable que encara provoquin més retards dels que ja hi ha. Tot això pot conduir a una situació de col·lapse en molts jutjats. Encara que la regulació sigui de competència estatal i els nomenaments siguin competència del Consell General del Poder Judicial, el plantejament d'eliminar i deixar sense feina a 1.200 jutges substituïts a tot l'Estat espanyol –270 a Catalunya– implica una clara afecció de l'Administració de justícia a l'Estat, però, ho torno a dir, d'una manera molt especial a Catalunya.

Així mateix, cal considerar que l'actual esborrany de reforma de la Llei orgànica del poder judicial no preveu recollir la figura del jutge substituït, i que el Ministeri de Justícia ha reduït de forma dràstica el pressupost destinat a jutges substituïts.

En definitiva, l'actuació del ministeri, mitjançant aquesta reforma, sense cap tipus de mesura de previsió ni prevenció, provocarà dos tipus d'afeccions: a la mateixa plantilla de jutges substituïts, que, després de prestar serveis a l'Administració de justícia, la majoria durant molts anys i amb resultats plenament satisfactoris, es queden sense feina i sense indemnització compensatòria. I la segona afecció: el mateix servei de l'Administració de justícia, davant la impossibilitat real dels jutges titulars de poder assumir la càrrega de feina dels jutges substituïts i exercir-la amb eficàcia i eficiència vers el ciutadà.

Vostè em demanava què és el que hem fet: hem parlat amb l'associació de jutges substituïts que hi ha a Catalunya –una associació que funciona d'una manera prou coordinada–, i nosaltres els hem mostrat absolutament tot el nostre suport, com en la segona part de la resposta ja li indicaré.

Però, a més a més, també hem parlat amb el ministeri. I, efectivament, nosaltres, al ministeri vam dir..., i en el meu cas, al ministre, li vam assenyalar que això no tenia cap sentit, que no tenia cap sentit, des del punt de vista de la racionalització de recursos humans, que no tenia cap sentit, des del punt de vista de les necessitats de jutges a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol.

La resposta, senyora Calvet, se la pot imaginar: no hi han més recursos i la manca de recursos serà substituïda gràcies a la reforma de la Llei orgànica del poder judicial.

Nosaltres estem convençuts que la reforma de la Llei orgànica del poder judicial no substituirà, no emmenarà la reacció que ha tingut el ministeri, la modificació d'aquesta llei, i que caldran altres actuacions.

Tot i així, també li he de dir que nosaltres continuarem parlant amb el ministeri –és la nostra obligació–, continuarem parlant amb el ministre i continuarem exercint les pressions legítimes que puguem des del Parlament, des del Govern.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Conseller, gràcies. Nosaltres també hem parlat amb l'associació de jutges i magistrats, com altres forces polítiques d'aquest Parlament; de fet, aquesta interpel·lació vol canalitzar la preocupació transversal de moltes d'elles i la nostra solidaritat plena amb aquest col·lectiu. Aprofitem per saludar els seus representants avui presents aquí al plenari.

Certament, la situació política..., i sobretot la majoria al Congrés dels Diputats del Partit Popular, i, és més, la manca de respecte que el text inicial de l'Estatut, amb el model de justícia catalana que es plantejava, doncs, va significar la Sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, impulsada pel Partit Popular a través d'aquell recurs contra el resultat electoral, ens ha deixat esmerçats..., amb certes capacitats de reacció, almenys el que és al curt termini. Això és així.

Ara, penso que és important que tinguem la capacitat de fer preses de posició polítiques públiques i que a Madrid, aquí, davant del Grup Parlamentari del Partit Popular, que és el qui representa, en tot cas, el partit que està decidint materialment aquestes mesures, es faci palesa aquesta presa de posició de la nostra capacitat de reacció com a mínim davant de l'estat de coses i amb demanda de mesures concretes: per exemple, establir un únic accés a la carrera judicial, mitjançant la prèvia formació i experiència professional, i garantint l'accessibilitat a aquests jutges i magistrats ara afectats, amb caràcter preferent, que puguin concursar de forma meritòria, amb els seus mèrits consolidats, en aquest accés a la carrera judicial. Això s'ha de solucionar a curt termini.

La creació urgent de divuit places de jutges i vint-i-cinc places de magistrats a Catalunya conforme a la memòria judicial del Tribunal Superior de Justícia l'any 2011. La comunitat autònoma amb més òrgans judicials afectats, cent u, per causes d'especial complexitat; com sap vostè, tenim procediments en marxa d'una enorme complexitat, per raons econòmiques, polítiques, contra el medi ambient... És a dir, s'està penalitzant el correcte funcionament de l'Administració de justícia, perquè tots i cadascun dels jutges i magistrats que fins ara han estat tirant endavant aquests jutjats en aquestes condicions, juntament amb tots els funcionaris que estan auxiliant l'oficina judicial, aquí, a Catalunya, han donat una rendibilitat i una eficàcia enorme que ha revertit en una garantia de cara a un correcte i òptim servei públic de la ciutadania. Tot això, ara, no sols està en perill; tot això ara està col·lapsat, jo diria que està tocat de mort; per tant, la reacció ha de ser màxima –màxima–, i la nostra solidaritat, molt més enllà que les paraules. Com? Haurem de trobar la manera, entre tots haurem de trobar la manera.

Per què? Perquè la ciutadania de Catalunya no es pot veure privada de l'accés a la justícia. Perquè, a més a més de la llei de taxes, amb el que això ha significat –i així ha estat denunciat per un jutge de Tarragona fa pocs dies–, a més a més d'això, aquesta reforma el que pretén és saturar el servei públic per tornar-lo absolutament inassolible de cara a la ciutadania, i, en definitiva, a la garantia de la tutela judicial efectiva dels drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en les diverses jurisdiccions.

Aquesta paràlisi de la justícia, aquest col·lapse, està demanant, ara mateix, als funcionaris i funcionàries, als magistrats i magistrades, un extraordinari esforç de dedicació absolutament inassolible, perquè en els darrers temps ja s'han esgotat les forces humanes i materials possibles per fer-hi front.

Portem aquí el cas dels jutges i magistrats substituïts perquè em sembla el més gràfic, des del punt de vista del que representa aquesta ofensiva en matèria de la garantia del servei públic de la justícia. Aquesta situació d'injustícia material que s'ha generat, a través del seu acomiadament, podríem dir que és gràficament el símbol del que està significat l'ofensiva del Ministeri de Justícia de Madrid respecte a la justícia catalana.

Demanem el reconeixement efectiu dels drets laborals d'aquest col·lectiu, demanem l'efectivitat de la previsió reglamentària de les llistes de substituïts encara vigents i demanem que es facin totes les actuacions possibles amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, perquè, a més a més de reivindicar el màxim pressupost possible, com ha fet el País Basc, se li doni una sortida digna, justa i el màxim de legal possible a aquest col·lectiu de persones afectades.

Hem d'abolir, en el termini de dos anys, aquest anomenat «torn lliure», únic a Europa, basat en una oposició modelada en el segle XIX, que únicament avalua la memòria amb sistemes de preparadors de carrera judicial, sobre el qual també creiem que hi hauria d'haver més transparència, i que només permet l'accés

a la carrera als que, finalment, econòmicament s'ho poden permetre.

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

Acabo, presidenta. El col·lectiu de jutges i magistrats avui present i afectat per aquesta mesura són persones extraordinàriament preparades que fins ara han sostingut la justícia catalana i hem de confiar que ho puguin seguir desenvolupant.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Senyora presidenta... Senyora Calvet, estem d'acord amb les seves reflexions i en bona part amb les seves propostes. Tot i així vostè feia referència a unes oposicions en les quals tinguessin un caràcter preferent els jutges substituïts. Nosaltres anem més enllà, nosaltres volem unes oposicions absolutament restringides només per als jutges substituïts –només per als jutges substituïts.

Per tant, primera proposta que nosaltres fem: oposicions internes i de caràcter restringit només per als jutges substituïts, que han demostrat al llarg d'aquest temps una gran professionalitat i que, a més a més, sabem que en la seva majoria tenen una gran experiència, i, evidentment, tenen unes grans dosis de treball, com ho han demostrat també al llarg d'aquests anys.

Segona proposta que nosaltres fem: falten encara molts òrgans judicials a Catalunya. Estàvem parlant de les ràtios abans. Per tant, no sobra ni un dels 270 jutges substituïts de Catalunya. A mesura que es van incorporant nous jutges, sigui a través del procés intern i restringit o sigui amb el procés d'oposicions obertes, s'han d'anar creant nous jutges, nous jutjats, nous òrgans judicials a Catalunya. Segur que dos-cents òrgans judicials més a Catalunya no ens farien cap mal –no ens farien cap mal. Per tant, tots els jutges substituïts hi tenen cabuda, i no tan sols tenen cabuda a l'Administració de justícia de Catalunya, sinó que són absolutament necessaris.

Aquestes són les dues propostes que fem: oposicions restringides per als jutges substituïts i, a més a més, ampliació dels òrgans judicials que donin cabuda als que aprovin en el torn lliure i, a més a més, amb els 270 jutges substituïts que també, i d'una manera tan magnífica, han prestat la seva feina aquí a Catalunya.

La presidenta

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per a millorar la situació de la justícia i els centres penitenciaris, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a millorar la situació de la justícia i els centres penitenciaris (tram. 300-00041/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados... *Honorable conseller*, venimos hoy para interpellarle a usted sobre un asunto capital en nuestro sistema democrático, la Administración de Justicia.

Y empezaremos por los que la hacen posible cada día, por los que están al pie del cañón: los funcionarios de Justicia. ¿Y cómo están a día de hoy? Pues, los funcionarios a día de hoy están desesperanzados, desmotivados, y lo que es peor aún, hay muchos servidores públicos, como los de prisiones, que no se sienten respaldados por el señor Martorell, que, llevando tres semanas, literalmente, sin aparecer por la oficina, por la Dirección General de Servicios Penitenciarios, no le faltó tiempo para echar la culpa a los trabajadores públicos de las fugas en las prisiones, que son fruto de la falta de recursos materiales y personales.

Y es que ustedes, *conseller*, hablan de la justicia como un medio para contribuir a la transición nacional, pero para nosotros la justicia es uno de los tres pilares básicos del estado de derecho, es el que debe controlar a los otros dos, y desde Cataluña se está desmantelando en los tres ámbitos que intentaremos tocar en esta interpelación: las oficinas judiciales, la justicia gratuita y el ámbito penitenciario.

Nuestra primera preocupación, *conseller*, son las oficinas judiciales, y es que el presupuesto de justicia se ha reducido en un 11,4 por ciento en dos años, con un único resultado: una justicia lenta, cara, inaccesible, ineficaz y, por tanto, ineficiente. Y eso dice mucho de las prioridades del Govern de Convergència i Unió por lo que a justicia se refiere, es la última prioridad. Así lo ha sido en los dos últimos presupuestos, y todavía no tenemos presupuestos.

Usted habló en su última comparecencia como una prioridad de su Gobierno garantizar el derecho a la tutela judicial efectiva de los ciudadanos de Cataluña. ¿Cómo? Según su exposición, garantizando el acceso de los ciudadanos a la justicia gratuita, por una parte; por otra, impugnando al Tribunal Constitucional las tasas judiciales establecidas por el Gobierno de España, por lo que le felicitamos, pero manteniendo las impuestas por este Govern, que al final están suspendidas por el Tribunal Constitucional.

¿Y qué supone esto, *conseller*? Pues que, en la práctica, muchos ciudadanos han visto frenado el acceso a la justicia, pues es un obstáculo por el elevado coste de las tasas.

Ustedes han interpuesto un recurso exclusivamente por invasión de competencias, *conseller*. Eso es lo único que les preocupa de las tasas. Para nosotros es que ustedes, como el Gobierno del Estado, mediante la introducción de las suyas, pretenden solucionar el atas-

co judicial de los juzgados a base de cortar el acceso a la justicia, a base de imponer barreras económicas y basar toda la política de financiación para el *departament*, en la práctica, sobre las espaldas de los servidores públicos. Esa es la única gestión y política de personal, esa es la única gestión que ha venido haciendo hasta la fecha el Gobierno de Convergència i Unió.

En su comparecencia usted habló de que había que garantizar que los jueces siguieran emitiendo resoluciones judiciales de la calidad y del nivel que habían venido haciendo hasta ahora y que no se perjudicara por efecto de las *retallades*, para terminar añadiendo que no hay tutela judicial efectiva sino una apuesta por la agilidad.

¿Y qué es lo que está pasando en los juzgados de Cataluña? Pues que tenemos una administración..., como se ha expuesto en la exposición anterior, en la interpelación anterior, tenemos una administración a la que cada día le caen más asuntos, cada día hay menos personas para atenderla y los jueces y los funcionarios están comprometidos con su trabajo, pero hay menos personal, con más trabajo y con menos sueldo.

A los servidores públicos, por una parte, se les ha recortado el 30 por ciento del poder adquisitivo en los últimos tres años, y aún siguen dando todo lo que pueden; pero la escasez de medios materiales es implacable: no hay clips, no hay archivadores, no hay agendas, no hay dietarios, no se pueden encuadernar las sentencias, no se pueden archivar en condiciones los procedimientos judiciales... Los jueces sí que han puesto todo de su parte, sí que se han comprometido seriamente con los ciudadanos afectados por los desahucios y las ejecuciones hipotecarias. Ellos, gracias a sus resoluciones, han conseguido que el asunto llegue al Tribunal de Justicia Europeo y se revise nuestra férrea legislación de ejecuciones hipotecarias. Tiene mérito, créame, *conseller*, mucho mérito, porque la única política que se ve de gestión de todo el personal de justicia, que sabemos que los jueces y fiscales no son gestión de la *conselleria* de justicia, pero sí toda la oficina judicial, es la que han hecho ustedes, que es la del recorte, es la única política.

Hay que decir, *conseller*, que usted fio toda la política... Nosotros preguntamos, cuando usted compareció en la Comisión de Justicia, qué pasaría con el personal al servicio de la Administración de justicia, porque todavía no había presupuestos, y qué previsiones había. Usted lo dejó todo fiado a los presupuestos; presupuestos que hoy no tenemos pero sí –pero sí– lo que supimos es que la prórroga..., o sea, se han prorrogado los presupuestos por un máximo del 86 por ciento del presupuesto inicial del 2012. Lo que quiere decir que a todo el personal que tenga más del 1,5 del salario mínimo interprofesional bruto, sin contar complementos de productividad, le quitan una paga extra debido a las medidas que se han tenido que adoptar por este 86 por ciento que se ha establecido como presupuesto sobre el 2012.

Y pasaremos al segundo punto de nuestra interpelación, el derecho a la justicia gratuita, y referido, sobre todo, a los abogados del turno de oficio, a los que se les

adeuda, a día de hoy, más de tres meses de las retribuciones, y que el 2 de mayo se les pagó el 95 por ciento del mes de enero, además de que, por la gestión del turno de oficio, por el SOJ, se debe a todos los colegios de Cataluña, a todos los colegios de abogados de Cataluña, la mitad del año 2012, que asciende a 1 millón de euros y todo lo que va de año.

Pero, además del retraso en los pagos, el problema del turno de oficio son los continuos recortes en los módulos de estas conversaciones a los letrados por su trabajo. Ustedes pretenden efectuar una nueva rebaja del 3 por ciento, que sumadas a las anteriores, desde que gobierna Convergència i Unió, son un 13 por ciento de la rebaja en las atribuciones de media en general. La justicia gratuita, *conseller*, es una competencia de la Generalitat de Catalunya y son ustedes los que tienen que costearla, y no hacerla a costa de los abogados y procuradores del turno de oficio, que en muchas ocasiones se empobrecen más que aquellos a los que defienden.

Para que la justicia funcione, *conseller*, para tener una administración de justicia ágil, eficiente, eficaz, no se puede tener como única política la de las restricciones, hay que invertir, hay que dotar a la Administración de justicia, a la oficina judicial y a todos los agentes cooperadores para garantizarla de medios e inversiones suficientes para garantizar una justicia en mayúsculas, que es, ni más ni menos, que esta sea accesible y que funcione, y aquí, en Cataluña, hace mucho que no funciona.

Dejo, *conseller*, aunque se propondrán medidas en la propuesta de resolución que se hará, en la moción, la situación de la justicia en Cataluña sobre los centros penitenciarios. Hemos apuntado quejas de los funcionarios respecto al trato ofrecido a ellos por el señor Martorell. Pero haremos propuestas porque entendemos que hay un gran fracaso del modelo penitenciario catalán: hay sobreocupación, no hay una buena gestión del dinero que hay para justicia, porque por un lado se están pagando alquileres y por otro lado se está en un modelo absolutamente obsoleto y precario que se ha denunciado desde Europa y que desmoraliza a la mayor parte de los funcionarios y va en perjuicio de lo que debería ser la rehabilitación.

En todo caso, si usted quiere decirme algo sobre esto, en la réplica, en la segunda parte de esta intervención haremos mención a todo esto.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Justícia senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora De Rivera, aquesta interpellació que vostè planteja conté dos àmbits prou diferenciats dins el departament.

En primer lloc, si m'ho permet, em referiré a la matèria judicial, a l'àmbit de la justícia *stricto sensu*, de l'Administració de justícia. El Departament de Justícia ha elaborat el projecte anomenat «Línies estratègiques per a la modernització de l'Administració de justícia», que conté les principals actuacions a realitzar en els quatre eixos sobre els quals es vertebrava el projecte de l'oficina judicial: l'organitzatiu, els recursos humans, les tecnologies de la informació i la comunicació, i els edificis judicials.

Hem implementat el nou model de l'oficina judicial al partit judicial de Girona, creant el servei comú processal general que dona servei transversal a tots els òrgans judicials de Girona i al Jutjat de Pau de Salt, i el servei comú processal d'execució, que dona servei a les seccions penals de l'audiència provincial i als jutjats socials i contenciosos de la ciutat.

També durant aquest any posarem en funcionament el nou model als partits judicials d'Olot i la Seu d'Urgell.

Així mateix, per reforçar els partits judicials del Vendrell i de Vilanova i la Geltrú, hi destinarem més recursos humans, la finalitat dels quals serà analitzar l'estat actual dels partits judicials afectats i reduir-ne el nombre d'assumptes pendents. Un cop realitzada aquesta tasca, la intenció del departament és implementar el nou model d'oficina judicial.

Li he de dir que totes aquestes tasques a desenvolupar s'han acordat amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Més enllà de les actuacions necessàries per a la implementació de l'oficina judicial, estem duent a terme conjuntament amb el TSJ plans de treball concrets per reduir el nombre d'assumptes pendents al partit judicial de Balaguer, així com les executòries penals als partits judicials de Tarragona i Tortosa. A Tarragona, per exemple, ja hem reduït en més de 2.500 les executòries. A principis del 2014 està previst iniciar les mateixes actuacions al partit judicial de Blanes.

Pel que fa a l'àmbit de les tecnologies de la informació i la comunicació, durant el mes de febrer hem habilitat els mòduls del sistema e-Justícia.cat referents als registres i al repartiment als quaranta-nou partits judicials de Catalunya. Això ha possibilitat que des del mes de maig les demandes dels processos monitoris, els processos verbals, actes de conciliació, jurisdicció voluntària, execució de títols no judicials, de separació o divorci de mutu acord, modificació de mesures definitives de mutu acord i extinció d'unió estable de parelles de fet de mutu acord, guarda i custòdia de mutu acord, s'hagin de presentar obligatòriament en formar totalment telemàtic a través de l'extranet del professional.

Hem finalitzat també la prova pilot al Jutjat de Primera Instància número 37 de Barcelona dels mòduls d'e-Justícia.cat referents a la gestió i tramitació processal dels jutjats de la jurisdicció civil, i durant el mes de juny s'implementarà el mateix sistema al Jutjat número 38, donant continuïtat a aquest projecte amb la implementació a la resta dels quaranta-sis jutjats de primera instància de la ciutat a partir del mes de setembre.

Igualment, per fomentar la interoperabilitat entre els diferents sistemes informàtics utilitzats a nivell estatal, hem finalitzat el projecte per a la integració i comunicació dels sistemes informàtics que usen les fiscalies de Catalunya amb el sistema central de la fiscalia general de l'Estat, d'aquesta manera ja s'han traspassat a la fiscalia general de l'Estat més de 2.200.000 assumptes i diàriament se'n traspassen quatre mil.

En relació amb la justícia gratuïta, defensem les competències assumides i demanem al ministeri el finançament del 100 per cent del cost a través de la implementació de les taxes judicials de l'Estat, complementant la quantia que rebem actualment en funció de la recaptació que es realitza a Catalunya.

Finalment, pel que fa a aquest àmbit, cal destacar que hem donat suport a la proposta del TSJ per a la creació de 2 places de magistrat a la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, 17 places de magistrat de les audiències provincials i 51 places per als jutjats de primera instància i instrucció penals, socials i mercantils, vigilància penitenciària i contenciós administratiu.

Pel que fa a les mesures relacionades amb els centres penitenciaris, que és la segona part que vostè deia, la nostra acció de govern s'orienta en tres eixos principals: mantenir la qualitat de vida dels interns i millorar-la allà on calgui; fer que les condicions de treball dels professionals dels nostres centres siguin correctes, i adaptar els nostres equipaments a les necessitats i exigències actuals.

Per assolir aquests objectius, no podem obviar que s'han dut a terme una estabilització de la població penitenciària. En els darrers tres anys s'ha experimentat un descens de més de 450 interns, fruit de l'impuls dels mecanismes d'execució penal basats en la rehabilitació i la reinserció, com ara el tercer grau i la llibertat condicional, entre d'altres.

Treballem des del convenciment que, a partir de l'experiència dels mòduls de participació i convivència que han funcionat amb èxit al Centre Penitenciari de Lledoners, podem desenvolupar un pla per implementar aquest model de rehabilitació a altres centres.

Això, com els deia, no és possible sense adaptar els nostres equipaments a les necessitats i exigències actuals, entre elles les derivades de la implementació d'aquest model de rehabilitació.

En aquest sentit, vull recordar el compromís adquirit de presentar en seu parlamentària el nou Pla d'equipaments penitenciaris 2013-2020 un cop s'hagin aprovat els pressupostos.

Tot i així, atès que vostè m'ha fet algunes preguntes, també li voldria intentar modificar alguna de les coses que vostè ha explicat.

Des del punt de vista dels centres penitenciaris, vostè ha vingut a dir que en aquest moment, doncs, hi ha més densitat de presos a les presons de la que hi havia. Això no és cert. O que estan millor acollits o que estan millor tractats..., pitjor tractats, perdonin. Jo crec que això no és cert, i les proves són les dades que tenim:

any 2004, ràtio de reclusos per funcionaris, 265; any 2013, 212. Per tant, en aquest moment hi han menys reclusos per funcionari dels que hi havia l'any 2004. És més, en aquest moment hi han les millors ràtios de la història quant a reclusos per funcionaris.

Pel que fa a l'Administració de justícia: assumptes pendents l'any 2010, 447.000; assumptes pendents a hores d'ara, 417.000. Això vol dir una davallada de trenta mil assumptes pendents.

Pel que fa a la plantilla del personal de l'Administració de justícia, vostè ha dit que cada cop hi havia menys funcionaris: 31 de desembre del 2009, 9.015 funcionaris; 31 de desembre del 2012, 9.047 funcionaris, trenta-dos més. I a més a més el compromís que vaig adquirir també davant de la Comissió de Justícia que de cap manera retallàrem les plantilles de l'Administració de justícia, de cap de les maneres.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Mire, *conseller*, respecto a su contestación, sabemos que se han implementado medidas, que se están implementando medidas interesantes en cuanto a la rehabilitación, por ejemplo, en el Centro Penitenciario de Lledoners, que se está ampliando el módulo de respeto. Esto son cosas importantes. Pero nosotros no hablamos del malestar de los internos –que pueden tenerlo y que también nos preocupa, porque son personas privadas de libertad pero no personas privadas de derechos civiles–, lo que nos preocupa es cómo hacen su trabajo –cómo hacen su trabajo–, en qué condiciones se desarrolla el trabajo de los funcionarios de prisiones.

Y lo cierto es que el trabajo de los funcionarios de prisiones, que se desarrolla en un medio muy hostil, en un medio difícil..., es que cada vez hay menos efectivos, aunque haya menos ocupación, menos población penitenciaria, que a lo mejor ha bajado la sobreocupación porque ustedes han encontrado una estadística entre el 2004 y el 2013, y lo que está pasando es que cada vez..., que a lo mejor se encuentran siete funcionarios para todo un patio; que no funcionan los *walkie-talkie*; que está la valla..., han tenido que cerrar las garitas porque no se puede vigilar, como pasó en la prisión de Tarragona, que hay un problema grave, allí, que, como hace años que se tiene que hacer el traslado, no se está invirtiendo.

Entonces, lo que nos preocupa de verdad es en qué, cómo están realizando su trabajo los funcionarios de prisiones, y exactamente lo mismo los funcionarios de justicia, y exactamente lo mismo el problema que padecen ciudadanos y que padecen abogados, que tienen un problema, que les deben tres meses de sueldo, y que su juicio se plantea..., o sea, los citan para al cabo de un año, y que al cabo de un año la empresa ya ha

desaparecido. Y esto parece la crisis del 82, *conseller*, y estamos en el 2013.

Y teóricamente mucha oficina judicial y mucha historia –que llevamos hablando de la oficina judicial por lo menos diez años–, pero no funciona; funciona algún módulo, pero esta no acaba de desarrollarse. Está bien que ya los divorcios haya que pasarlos obligatoriamente telemáticamente. No es un problema de los letrados, no es un problema de los abogados, no es un problema de los procuradores, es el problema de que no se acaba de implementar, de que en realidad lo que pasa es que no se está destinando dinero y no se está invirtiendo en la Administración de justicia como se debería. Y todo esto se traduce en que está la Administración de justicia en Cataluña –en el resto de España también, pero estamos hablando de Cataluña– colapsada.

Además, tenemos el problema..., y están aquí presentes: personas que hace dieciséis y veinte años que están trabajando, resulta que se les despide, y aquí no se acaban de convocar las plazas o no quieren venir..., porque está pasando, que hay muchos jueces y fiscales que no quieren venir a Cataluña. ¿Y por qué, *conseller*? Por la última ocurrencia que ahora ya se les ha ocurrido plantear en el Congreso de los Diputados, el que el catalán sea una obligación y no sea un mérito. ¿Por qué? Porque resulta que salen menos sentencias redactadas en catalán, cuando hoy en día, *conseller*, y yo esto lo he propuesto cada vez que ha habido una comparecencia del *conseller* de Justicia en la Comisión de Justicia, porque es una propuesta de nuestro partido, de Ciudadanos, todo puede salir en bilingüe, como ocurre en otras comunidades autónomas que tienen dos lenguas cooficiales, como pasa aquí, con lo cual se puede redactar la sentencia en el idioma que se quiera y se puede traducir automáticamente a la otra, y no pasa nada y no hay ningún problema.

Y, además, sí que es cierto que hay que procurar los derechos lingüísticos del ciudadano, pero también es cierto que hay muchos funcionarios que no prestan sus servicios de cara al público, que son funcionarios que están gestionando. O sea que no hace falta un políglota para estar gestionando expedientes o entrando en el registro. Y además le digo también, *conseller*, yo me muevo en los juzgados, muchos diputados de esta cámara nos movemos en los juzgados, y no hay ningún problema. El único problema serio realmente existente es que la justicia es lenta, la justicia es lenta, cara y, por tanto, no es eficaz ni eficiente, que es lo que usted pretende. Así que nosotros le proponemos en la próxima moción una serie de medidas para abordarlo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller de Justícia senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Senyor president... Senyora De Rivera, em parlava de les condicions dels treballadors dels serveis penitenciaris. Jo li ho torno a dir: una de les condicions importants són les ràtios, i en les ràtios donem, tenim les millors ràtios de la història quant a reclusos per funcionari. I això és important.

Segona cosa –que vam parlar també en el seu moment en la Comissió de Justícia i que jo també n'he anat parlant algunes vegades–, el tema dels centres de reclusió, dels centres penitenciaris. És evident que s'ha de fer un pla d'equipaments de centres penitenciaris, jo em vaig comprometre a presentar-lo tan bon punt s'aprovesin els pressupostos. Hi estem treballant; de fet, ja n'he avançat aquí algunes dades. Nosaltres estem treballant a l'Ajuntament de Barcelona per poder-los presentar a vostès de quina manera farem el procés de tancament de la Model; això ho hem fet. Vam anunciar –ho vaig anunciar jo aquí– que l'any vinent Puig de les Basses s'obriria. I, evidentment, també durant aquesta legislatura la presó del Catllar –el centre de reclusió del Catllar– també s'obrirà.

Tots sabem, a més a més, que el fet de tancar la Model significarà com a mínim dues coses: obrir un centre penitenciari obert, que ja vaig dir que seria al nord de la ciutat, i un centre de preventius al sud de la ciutat. Per tant, es milloraran aquestes condicions.

I no tot és bo: jo no ho he dit mai, que tot sigui bo, en els centres. Vostè creu que joestic content de tenir la Model com a centre penitenciari? De cap de les maneres. I per això nosaltres estem fent un procés, una negociació amb l'Ajuntament de Barcelona per presentar-los a vostès de quina manera farem el procés de tancament de la Model i, evidentment, l'obertura dels centres corresponents, que seran necessaris per poder-lo dur a terme.

El tema dels funcionaris de l'Administració de justícia. Jo li he dit: «Nosaltres de cap de les maneres reduïrem el nombre dels funcionaris a l'Administració de justícia; no ho farem.» No tan sols això: em vaig comprometre que cada vegada que es creés un nou òrgan judicial nosaltres el dotaríem dels funcionaris corresponents; i ho estem fent. I n'hem parlat amb els presidents de les audiències provincials, i n'hem parlat amb el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; i ho estem executant, i ho fem i fem el seguiment corresponent amb la comissió mixta que tenim en la Sala de Govern del TSJ. Estem fent aquest seguiment, com fem també el seguiment pel que fa a la nova oficina judicial i a les TIC, a la implementació de les noves tecnologies; i que s'han fet amb un raonable èxit i que crec que s'implementaran molt exitosament. És molt important que en aquest moment a tots els òrgans judicials telemàticament ja s'hagin de presentar les demandes civils; és molt important: des d'un punt de vista de velocitat, des d'un punt de vista d'estalvi, de recursos, de temps, de tot. Diu: «És que hem d'anar més enllà.» Evidentment. Si ho estem..., i està tot això programat, està treballat, hi ha el procés corresponent.

L'oficina judicial, a més a més –li ho dèiem–, va començar a l'Audiència Provincial de Girona; a l'edifici

nou: no pas a l'antic, encara. Enguany ho implementarem a l'antic, tirarem endavant Olot, començarem els treballs que jo li deia al Vendrell, que segurament deu ser dels jutjats que es troben en pitjor situació de Catalunya, treballarem també Blanes, treballarem també la Seu d'Urgell, treballarem Vilanova i la Geltrú. Ho farem, d'acord també, com sempre, amb la Sala de Govern del TSJ, perquè això s'ha de fer d'acord amb aquells que ocupen el poder judicial i nosaltres ho fem a través de la relació amb la Sala del Govern del TSJ i la corresponent comissió mixta que tenim.

Pel que fa als substituïts, ja hem contestat abans a la senyora Calvet: és inadmissible. I, és més, he dit textualment que nosaltres creiem que els 270 són necessaris, són absolutament necessaris. Són necessaris, perquè no té cap sentit –no té cap sentit– que hi hagin jutges que hagin de portar dos o tres jutjats; punt número 1. I punt número 2: perquè a Catalunya encara falten òrgans judicials, com a mínim un 20 per cent més. I de fet, ja n'hi ha tot un seguit –que abans li he dit en la primera resposta– que nosaltres hem demanat al ministeri i al Consell General del Poder Judicial, d'acord amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Pel que fa al tema del català, miri, jo crec que vostè hauria d'estar d'acord que tots els jutges i magistrats hagin de saber castellà i català; jo crec que vostè hi hauria d'estar, perquè la lògica és que un funcionari que està en un territori sàpiga els dos idiomes oficials. Com a mínim, jo crec que aquest seria el mínim llistó que vostè hauria de tenir.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la formació professional (tram. 300-00042/10)

El punt número 26, que és el darrer que farem aquesta tarda vespre, és la interpel·lació al Govern sobre la formació professional. Ha estat presentat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té ara la paraula l'ihlustre diputat senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé, gràcies, senyor president. Aquesta serà una interpel·lació en la intimitat, perquè és la darrera i sempre ens passen aquestes coses. Per tant, abans de començar amb el tema específic de la interpel·lació sobre formació professional, però relacionat amb ella, deixi'm dir-li que en el nostre grup ens semblen bé les manifestacions que va fer respecte de no aplicar la Llei Wert a Catalunya. I demanar-li que no sigui només gesticulació. Dir-li que, en el cas que després del seu pas pel Congrés dels Diputats quedi tal com està, nosaltres demanem senzillament que no s'apliqui. No només per l'intent de trencament d'un model lingüístic d'èxit, que sembla de vegades que sigui l'única qüestió que ens preocupa, sinó perquè, a més a més de les mesures centralitzadores, les mesures privatitzadores,

les mesures classistes, diria jo, les mesures de sotmetiment religiós que implica la llei, entre d'altres –ara en diré una de grossa–, semblen fetes per personatges que consideren que cal reivindicar el dret de conquesta que van obtenir els seus avis quan van guanyar la Guerra Civil i que enyoren un retorn al passat quan l'educació d'aquest país era la misèria i era la vergonya de tot Europa. Aquest retrocés a Catalunya, senyora Rigau, no el podem permetre.

Com tampoc haurien d'haver permès, permeti'm que li ho digui, que a la Llei d'educació de Catalunya s'hi barreassin alguns interessos privatitzadors i classistes, que també hi són, i que no permeten la solidesa del sistema de servei públic que molts enyoràvem al pacte nacional. I aquí deixi'm fer un record emocionat a una persona que ha mort fa un parell de dies, que és l'antiga secretària general de la Federació d'Ensenyament de Comissions Obreres, la Josefina Pujol –avui se n'ha fet el funeral–, que va ser una de les lluitadores perquè aquest Pacte nacional per a l'educació fos possible.

Però parlem de formació professional. Quants anys fa que diem que l'hem de prestigiar? Un grapat. Quants governs han passat legislant i apedaçant?, i no acabem de trobar la manera d'assegurar que els nostres joves s'aboquin a formar-se per tenir la preparació necessària per a la professió que els agradaria tenir.

I a més, ara se'ns han afegit dues urgències que encara fan més complex de trobar-hi una solució. La primera és la que he dit, la LOMCE. La LOMCE jo crec que és un autèntic risc de tornar a un model de formació professional semblant al dels anys setanta, on la formació professional era la «maria» del sistema i on anava a la formació professional aquell que no podia seguir el batxillerat. Era un desprestigi. I la segona és la crisi econòmica, aquesta crisi que ha afegit, amb les polítiques d'austeritat, allò que en diem «retallades amunt i avall»; afecten directament el finançament de la formació professional inicial i també la formació professional per a l'ocupació. I a més a més, han suposat per a les empreses que d'una manera desafortunada estan reduint plantilles, estan reduint plantilles sota els efectes perversos de la reforma laboral, que ja n'hem parlat en altres ocasions.

Segons dades que vostè segur que coneix molt bé de l'Eurostat del 2011, Catalunya només té un 22,9 per cent de titulats en estudis secundaris postobligatoris –batxillerat i formació professional– entre la població de vint-i-cinc i seixanta-quatre anys, un percentatge molt per sota de la mitjana de la Unió Europea, que és un 48 per cent –un 48 per cent. I estudis obligatoris només en tenen, a Europa, un 22 per cent, i aquí un 42 per cent. És a dir, tenim invertida la gràfica, totalment invertida. I aquest decalatge té gravíssimes conseqüències en el mercat laboral. És a dir, quan hi ha hagut feina, que no és el cas, la nostra gent ha estat menys preparada per fer-la que els nostres veïns europeus. I això és greu: és greu per als nostres joves però també per a les nostres empreses, que haurien de creure molt més en la formació i implicar-s'hi molt més del que fan, i també és greu per a la competitivitat del país.

Segons les previsions de la Comissió Europea, l'any 2020 només el 15 per cent dels llocs de treball seran per a persones sense formació; i sobretot..., la gent que té formació serà sobretot la gent que tingui formació professional. I en la situació actual del país ara ja tenim urgències, perquè a més a més ens adonem, i ho manifestem, que la formació professional és un dels eixos per facilitar l'ocupabilitat. Ens adonem que fa anys que estem posant peces, maons, pedaços, però que fa anys que, tot i millorar els resultats –que és cert que s'han anat millorant–, no trobem l'entrellat.

Jo li plantejaré que ens calen quatre elements, a veure si vostè coincideix amb mi: primer, ens cal ordenar tota la feina feta, ens cal ordenar el sistema, ens cal integrar-lo, aquest sistema. I, per fer-ho, cal tenir una certesa que en aquests moments alguns no tenim, que és que treballem en la mateixa direcció les diferents administracions –les diferents administracions– i també el món laboral.

I, en segon lloc, jo li proposo que el que ens cal és una planificació estratègica tant de l'oferta formativa, que es pot fer, com de tot allò que en diríem «l'obtenció», dit així en general, «d'acreditacions professionals».

Però ens calen dos elements més, sense els quals els anteriors no tenen sentit: voluntat política, per executar aquesta ordenació i aquesta planificació, i ens calen diners per tirar-la endavant. Tornem a estar amb els diners.

La setmana passada, el 15 de maig, el seu Govern va signar un acord amb els agents socials, acord que queda reflectit en el document de bases per a l'impuls de la competitivitat, l'ocupació i la cohesió social. Aquest acord té tres eixos estratègics, el segon dels quals és precisament el foment de l'ocupació i la qualificació professional. I en aquest eix diem: «Cal plantejar les mesures necessàries per garantir una qualificació professional sòlida i adaptada al mercat de treball per a les persones no només en situació d'atur, sinó al llarg de la seva vida laboral.»

I també diem: «La formació i la qualificació professional són drets de les persones que han de contribuir a la major qualitat de l'ocupació.» I assenyalem que una de les principals mesures per aconseguir-ho és culminar la integració dels subsistemes de formació professional perquè les persones puguin capitalitzar qualsevol tipus de formació i tenir certificades totes les competències professionals. I acaba amb dues de les dotze possibles actuacions a fer: una, implantar de manera efectiva un model de formació professional integrat i, dues –parla–: es prioritzaran els programes que combinin la formació i la qualificació dins de les empreses.

És a dir, estem reclamant una formació professional integrada i estem dient que l'alternança formació-treball i la formació dual són estratègies necessàries. I què és el que fem? Com estem, ara? Doncs miri, dispersió en multitud d'accions formatives organitzades per diferents ens públics i privats; poca o gens coordinació entre departaments; dificultats per als centres per trobar empreses col·laboradores; falta de planificació local; poca col·laboració amb les administracions locals com a actors d'una xarxa, i molts esforços de molta gent per

sobreviure. Ordenar això és feina del Govern, i és una feina que no costa diners o en costa pocs.

Hi ha dificultats per tenir i acreditar l'experiència professional, dificultats per obtenir les certificacions i les titulacions per aquesta via; hi ha dispersió. Ordenar això també és feina del Govern, i tampoc costa diners.

Manifestem que volem tenir un sistema dual com Alemanya, més o menys com Alemanya. Però Alemanya hi posa diners –Alemanya hi posa diners–, i aquí el que fem és posar taxes elevades a les matrícules de formació professional. I tenim els centres amb retallades contínues de les seves assignacions, que no els permeten ni renovar material ni amb prou feines pagar la calefacció, en alguns casos. Això també és feina del Govern i sí que costa diners, evidentment. Però el que no podem fer és dir que volem apostar per la formació professional i al mateix temps dir que no la podem pagar, perquè estarem enganyant la ciutadania. O estarem insinuant que no tenim capacitat per governar. Perquè, és clar, trobar els diners també és feina del Govern.

Tenim una eina, tenim una eina que explicita i planifica la major part de les coses que li he dit, que és el III Pla general de formació professional de Catalunya. Jo el que faré és destacar-li alguns aspectes sobre els quals crec que és necessari fer d'aquesta eina una especial incidència, i sobre els quals hauríem d'assumir la concreció d'alguns compromisos si volem fer creïble això que hem dit, que és que apostem per la formació professional.

El primer, respecte a l'ordenació del sistema. Hi ha elements que inevitablement s'han de millorar. I li poso com a exemple el que li he dit al començament: per tenir un model que integri els tres subsistemes, cal una coordinació que dirigeixi les actuacions formatives que depenen dels departaments. No en tenim prou, amb l'actual nivell de coordinació; no n'hi ha prou. Ens faria falta una governança única.

N'hi ha més, d'elements, però planificació de l'oferta. Si volem apostar per la formació dual, per exemple, que podria ser una planificació de l'oferta, ho hem de fer bé. Planificar estratègies de canvi de model productiu, per exemple. Però sobretot hem d'assegurar que els nostres joves es troben amb garanties contractuals clares i no lesives, que no ens trobem amb la pressió d'algun tipus d'empresariat espavilat que pretén substituir el treballador regular per la mà d'obra barata o que considera que amb un contracte únic resoldrem els problemes econòmics, perquè estarem carregant com sempre als costos laborals (*remor de veus*) i no en els beneficis empresarials...

El vicepresident segon

Perdoni, senyor diputat...

Marc Vidal i Pou

...els costos...

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni, senyor diputat...

Marc Vidal i Pou

...de la crisi.

El vicesecretari segon

Demanaria als diputats del PP d'aquella filera, si us plau, que durant tota l'estona han estat parlant, que deixin de fer-ho.

Gràcies.

Marc Vidal i Pou

Sí, perquè segurament no hi ha massa interès en el tema.

En qualsevol cas, em quedava, per últim, incentivar la formació professional, però li ho explicaré després, si de cas, a la rèplica.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Benvolgut diputat, gràcies per les seves paraules amb relació al posicionament sobre la LOMCE. Dir-li que nosaltres hem deixat molt clar que hi han qüestions que són vertebrals al sistema i d'altres que són de model, i que amb la LOMCE discrepem en tots els tipus, eh? El que és de caràcter vertebral per al país, el que és la llengua, el que és la cultura, el que són els continguts i el model de sistema que es proposa, a més a més, amb el disseny competencial corresponent.

M'han semblat molt bé, i m'hi sumo, les paraules que ha dedicat a la Josefina Pujol, que la vam conèixer, sabem que era una dona seriosa, treballadora i que hi creia; i això sempre va permetre tenir-hi un diàleg serè.

Estem d'acord quasi en tot, senyor diputat, estic impressionada, però crec que podem fer camí; podem fer camí perquè estem d'acord en la necessitat d'avançar en la formació professional. Però és que, a més a més, vostè m'ha dit el que creia que s'havia de fer –i ho trobo bé–, però permeti'm que jo ara li expliqui el que estem fent i veurà que, en alguna de les coses que vostè ha anunciat que creia que era necessària, s'hi està actuant; i amb relació a les que cregui que no s'hi està actuant, doncs, podem, sens dubte, parlar-ne i acordar coses de cara al futur.

Relativa a la seva diagnosi, ja li ho he dit, hi estic d'acord. Estem, precisament, avançant en un model de formació professional molt més modern i no ens interessa gens retornar al dels anys setanta. Però és que no ens interessa retornar al graduat i al certificat, i menys associar el certificat amb l'FP, quan ara tenim associat el grau mig amb èxit, a través de la graduació, i el grau superior a través del pas directe de batxillerat al pro-

cedent de grau mig; per tant, hem treballat en la línia contrària del que ara se'ns vol fer fer.

Estem d'acord amb l'arquitectura del vint-i-cinc a seixanta-quatre anys, el que deia de les dades europees, l'Eurostat com una cafetera Oroley, quan en realitat hauríem de ser un rom. I estem treballant per canviar això. I com es canvia això? Doncs, primer es canvia fent possible que hi hagi més alumnes que es graduïn en ESO. Perquè del que es tracta és que almenys el 85 per cent dels graduats escolars puguin continuar estudiant per poder correspondre a la previsió d'ocupació que tan sovint hem dit, que només hi haurà un 15 per cent d'ocupació per a no titulars posteriors.

Per tant, com que amb la diagnosi hi estem d'acord, i veiem que coincideix amb els eixos clars del pla de Govern, jo sí que li haig de dir que estem treballant precisament en aquesta intenció. Perquè creiem que la formació professional, i ho mantenim, necessita creixement, perquè en tenim poca, relativament al que hauria de ser el percentatge. Però, llavors, li diré: «Miri quina evolució hem tingut en el percentatge: 2008-2009, 41.000 alumnes matriculats a grau mig; 2012-2013, 55.000.» El 2010 eren 47.000, en dos anys hem passat de 47.000 a 55.000, per no dir-li de grau superior, de 39.000 a 51.000; per tant, estem en la bona direcció.

I sempre m'han sentit a dir aquí, tant en aquesta legislatura com en l'anterior, que, a part dels recursos que s'havien d'optimitzar, enviàvem a la postobligatòria per donar millor resposta, i aquestes places en són un exemple. Per tant, necessita creixement, però també necessita accessibilitat. I accessibilitat vol dir oferta i mecanismes flexibles per accedir-hi. I aquí, fixi's vostè el que ha estat, precisament, canviar o complementar el que eren les proves d'accés per als cursos preparatoris d'accés al grau mig. Aquest curs ha tret la incertesa de les proves i ha fet que centenars i milers es poguessin presentar. Per tant, estem en la línia de fer-ho més accessible. Pensi, doncs, que, tant a la pública com a la privada, s'han incrementat no només les proves d'accés, sinó els cursos d'accés.

Flexibilitat; evidentment, és un altre principi clar. Perquè tots sabem que anem aprenent al llarg de la vida –aquest ja és un principi ara bàsic en el sistema educatiu i en la formació de les persones– i que en cada moment hem de trobar els mecanismes per acreditar acadèmicament allò que hem après al llarg de la vida, per via acadèmica o per via professional.

Proximitat –un altre principi clar de l'FP– a les necessitats del teixit empresarial i a les empreses, obvi. Si volem oferir i facilitar l'ocupació ha d'haver-hi aquesta relació. Per això hi ha un canvi constant en el catàleg d'ofertes, i l'any que ve això es veu ben clar, que mantenim ofertes que ja existien i que n'incorporem moltes de noves per afavorir aquesta ocupació i la integració.

Miri, jo no sé si és suficient o no, però és més del que teníem. Vostè estarà d'acord que, durant molts anys, els dos departaments de Treball i Ensenyament, tenien grans dificultats d'entesa. I no farà aquí, diguem-ne, més detall, però, deixem-ho amb «grans dificultats». Hem consensuat els dos consellers, la nostra presidèn-

cia al front del Consell d'FP, l'hem delegada en una única persona, en lloc d'alternar cada any la presidència, per donar coherència i contingut.

I, precisament, el tercer pla que hem aprovat, ens ha de permetre aquesta integració. I aquesta integració és: objectiu clar a llarg termini i mecanismes coherents amb la filosofia a través del dia a dia i de cada acció.

Per què li dic això? Perquè posar molt d'accent en la governança és tornar a caure, al nostre entendre, en el debat de si el que cal és tenir un organigrama o no. La conselleria de FP o no. No, el que cal és que la inicial i la continuada estiguin ben relacionades, coordinades i optimitzats els seus recursos. I, en aquest sentit, jo crec que podrem donar mostres que estem en la bona direcció.

Per què li dic això? Perquè si hem avançat i hem passat d'un 73,4 de graduats a l'ESO a un 80,8 vol dir que estem molt prop del 85. Si hem passat d'abandonament prematur d'un 33,2 a un 24, ens estem acostant molt a les dades de l'Europa 2020. Per això li diem nosaltres al ministre: «Ja ens estem acostant a l'Europa del 2020, no ens tregui ara les competències, dient que si ho fa el ministeri ho farà millor; miri si la direcció empresa és la correcta a cada comunitat i coordini bé, en tot cas, les actuacions, però no ens canviï el model, perquè la direcció és bona.»

Per què li ho dic tot això? Perquè, miri, hem ordenat l'FP amb un decret. El decret que va deixar preparat el Govern tripartit anterior, nosaltres com que desplega la LEC –vostès que a vegades diuen que la LEC l'estem aplicant d'aquí o d'allà–, els decrets pels quals es fonamenta la nostra política, són els que van fer-se i confeccionar-se a partir de la LEC. Què hi vam posar de nou? Sí, vam posar-hi una cosa: el domini de l'anglès a tots els graus mitjos de FP, perquè sabem que avui això és un element –suposo que hi està d'acord. Però l'hem ordenat amb un decret, hem coordinat els graus, hem regulat la formació professional també a distància, no només a l'àrea pública, a través de la IOC, sinó també des de la iniciativa privada, perquè és una manera d'afavorir l'accés dels treballadors i també dels joves a la formació professional amb caràcter no presencial.

Li ho deia abans, hem eliminat la incertesa de les proves amb els cursos de formació específica: 163 cursos de grau superior, 33 de grau mig.

Ara bé, parlem de les mesures flexibilitzadores. Hem tret 6.500 places d'assessorament –en aquests moments n'hi ha 4.210 de matriculats– per tal que cada persona, d'acord amb la seva experiència i perfil acadèmic i acreditació, pugui dissenyar el seu itinerari formatiu en el camp de l'FP. I això fa tenir molt d'èxit. És la clàssica persona que diu: «Jo vaig abandonar el batxillerat a primer any, però vaig treballar tants anys en aquest camp, però ara aquest sector ja no m'interessa, però tinc un domini d'anglès parcial.» I, a través d'aquests assessoraments, se li diu: «Miri, vostè es pot matricular a l'IOC, d'idioma, a preu públic i qualificar-se, treure's aquests crèdits i acabar de treure la formació equivalent a determinat cicle.» Aquest assessorament personal està actuant a través de les me-

ures flexibilitzadores, igual que altres ofertes que estan personalitzant; per exemple, oferta de collectius singulars. Cada vegada tenim més en compte que no només es tracta de tenir una oferta de títols, sinó d'itineraris vinculats a les necessitats de l'empresa, i, evidentment, tot el procés de reconeixement.

La formació en alternança. Miri, la formació en alternança ni Catalunya és Alemanya, ni els sindicats i les empreses catalanes són les alemanyes; tenen una experiència i una trajectòria molt diferent: allà avaluen les cambres de comerç. Els que ho hem visitat i ho coneixem –i els altres també, evidentment– sabem que són països que tenen una tradició molt diferent, però tenen una orientació bona que és la que nosaltres prenem i que està recollida en la Llei d'educació. Hi ha tot un article sobre com ha de ser la formació en alternança a la LEC, que estem intentant complir.

I, en aquest sentit, què fem? A través d'una regulació pròpia, hem regulat també la formació en alternança dual, l'alternança simple –l'alternança dual–; estem avançant en un model que l'any que ve arribarà a 1.700 alumnes, que combina la formació al centre i la formació a l'empresa. I vostè em diu: «Alerta que no sigui una modalitat.» Evidentment! Pensi que majoritàriament ho sabem, estan en beca salari; però, alerta, una beca salari que cotitza a la Seguretat Social, i que els serveix per al seu expedient i per a la seva antiguitat laboral a tots els efectes.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo li puc dir, que l'oferta que s'està avançant en dual, que es fa en aquests moments en 165 empreses i 48 entitats per a l'any que ve, s'està fent amb un control rigorós per tal que sigui beneficiós per a l'alumne, beneficiós per al sistema.

Per què li dic això? Perquè els nostres indicadors d'alumnes que han passat a estudiar la formació professional, ja estem en una proporció molt important, però, a més a més, aquesta integració també es fa *de facto*. Ja tenim milers de persones de més de vint-i-cinc anys en el nostre sistema inicial, però també ens interessa que, a la contínua, es puguin continuar formant els que ara estan a la inicial. I amb això té raó, que hem d'anar arbitrants els mecanismes, a través del Consell de la Formació Professional, perquè aquells elements formatius que poden prestar els centres de formació inicial, siguin complementats per d'altres, i altres que es poden fer des de les mateixes empreses, siguin també un gran estímul.

Jo li dic la veritat, crec que amb això hi ha unitat i crec que l'hem d'aconseguir. Hem d'aconseguir que avancem en aquesta proporció adequada de la formació inicial, si aconseguim un percentatge de graduats –i això té molt a veure amb l'èxit escolar que té l'èxit a secundària i a primària, ens ha de portar a una bona diversificació a batxillerat i a FP; una actualització del catàleg, com suposo que li podré explicar; aquest creixement de places enorme que hem fet, amb sacrifici, evidentment, amb esforç, també, però amb il·lusió dels centres, i aquesta complicitat serena i seriosa, amb un control de l'Administració molt rigorós, d'aquests convenis que fem, per garantir aquest aprenentatge dual, que tots sabem que és el que, de veritat, afavoreix

l'ocupació dels joves, que és el que més ens preocupa a tots en aquest moment.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyor president. Miri, sentint-la semblaria que tot va perfecte, i és que, la veritat, es tractaria que miréssim quina és la realitat dels nostres centres, i és evident que vostè ha dit tota una sèrie de coses que han fet. Naturalment, són el Govern, els toca fer-ho. Jo no li ho criticaré, i menys si em diu que estem d'acord en els principis i que estem d'acord en el model. Potser li criticaré les estadístiques que vostè m'ha donat, perquè deuen ser d'abans de les taxes, un cop apujades les taxes d'FP, ja en parlarem si les estadístiques són tan profitoses o no, perquè..., no ho sé, jo vaig pagar per al meu fill set-cents euros l'altre dia per una matrícula d'un mòdul de formació professional; jo els puc pagar, hi ha molta gent que no.

Per tant, jo crec que..., a mi m'agradaria que em digués una cosa: el III Pla general de la formació professional, m'agradaria que em digués que sí? Que sí. Que aposta en ferm per als objectius, sí? Per a les actuacions que es proposi i per al calendari, perquè, és clar, per fer-ho necessita diners. I jo li demanaria que hi hagués una memòria econòmica, perquè, si no, serà bufar i fer ampolles.

Fixi's que la moció subsegüent podria ser senzillament que jo li fes una..., que instés el Govern a complir el III Pla general de la formació professional, però seria molt lleig, seria molt lleig perquè indicaria que és poc creïble, i és poc creïble perquè m'he trobat que aprofitem coses que després el Govern no les compleix; com, per exemple, l'altre dia vam aprovar per unanimitat una actuació en una escola de Mataró, el Coromines, i el director dels serveis territorials va dir que el Parlament aprovés el que volgués.

És clar, quedem-nos, si us plau, amb la formalitat, amb el rigor que si hi ha un tercer pla ens hi posem seriosament. I, per tant, fem una memòria econòmica, que ara com ara aquesta memòria econòmica no hi és.

Jo crec que l'objectiu que hauríem de compartir és el de garantir aquest sistema de formació professional que fos accessible a totes les persones –i, per tant, insisteixo en el tema de les taxes–, com a recurs per a aquesta millora que dèiem de la qualificació professional.

I amb això insisteixo que fan falta diners. Miri, a Europa, la mitjana d'inversió en educació secundària és del 2,2 per cent del producte interior brut, segons dades també de l'Eurostat, de l'any 2011, i en l'Europa dels Vint-i-set, només Espanya, Polònia, Eslovàquia, Liechtenstein i Croàcia no arriben al 2 per cent. A Espanya s'inverteix l'1,7, i a Catalunya, tres dèci-

mes menys. Per tant, hi ha un marge. D'acord, vostè em dirà que no hi ha diners; ja li ho he dit: és feina del Govern trobar-los, eh?

En tot cas, què és el que jo crec, el nostre grup creu que no es fa? Un, això que li he dit, que no es dediquen prou recursos. Com a mínim, no es dediquen els recursos necessaris en educació bàsica, i menys encara en FP, per fer realment que l'FP sigui un element per a l'ocupabilitat. No existeix encara un model de formació permanent al llarg de la vida, un model d'informació, d'orientació, d'acompanyament que ajudi les persones a clarificar els seus interessos i capacitats.

No hem generalitzat el sistema de reconeixement de l'experiència laboral i de la formació professional, no s'ha generalitzat el sistema. Es fan accions, es fan experiències interessants; no s'avaluen, es fan d'una manera dispersa, i no es consolida per manca d'un model o d'uns objectius generals clars. Ni tampoc s'han creat places suficients per absorbir la demanda potencial dels alumnes que no provenen només dels que provenen del sistema d'educació obligatori.

I vostè em parlava de la governança única. Home, hi ha resistències a les administracions, no m'ho negui. Notem a faltar encara..., d'acord que hem caminat, és clar, és que portem molts anys de govern autonòmic per no haver caminat, i tots els governs hem ensopagat en aquesta pedra, no li ho discutiré pas, els seus de Convergència durant els vint-i-tres anys, els set dels governs d'esquerres i ara el Govern dels millors..., bé, l'afegit del Govern dels millors. En tot cas, aquesta governança única no hi és, encara, eh?

I, en tot cas, s'hauria de tenir una visió des de l'òptica de les persones usuàries, perquè estan construïdes més des de l'òptica de les unitats administratives que han d'oferir el servei que no pas des de l'òptica de l'usuari. I aquí hi haurien de posar i és molt important, jo crec, que hi posem fil a l'agulla.

Som l'única comunitat autònoma que no ha desenvolupat una xarxa de centres integrats, encara. D'acord que és complicat, d'acord que és complex, però cal establir una xarxa de centres pròpiament de formació professional integrada amb un organisme de participació i de direcció, com és, per exemple, el consell social, amb la participació dels agents socials.

No és concebible a Europa la formació professional al marge de les organitzacions sindicals i empresarials, ni en l'àmbit institucional ni en l'àmbit de l'empresa. Hem de partir del diàleg social. No pot ser que tinguem la formació professional com una part menor del sistema educatiu. Ens cal un decret que ordeni l'acreditació de competències. I el sistema d'informació i d'orientació entenem que és una qüestió que és clau. Cal un sistema que integri formació i ocupació i que sigui gratuït per a l'usuari. I la xarxa de centres integrats de Catalunya, recollint experiències positives, que crec que ja li he dit.

Aquestes són les coses que ens sembla que són més urgents per poder millorar el nostre sistema de formació professional i qualificacions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau i Oliver.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té raó: perfecte no ho és; el que jo li he dit i li he anunciat, perfecte no ho és, però ben encarrilat jo crec que sí. Miri, perquè hem après tots de l'experiència de tothom. No va ser satisfactori per nosaltres els últims anys l'intent d'unificar, de relacionar i d'integrar, i ens va costar; vam poder veure que durant set anys això també costava, i, per tant, en el que estem totalment d'acord és que l'única manera, més que parlar..., i potser parlant ens entendríem en què vol dir «governança», però que és el canvi d'òptica el que ens ha de portar la solució.

Quan vostè diu que el punt de partida és des de la mirada de l'usuari i no de la unitat administrativa, només puc fer que donar-li la raó. Ens hem trobat amb normatives que per fer una activitat formativa dependent del SOC es necessitaven uns requisits diferents que quan aquesta mateixa unitat formativa s'impartia en un centre d'ensenyament reglat. Això no pot esser.

El procés d'acreditacions –que ja en portem..., en aquests darrers dos anys en portem deu mil– ja ens està demostrant, després de tota l'experiència del «Qualifica't», etcètera, quin és el camí.

Quan vam anunciar l'altre dia al Govern i vam presentar la memòria per a una futura llei d'educació, enteníem que totes aquestes experiències, ben ordenades i ben reglamentades, han de formar part d'aquesta llei.

Per què li dic això? Perquè el tercer pla, per nosaltres, és el pla que ha de conduir a aquesta integració, si re més no, a la cultura de la integració i, com a etapa final, la integració.

Fixi's que quan vostè diu «cal promoure un protocol comú d'informació i orientació professional», totalment d'acord; està en el pla. Qui l'ha aprovat aquest pla? El Govern. Fa poc que el vam aprovar. Si el vam aprovar és que el pensem complir.

Jo els haig de dir una cosa, perquè vostè, doncs, ho ha aprofitat, i ha fet ben fet, parlamentàriament. Jo demano disculpes si algun òrgan de l'Administració del Departament d'Ensenyament, algun responsable, ha pogut faltar, sense voler, però amb les seves paraules, el respecte al Parlament. Si vostè ho entén així, i el senyor diputat avui m'ho ha dit, jo en demano disculpes, perquè aquesta no és la intenció. Sí que és veritat que hem de ser tots plegats molt curosos amb la interpretació de les coses que aprovem i en el moment que les aprovem. I d'això, doncs, en podem parlar. (*Veus de fons.*) Sí, en podem parlar. Però jo ja dic que demano disculpes si és que s'ha interpretat així.

Ara bé, quan el Govern aprova un pla és que el pensa complir. Faltaria més. Per què? Perquè no és un pla només del Govern. És un pla que ve del Consell de Formació Professional, on tots els sectors estan representats. Per tant, sabem que, a la composició, en el

consell i en la comissió de seguiment, aquesta implicació serà diària.

Amb relació al tema de l'orientació, hi estem treballant, i jo espero poder-ho presentar amb una certa promptitud, perquè entenem que és un procés que ha de poder venir de l'ESO fins al llarg de la vida, però també passant per la universitat, i, lògicament, la formació professional inicial. En aquests moments hi han tantes finestretes que donen informació i orientació que el que estem fent és posar-les totes en conjunt per veure com podem orientar millor i com podem assessorar d'acord amb la informació i els interessos de les persones. Per tant, tot el que sigui orientació sàpiga que és un dels eixos d'aquesta integració.

Perquè el tercer pla té quatre eixos clars. Primer, planificar i adaptar l'oferta formativa a les necessitats del mercat de treball. I quan jo li deia –si vol, però ja tindrem temps, no?, d'explicar-li– tota l'oferta d'aquest any, postobligatòria, es demostra que va en aquesta línia, des de les empreses càrnies al submarinisme, a la robòtica, o sigui, adaptar-nos a les noves necessitats.

Impulsar els centres integrats de formació professional, evidentment que és un objectiu, però no podem oblidar que tenim centres que tenen l'ESO, que el model LOGSE ens ha donat unes possibilitats de les quals ara estem traient riquesa, i que des d'aquesta via comprensiva que tenia la secundària, també els centres s'han anat especialitzant i alguns d'ells seran integrats en la formació contínua, d'altres seran monogràfics, però entenem que hi haurà d'haver una diversitat de centres d'FP d'acord amb les necessitats i les possibilitats.

I quan vostè diu «home, heu d'avançar en la regulació de l'acreditació i el reconeixement», ja li dic: el pla preveu el mecanisme per optimitzar totes les experimentacions i iniciatives fetes i poder desenvolupar tots els eixos que..., des del catàleg de qualificacions als dels models de formació, etcètera.

Ara jo li haig de dir, perdoni, jo no tinc per què preguntar on va pagar set-cents euros, però li recordo que la taxa és de 360. Ara, també li dic que hi ha hagut un 20 per cent d'exempts i un 17 per cent de bonificacions. Per tant, el mecanisme d'exempts i de bonificacions ha permès que ja l'any passat es va mantenir –es va mantenir– i es va incrementar notablement la matrícula en els centres d'FP. Perquè, a qui hem deixat la possibilitat d'eximir o bonificar el 50 per cent? Als mateixos centres, que són els que coneixen la realitat dels alumnes. I aquesta ha estat la via per fer que una aportació en el cicle superior –no al grau mitjà, en el cicle superior– sigui assumible però tampoc sigui gravosa i, si cal, no sigui abonada. Per tant, sàpiga vostè que la taxa es mantindrà a 360 i que els mecanismes d'exempció ens han de fer possible que ningú quedi exclòs per aquestes raons.

El tercer pla uneix administracions, empreses, sindicats, món empresarial i Administració, a través de la comissió de seguiment i a través de la ponència que en el seu dia aquest Parlament pugui fer a la llei d'FP. Crec i estic convençuda que hem de ser capaços de trobar el consens que vam saber trobar en la Llei ge-

neral d'educació, que és veritat que ningú l'aplicaria igual, i aquí hi ha la fortalesa de la LEC, que no s'aplica igual, però que vam quedar que es podia aplicar amb matisos diferents per poder tenir la permanència de la llei sense canviar les lleis cada vegada que canvia un govern. Això, que n'és una fortalesa, jo crec que s'ha de llegir com a tal i no com un defecte.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Els faig avinent que demà iniciarem la sessió amb les mocions, les vuit mocions que tenim, però hi ha una alteració de l'ordre del

dia. De fet, a petició del Govern i d'acord amb els grups parlamentaris, el punt que pertocava, que era el 27, passarà després del 29. Per tant, comencem amb el 28, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva i la interrupció voluntària de l'embaràs, seguidament hi haurà el 29, que també és sobre salut, i, a continuació, el 27, eh?

I, per tant, els emplaço perquè demà, a dos quarts de deu, comencem amb el punt número 28.

Se suspèn la sessió fins demà.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.